

Giới thiệu Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỷ: Ông Xã Hôn Rất Sâu

Sủng hôn đệ nhất thế kỷ: ông xã hôn rất sâu – đang tiến hành – Hoa Dung Nguyệt Hạ

Giới thiệu truyện ngôn tình sủng hấp dẫn này:

Mộ Niệm Đồng, con gái cưng của đại tướng thuộc nhà họ Mộ. Cô được mọi người gọi là bà Lục. Cái tên nghe tưởng chừng cao sang nhưng nó lại khiến cô cảm thấy rất ghét và khinh thường.

Hai năm trước, Lục Tuấn Ngan là tổng giám đốc Hà thị đã kết hôn với cô. Người ta thường nói, cuộc hôn nhân như tấm bia mộ, và đối với Mộ Niệm Đồng chính là như vậy.

Không tình yêu, không theo đuổi, không nồng nhiệt. Tất cả chỉ vì chính trị.

Thậm chí người chồng đó có lẽ chưa từng nhớ ra hình dáng cô ra sao. Nên đã dẫn một người phụ người khác vì sinh non mà nguy hiểm đến bệnh viện còn kêu cô bỏ cái thai đi.

Ông trời như đang trêu đùa vậy.

Cô không muốn mình phải chìm trong cái nơi tối tăm và không hạnh phúc này, cô muốn li hôn !

Ngay đêm hôm ấy, anh ta lại đến và định thực hiện “nghĩa vụ vợ chồng”. Đùa sao ? Đã định li hôn thì tại sao còn phải cứ day dứt với nhau như vậy chứ ?

Cô phản đối kịch liệt để rồi nhận lại chính là nửa đêm Lục Tuấn Ngan dẫn người phụ nữ khác về nhà, chiếm đoạt ngay phòng khách.

Khi ấy Mộ Niệm Đồng chỉ có suy nghĩ duy nhất chính là trả thù. Liền đi thay đổi quần áo, trang điểm, đến quán bar uống rượu.

Chính lúc này lại gặp phải một người đàn ông, cô vậy mà cùng người ta xảy ra tình một đêm. Lục Cảnh Kiều, tên của hắn.

Mối quan hệ 3 người từ đó được hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỷ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nằm Trong Kế Hoạch Trả Thù

“Rào rào...”

Vừa mở mắt, Mộ Niệm Đồng mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm.

Trước mắt chậm rãi rõ ràng hơn.

Khi ánh mắt vừa dừng lại trước chùm đèn xa hoa trên trần nhà, Mộ Niệm Đồng vốn đang mơ màng buồn ngủ liền tỉnh táo ngay. Cô giật mình và sợ hãi ngồi bật dậy.

Không khí trong phòng tràn ngập thứ hơi thở kiêu kiêu, ám muội thường có sau khi quan hệ. Quần áo ném rải rác trên mặt đất và ở đầu giường: âm thầm chỉ ra ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại, đầu Mộ Niệm Đồng nhức nhối vô cùng, di chứng còn lại sau khi say rượu. Cô cắn môi, kéo chăn ra, thử cử động hai chân. Bỗng nhiên cô nhìn thấy những vết lấm tẩm màu đỏ trên chiếc khăn trải giường trắng xóa.

Ngay sau đó, một dòng chất lỏng ấm áp, chảy xuống từ giữa hai chân cô. Lại là máu.

Người Mộ Niệm Đồng cứng lại, đôi môi màu hồng phớt tái nhợt.

Suy nghĩ trở nên hỗn loạn, lòng rối như tơ vò. Cô cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua.

Trong mớ kí ức hỗn loạn, người đàn ông ghé vào bên tai cô thở dốc, hơi thở như hoa lan.

Đồng Đồng...

Đồng Đồng...

Hình ảnh khiến người đồ mặt tím đập không ngừng hiện ra trước mắt, nối liền không dứt như đèn kéo quân. Mộ Niệm Đồng túm chặt lấy khăn trải giường...

Năm chữ “ngoại tình trong hôn nhân” hiện rõ trong đầu. Nó như một lời chú Kim Cô, không ngừng nhắc nhở cô đã làm chuyện gì.

Cô ngoại tình, với một người đàn ông xa lạ, mà ngay cả tên cũng không biết!

Trong đầu có một giọng nói bình tĩnh, không ngừng lặp lại câu: Mộ Niệm Đồng, chẳng phải đây là điều cô muốn sao?

Cô làm như vậy, chỉ vì muốn trả thù người đàn ông tàn nhẫn kia!

Đúng rồi!

Đúng vậy...

Tất cả, đều nằm trong kế hoạch của cô!

Mộ Niệm Đồng có chút quần bách đầy chán ra, cô xoay người định xuống giường thì ngừng lại; hai mắt nhìn chăm chăm vào viên thuốc tránh thai đặt trên tủ cạnh giường.

Trong khách sạn, thuốc tránh thai luôn được đặt ở nơi dễ nhìn thấy nhất.

Dù không có kinh nghiệm nhưng Mộ Niệm Đồng vẫn biết là sau khi làm chuyện đó thì phải uống thuốc tránh thai. Như vậy thì, cô có nên uống hay không?

Mộ Niệm Đồng vươn tay, run rẩy cầm lấy viên thuốc. Cô bất động vài giây mới hoảng loạn xé mở lớp vỏ ngoài. Một viên thuốc màu trắng rơi xuống lòng bàn tay. Lúc này, Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Cô hoảng sợ, tay run lên. Viên thuốc xuyên qua kẽ tay, rơi xuống giường.

Mộ Niệm Đồng bất an xoay người, theo bản năng cô túm lấy chăn che lên người mình.

Một người đàn ông cao lớn, thon gầy đi ra từ phòng tắm.

Mộ Niệm Đồng không tự chủ được mà nhìn anh.

Một người đàn ông lạ mặt, đẹp trai vô cùng.

Đây chính là người đã cùng cô xảy ra mối quan hệ xác thịt tối hôm qua. Anh chính là người đàn ông đầu tiên trong đời cô.

Anh mặc một chiếc áo tắm dài, càng làm nổi bật màu da bánh mật bóng loáng. Thân hình thon dài, rắn chắc, cơ bắp cân xứng và gợi cảm. Cả người anh đều tràn ngập lực lượng.

Một cơ thể hoàn mỹ không thể bắt bẻ, như một bức tượng điêu khắc của Hy Lạp. Sự xuất hiện của anh giống như một vị thần hiện ra trong thế giới của loài người.

Khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ khiến cả người và thần đều ghen ghét. Giờ đây, trong căn phòng mờ tối này, bóng ma che đi hơn phân nửa khuôn mặt ấy. Trong bóng tối, khuôn mặt có chút thâm trầm, lạnh lùng.

Mộ Niệm Đồng nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, người đã tỉnh lại, đang dựa vào đầu giường, hai tay túm chặt tấm ga giường để che lấy thân thể. Trong mắt anh, cô trông có vẻ lúng túng, bất an. Thấy như vậy, anh không khỏi nhếch lên làn môi mỏng.

Một đôi môi vô cùng gợi cảm. Giờ đây, khóe môi hơi nhếch lên một cách tà tữ, phác họa ra một nụ cười kiệt ngạo, cuồng dã và mang chút bất cần đời! “Em tỉnh rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tỉnh?

“Em tỉnh rồi à?”

Giọng nói của anh trầm thấp, từ tính vô cùng, giống như một vò rượu lâu năm: thơm ngào ngạt và tinh khiết.

Mộ Niệm Đồng lấy lại tinh thần, ấp úng nói: “Ừ...Tôi...Tôi vừa tỉnh...”

Người đàn ông hơi nhíu mày, suy tư, “Em đang xấu hổ?”

“Tôi...”

Trong khi cô đứng ngơ không yên thì anh lại thản nhiên chẳng hề để ý. Sự đối lập đó càng khiến cô cảm thấy quẫn bách, bất an.

“Tôi hôm qua, em, không như thế.” Người đàn ông, thông thả ung dung dùng khăn lông chậm rãi chà lau mái tóc ướt đầm. Anh bước đến cạnh giường, nhã nhặn ngồi xuống, hơi nghiêng về phía cô, cười tà mị.

“Nếu tỉnh, em có muốn đi tắm không?” Lời đề nghị đột ngột này khiến Mộ Niệm Đồng kinh hách.

Tắm rửa? Ngay cả nhìn mặt anh cô còn không dám thì làm sao cô có đủ can đảm để người trần truồng như thế này đi đến phòng tắm. Dù cho có vài bước chân cũng vậy.

“Không cần!” Mộ Niệm Đồng cảm thấy quẫn bách vô cùng, cô nhắm chặt hai mắt lại.

Cô hy vọng, một khi cô mở mắt ra thì anh sẽ biến mất ngay tức khắc!

Nhắm mắt làm cho thế giới trước mắt Mộ Niệm Đồng biến thành màu đen. Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng loạt xoạt rất nhỏ.

Mộ Niệm Đồng mở bừng mắt.

Không biết từ bao giờ anh đã ở gần cô như thế này. Lồng ngực vạm vỡ kia gần như kề sát mặt cô.

Khuôn mặt tuấn tú tinh xảo kia như ngay dưới mí mắt cô.

Người đàn ông cong môi, mỉm cười, một nụ cười làm mê hoặc tâm trí, “Thế thì, chúng ta tiếp tục chứ?”

“Tiếp tục?...”

Mộ Niệm Đồng hoàn toàn sững sốt, “Tiếp tục cái gì?”

Anh thản nhiên nói: “Tiếp tục việc mà tối qua chúng ta còn chưa làm xong.”

Nói xong, anh liền đề cô xuống giường.

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ, miệng há ra. Cô định cự tuyệt thì chưa kịp phát ra tiếng đã bị ngón tay của anh chặn lại. Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng ấn lên môi cô. Đầu ngón tay đẩy hai cánh môi cô ra.

Người đàn ông nhếch môi, đầu lưỡi từ từ vươn ra.

Anh cúi đầu, đầu lưỡi ẩm áp xẹt qua khoe môi, dọc theo khe môi dò vào trong miệng Mộ Niệm Đồng.

“Ừm...” Mộ Niệm Đồng kinh hãi, hít vào một luồng khí lạnh. Chưa kịp thở ra lại bị nụ hôn sâu của anh làm cho không thể hít thở được.

Hai tay quơ loạn trên giường. Bất ngờ, cô quơ được viên thuốc tránh thai mà cô làm rơi trên giường lúc trước.

Người đàn ông nhìn thấy vậy liền dừng lại nụ hôn. Anh cầm lấy tay cô, nhìn chăm chăm.

Trong lòng bàn tay là một viên thuốc.

“Đây là cái gì?”

Anh nhíu mày nghi hoặc.

“Thuốc tránh thai à?”

Mặt Mộ Niệm Đồng đỏ bừng lên, “Đúng vậy...”

“Không cần uống.”

“Vì sao?”

Mộ Niệm Đồng nhú mảy nói tiếp: “Nếu không uống, lỡ như mang thai thì sẽ phiền phức lắm!”

Người đàn ông không nói gì, nhìn cô chăm chú một lúc lâu. Đột nhiên, anh cầm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng cắn lấy viên thuốc và giữ nó ở giữa hai hàm răng.

Anh cúi đầu, tiếp tục nụ hôn sâu, đồng thời cũng qua kẽ răng, anh đẩy viên thuốc vào trong miệng cô.

Một cách mớm thuốc vô cùng độc đáo và cũng ái muội một cách kỳ cục.

Nụ hôn chuyển dần từ môi lên tai. Anh ghé sát tai cô hơi thở như hoa lan, “Tối hôm qua, tôi thỏa mãn em, bây giờ, em phải thỏa mãn tôi. Nhỉ?”

“Không được...”

Người đàn ông ngậm lấy vành tai trắng như ngọc của cô, nhú mảy, “Ừ?”

“Đau...”

Môi Mộ Niệm Đồng run run nói: “Đau lắm...”

“Tôi sẽ nhẹ nhàng một chút.”

Ánh mắt người đàn ông dừng trên khuôn mặt tái nhợt của cô. Đột nhiên, anh ôm lấy cô, đầy chiếm hữu.

“Ừm...”

Người đàn ông đè cô xuống, hôn cô, chiếm giữ cô.

Mộ Niệm Đồng mê mang, tay cô cứ nắm lại mở ra. Lúc này, cô như một chiếc thuyền nhỏ đang trôi trên biển, chìm nổi lắc lư theo từng con sóng...

Trong dòng suy nghĩ hỗn loạn, ký ức quay ngược lại về tối một ngày trước...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kể Thứ Ba Sinh Non

Màn đêm buông xuống, trong thành phố đèn đuốc sáng trưng, có nơi ồn ào náo nhiệt, có nơi lại im ắng vắng lặng.

Văn phòng trong bệnh viện.

Mộ Niệm Đồng im lặng, nằm dài trên bàn. Chiếc áo blouse trắng trên người càng khiến cô có chút gầy yếu.

Dưới ánh đèn sáng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, giờ phút này, lại có chút tái nhợt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa vội vàng. Một y tá trực ban tiến vào, sắc mặt nôn nóng, “Bác sĩ Mộ. Một bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch vừa được đưa tới đây. Cô đi xem đi ạ!”

Nhìn trên người y tá lấm tấm vết máu, Mộ Niệm Đồng hơi nhăn trán. Cô có chút kinh ngạc.

Cô đi đến bên ngoài phòng giải phẫu. Bệnh nhân trên giường là một người phụ nữ mặc váy trắng, khuôn mặt trắng bệch, vằn vẹo vì đau đớn.

Vừa ngược mắt nhìn người nhà bệnh nhân, trái tim Mộ Niệm Đồng như ngừng đập. Người đàn ông im lặng đứng ở đầu giường.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ gặp lại Lục Tuấn Ngạn trong tình trạng này.

Mộ Niệm Đồng nhìn xuống bệnh nhân. Dù cho lúc này, người phụ nữ có dáng vẻ chật vật, tinh thần hoảng hốt, nhưng cô chỉ liếc mắt một cái cũng nhận ra cô ta. Đây là Lý Mộng Na, thiên hậu đứng đầu trong giới giải trí hiện nay.

Bây giờ, hai người lại xuất hiện trước mặt cô trong tình trạng như thế này, thật buồn cười và đầy châm chọc.

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nghĩ, phải tàn nhẫn một chút.

Sao cô ta lại có tình mặc váy trắng chứ? Chiếc váy lúc này lại nhiễm một tầng lớn máu tươi, nhìn thấy ghê người. Chối mắt không? Châm chọc nhỉ? Còn anh ta, Lục Tuấn Ngan, im lặng đứng ở đằng kia, ánh mắt thản nhiên, khuôn mặt lạnh lùng.

Trên giường bệnh, người phụ nữ kêu rên không ngừng nhưng anh ta không nhìn dù cho chỉ là một cái liếc mắt. Giống như anh ta và người này không có quan hệ gì.

Mộ Niệm Đồng chửi thầm. Hai năm chưa gặp người đàn ông này chẳng thay đổi chút nào, vẫn lạnh lùng và bất cận nhân tình.

Hôm nay, anh ta mặc một bộ tây trang thủ công, được cắt may vô cùng khéo léo, mang phong thái của một tinh anh đứng đầu đất nước. Khuôn mặt anh tuấn, sắc sảo, như được điêu khắc.

Đặc biệt là đôi môi mỏng kia, lạnh lẽo như sương, nét tượng trưng của một kẻ bạc tình.

Bạc tình?

Nói vậy cũng không đúng lắm. Giữa anh ta và cô làm gì có “tình”?

Lục Tuấn Ngan sinh ra trong một gia đình danh giá. Anh ta là ông vua của giới giải trí, là tổng giám đốc điều hành của Hà thị với giá trị con người lên đến hàng tỉ. Người đàn ông này chỉ cần phất tay có thể “làm mưa làm gió”. Bên người luôn có bao nhiêu là người đẹp vây quanh.

Còn cô, Mộ Niệm Đồng, là cô con gái quý báu của vị đại tướng nhà họ Mộ, một gia đình danh giá không kém.

Hai năm trước, hôn lễ của cô và anh ta đã đánh dấu cho sự kết hợp của hai dòng tộc đứng đầu hai lĩnh vực thương, chính. Trận hôn lễ này đã làm oanh động cả thủ đô.

Trong mắt mọi người, cô là “bà Lục”. Thân phận cao quý này không chỉ khiến người ngưỡng mộ mà còn làm người ghen ghét.

Nhưng có ai biết rằng, cuộc hôn nhân này chẳng khác gì án tù chung thân đối với cô.

Bà Lục ư?

Có trời mới biết là cô căm ghét cái thân phận này tới mức nào.

Cuộc hôn nhân này không bắt nguồn từ tình yêu trai gái, nó đơn thuần chỉ là một mệnh lệnh không thể cãi lại.

Mộ Niệm Đồng ngừng lại dòng suy nghĩ miên man. Cô tới gần giường bệnh. Người đàn ông thấy cô đi tới, chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, rất mau lại rời đi.

Chỉ một cái liếc này cũng đủ để cô biết được, qua hai năm không gặp, anh ta đã quên hình dáng của vợ mình, thậm chí cũng không nhớ được nơi mà cô làm việc.

Anh ta ngang nhiên đưa một người phụ nữ khác- một người phụ nữ đang đẻ non, tới bệnh viện này, tới lãnh địa của cô. Anh ta đang giẫm đạp lên lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của cô.

Hai năm, khoảng thời gian không dài cũng chẳng ngắn, lại đủ để làm hao mòn mọi mong đợi và tin tưởng của cô đối với cuộc hôn nhân này. Và cái liếc mắt kia lại chẳng khác gì một ánh nhìn đầy châm chọc đối với cô.

Nhưng cũng đúng thôi.

Anh ta và cô trên danh nghĩa là vợ chồng, có pháp luật làm chứng nên tất nhiên là “danh chính ngôn thuận”, nhưng buồn cười là...

Cuộc hôn nhân này chỉ có lợi ích và ràng buộc ích lợi, một tờ hôn thú. Ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lục Tuấn Ngạn, Chúng Ta Ly Hôn Đi

Mộ Niệm Đồng bình tĩnh, thần nhiên kiểm tra bệnh án. Cô quyết định tiến hành phẫu thuật.

Cô đưa giấy xác nhận cho Lục Tuấn Ngạn. Ngón tay thon dài cầm lấy bút. Ngón tay này đã từng ký không biết bao bản hợp đồng có giá trị ngàn vàng. Anh ta ký tên giấy xác nhận, chữ ký như rồng bay phượng múa.

Cô vẫn luôn nhìn anh ta, nhưng anh ta lại chưa từng nhìn cô dù chỉ một chút.

Anh ta thật sự không nhận ra cô.

Mộ Niệm Đồng phẫu thuật xong liền biết, Lục Tuấn Ngạn đã sớm rời khỏi bệnh viện.

Đúng là một người bạc tình mà.

Cũng tốt. Không hy vọng thì sẽ không thất vọng.

Mộ Niệm Đồng nghĩ, cô còn rất may mắn vì cô không yêu người đàn ông vô tình đến đáng sợ này.

Giải phẫu xong, tâm lý bệnh nhân không ổn định.

Ở trong giới giải trí, một cô gái dù có ngây thơ trong sáng như thế nào thì một khi bước vào cái chảo dầu lớn này sẽ lạc lối, dù ít dù nhiều.

Quy tắc ngầm, danh tiếng, tiền tài, chính là những gì mà nữ nghệ sĩ sẽ gặp phải và mong muốn có được. Họ thấy người sang bắt quàng làm họ, muốn gả vào gia đình dòng dõi giàu có để đổi đời. Lý Mộng Na cũng không phải là ngoại lệ.

Lý Mộng Na có xuất thân không tốt. Vừa tốt nghiệp trung học đã gia nhập giới giải trí. Mặc dù không được thông minh nhưng lại hiểu rõ bản thân. Cô ta biết khuôn mặt này chính là lợi thế của mình, lại hiểu được phải lợi dụng ưu thế này như thế nào. Vì vậy cũng được coi là thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà diễn viên, thì có bao nhiêu thanh xuân đâu?

Cô ta phải tự tìm đường lui cho mình chứ.

Lý Mộng Na một lòng chỉ nghĩ tới việc gả vào gia đình danh giá. Nhưng ngay từ đầu cô ta đã đặt sai tiền cược.

Sự bạc tình của Lục Tuấn Ngạn đã phá vỡ giấc mộng “hào môn” của cô ta. Chẳng mấy chốc cái tin “phụng tử thành hôn”* sẽ bị truyền đến mọi người đều biết.

*phụng tử thành hôn: có con mới kết hôn. Trong này ý là nhân vật này muốn lợi dụng việc mang bầu để bước vào nhà họ Lục.)

Các tin tức về việc cô ta đẻ non sẽ trở thành đầu đề của các trang báo. Danh tiếng của cô ta sẽ bị tuột dốc không phanh.

Thế là hết.

Mộ Niệm Đồng cảm thấy bản thân thật buồn cười. Rõ ràng cô mới là người đáng thương nhất ở đây vậy mà giờ cô còn có tâm tư đi đồng tình một kẻ đi phá hoại hôn nhân của người khác?

Mộ Niệm Đồng không nghĩ tới, scandal này của Lý Mộng Na lại gây náo động đến như vậy. Ngay cả người nhà họ Lục cũng biết tin này.

Ông cụ Lục đang thoải mái an dưỡng tuổi già thì tin tức này truyền đến. Ông cụ tức đến phôi suất nữa nổ tung!

Chuyện này xảy ra, làm sao ông có thể không giận được cơ chứ? Bởi vậy, ông cụ Lục gọi điện kêu Mộ Niệm Đồng tới nhà họ Lục. Vừa bước vào cửa lớn nhà họ Lục, từ phòng khách liền truyền đến tiếng mắng giết của ông cụ.

“Kỳ cục! Thật sự kỳ cục! Ông luôn nghĩ rằng cháu và Đồng Đồng rất tốt, hóa ra mấy năm nay hai đứa đều đang lừa ông sao?”

Thần sắc Lục Tuấn Ngạn thần nhiên. Anh ta không nói gì dù để giải thích cũng lười. Ông cụ tức giận vô cùng, đưa tay gạt phăng chiếc bình hoa cổ trên bàn. Chiếc bình vỡ tan tành!

“Rốt cuộc thì người phụ nữ kia tốt ở chỗ nào? Chẳng qua là một con hát không hơn không kém. Cô ta cũng chỉ coi trọng gia tài của nhà họ Lục này! Nhà họ Lục và nhà họ Mộ môn đăng hộ đối. Đứa nhỏ Mộ Niệm Đồng này lại có trí thức hiểu lễ nghĩa. Làm sao lại không bằng con hát kia chứ?”

“Rốt cuộc thì cô ta là gì của cháu? Hay là cháu coi cô ta như vợ của mình?”

Người đàn ông thần nhiên trả lời: “Chưa từng.”

Mộ Niệm Đồng đi vào phòng khách đúng lúc nghe thấy hai chữ này. Cô nhìn thoáng qua thân hình cao lớn kia. Thật lâu sau cô chớp mắt, cười một cách

nhã nhận và ngao mạn nói: “Thật đúng lúc, ly hôn đi.”

Nghe thấy tiếng, ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông nhìn sang phía cô. Ánh mắt hai người chỉ chạm vào nhau trong giây lát. Đôi mắt của Lục Tuấn Ngan hơi lướt qua kính ngạc, nhưng chẳng bao lâu sau lại trở thành lạnh lẽo.

Lục Tuấn Ngan xoay người, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào cô, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói cái gì anh nghe rõ cơ mà.”

Mộ Niệm Đồng kiên cố nói tiếp: “Lục Tuấn Ngan, chúng ta ly hôn đi.”

Lúc này, ánh mắt cô vô cùng bình tĩnh, khuôn mặt thản nhiên lạnh nhạt, giọng nói bình thản vô tình; đã khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng Lục Tuấn Ngan.

Bây giờ anh ta mới nhớ ra. Người đã làm phẫu thuật trong bệnh viện ngày hôm đó chính là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ta.

Lục Tuấn Ngan nhớ rõ biểu tình của Mộ Niệm Đồng lúc đó: kính ngạc, thất vọng, giận dữ, và cuối cùng... là lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mộ Niệm Đồng, Cô Làm Thật À?

“Cô muốn ly hôn với tôi?” Giọng nói của Lục Tuấn Ngan ẩn hàm sự uy hiếp.

Mộ Niệm Đồng cười như không cười: “Lục Tuấn Ngan, anh mang theo tình nhân của anh đến bệnh viện của tôi, phẫu thuật đẻ non đó cũng chính tay tôi làm. Anh xem tôi là cái gì chứ? Dù cho tôn nghiêm của tôi có không đáng một đồng, cũng không tới phiên anh tới dẫm đạp!”

Gần như phải dùng tất cả sức lực Mộ Niệm Đồng mới nói xong những lời này. Cô sợ để lộ ra sự yếu ớt trước mặt anh ta, nên nói xong cô liền xoay người vội vàng rời đi nhà họ Lục.

Về nhà, đẩy cửa ra chào đón cô không phải ám áp mà là sự cô độc lạnh lẽo.

Mộ Niệm Đồng không bật đèn, cô co quắp ngồi trên sofa trong phòng khách, để mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Cuộc hôn nhân này, là một thất bại thảm hại.

Đêm nay, cô cứ ngồi khóc cho tới khi mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm tỉnh lại, Mộ Niệm Đồng đang nằm trên giường trong phòng ngủ, trên người là một chiếc chăn mỏng. Cô không biết tại sao mình lại ở trong phòng ngủ? Ai đã bế cô lên giường? Chẳng lẽ tối hôm qua anh ta đã tới đây?

Căn nhà này nằm ở trung tâm thành phố. Lục Tuấn Ngan mua nó sau khi kết hôn, nhưng chưa từng ở dù chỉ là một đêm.

Hai năm này, cô thay đổi không biết bao nhiêu là chìa khóa.

Tối hôm qua làm sao sẽ là anh ta?

Không phải anh ta, lại có thể là ai? Mộ Niệm Đồng tới bệnh viện.

Cả một ngày này cô không tài nào tập trung để làm việc được. Mỗi khi nhớ đến lời nói bạc tình của anh ta, trái tim lại đau đớn vô cùng.

Hai người chưa từng yêu nhau, anh ta lại dạy cho cô biết thế nào là hận.

Tan tầm, cô lái xe về nhà. Ngày hôm nay cứ lặng lẽ trôi qua như vậy. Vừa đẩy ra cửa nhà, hình ảnh trước mắt lúc này lại làm cô ngơ ngẩn.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, chiếc áo vét tùy ý ném trên sofa, mà trong phòng tắm lại truyền ra tiếng nước.

Mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng, cái mùi đặc trưng của Lục Tuấn Ngan tràn ngập trong phòng. Chỉ nghĩ một chút cô có thể nhận ra ngay.

Căn phòng vốn luôn vắng lặng nay cuối cùng cũng có chút sinh khí.

Mộ Niệm Đồng ngồi xuống sofa, chờ đợi. Một lúc lâu sau, cửa phòng tắm mở ra, Lục Tuấn Ngạn mặc một chiếc áo tắm dài. Thân hình cao lớn hiện ra trước mắt cô.

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói: “Anh về đây làm gì?”

Lục Tuấn Ngạn mặt vô biểu tình trả lời, “Thực hiện nghĩa vụ của người chồng.”

Mộ Niệm Đồng ngây ra một lúc, ngay sau đó cô cười lạnh một tiếng, “Lục Tuấn Ngạn, chúng ta ly hôn rồi, thì lấy đâu ra cái chuyện “thực hiện nghĩa vụ” này?”

“Ly hôn à?” Lục Tuấn Ngạn nhìn cô chằm chằm, trầm giọng nói, “Tôi không nhớ là mình đã từng ký hiệp nghị nào như thế!”

Mộ Niệm Đồng mở to mắt nhìn anh ta một lúc lâu. Bỗng nhiên cô đi vòng qua anh ta vào phòng, mở ra tệp giấy, cầm giấy ly hôn, đi tới đặt trước mặt anh ta. Cô còn rất chu đáo mà chuẩn bị sẵn một cây bút.

“Anh Lục, mời anh ký tên.”

Lục Tuấn Ngạn ngây người vài giây rồi nhìn phía cô, lạnh lùng nói: “Mộ Niệm Đồng, cô làm thật đấy à?”

“Mời ký tên!” Mộ Niệm Đồng nhắc lại lần thứ hai.

Lục Tuấn Ngạn nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đột nhiên gạt phăng cái bút mà cô đưa.

Hai mắt Mộ Niệm Đồng mở to, không đợi cô phản ứng, thân hình cao lớn của Lục Tuấn Ngạn đã đè úp lại đây.

Cô trở tay không kịp ngã ngửa ra sofa. Lục Tuấn Ngạn đè cô ở dưới người. Đôi mắt đen của anh ta tràn đầy giận dữ, trừng mắt nhìn cô, không để cô giải thích, liền muốn hôn cô.

Mộ Niệm Đồng giãy giụa kịch liệt, vừa đấm vừa đá anh ta.

Lục Tuấn Ngạn chẳng thèm để ý. Anh ta đuổi tay muốn cởi áo cô, nhưng hôm nay Mộ Niệm Đồng mặc áo sơ mi nên có rất nhiều cúc áo. Lục Tuấn Ngạn chẳng có nhiều kiên nhẫn để cởi từng cái cúc, anh ta trực tiếp xé rách chiếc áo, làm lộ ra bộ nội y màu trắng.

“Không cần!” Mộ Niệm Đồng hoảng sợ hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khiêu Khích Cô

Mộ Niệm Đồng có hết sức chống đẩy, Lục Tuấn Ngạn chẳng bận tâm, trực tiếp cởi luôn quần lót của cô, định cưỡng chế chiếm lấy cô.

Mộ Niệm Đồng hoảng loạn, hét chói tai: “Lục Tuấn Ngạn! Anh còn muốn giày xéo tôi đến mức nào nữa đây?”

Giọng nói khàn khàn, điên cuồng, gần như sắp hỏng mất!

Lục Tuấn Ngạn sững sờ. Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt đen tràn đầy tình dục, súng đã lên đạn, lại bởi vì câu hỏi tuyệt vọng của cô mà dừng lại.

Anh ta cười một cách trào phúng và khinh miệt, “Cô lợi dụng việc ly hôn để uy hiếp tôi chẳng phải là vì thế này sao?”

Thái độ ngạo mạn, giống một vị vua đứng ở trên cao nhìn xuống thần dân của mình.

Mộ Niệm Đồng mở trừng đôi mắt đỏ au của mình nhìn anh ta, cô không muốn anh ta nhìn thấy sự yếu ớt của mình.

Lục Tuấn Ngạn lại cười khinh rẻ nói: “Mộ Niệm Đồng, tôi cảnh cáo cô, đừng có chơi cái trò lạt mềm buộc chặt này! Tôi thực hiện nghĩa vụ làm chồng là đã để mắt đến cô rồi! Cô nghĩ là tôi muốn xem cái khuôn mặt nhìn là chẳng muốn ăn này của cô lắm sao?”

Giọng nói cao ngạo kia như đang bỏ thí thương hại cô vậy!

Cứ như muốn cô là vì cô đã cầu xin anh ta!

Mộ Niệm Đồng không thể nhìn được nữa.

“Bốp!”

Một cái tát như trời giáng vào mặt làm cho khuôn mặt đẹp trai kia nghiêng hẳn sang một bên!

Mộ Niệm Đồng giận dữ, trừng mắt nhìn anh ta rồi lạnh lùng nói: “Anh Lục, mời anh tự trọng!”

Lục Tuấn Ngan ngầy ngẩn cả người. Khuôn mặt vốn cao ngạo kia nay tràn đầy âm ngoan. Lục Tuấn Ngan quay mặt lại, anh ta đưa tay sờ lên bên má nóng rát, lại cười lạnh một tiếng.

“Rượu mời không muốn lại thích uống rượu phạt!”

Nói xong những lời này, anh ta đứng dậy, cầm lấy áo khoác, vuốt phẳng, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Mộ Niệm Đồng run rẩy ngồi dậy.

Mãi cho đến khi anh ta rời đi được một lúc, cô mới co chân lại, hai tay ôm chặt đầu gối, nước mắt tuôn rơi. Nước mắt rơi như mưa, chẳng mấy chốc làm ướt cả sofa.

Cúi đầu nhìn xuống chiếc sơ mi bị xé nát trên mặt đất, Mộ Niệm Đồng không thể giả bộ mạnh mẽ được nữa. Cô đưa hai tay lên bịt mắt, khóc ròng.

Vì sao lại đối với cô như vậy?

Bây giờ cuộc hôn nhân này chỉ còn trên danh nghĩa. Tại sao không ly hôn luôn đi, nhất đao lưỡng đoạn*, mệnh ai người ấy sống? (*: đoạn tuyệt quan hệ)

Vì sao đã không yêu cô, thậm chí cũng không cho cô chút hy vọng, lại còn trói buộc cô để tra tấn, dày vò và làm cho cô đau khổ?

Mộ Niệm Đồng thất hồn lạc phách đi vào phòng tắm. Cô đứng dưới vòi hoa sen, mở nước, để dòng nước ấm chảy qua thân thể đang lạnh như băng của mình.

Đêm nay, cô cố ý khóa cửa nhưng vẫn ngủ không yên ổn.

Trong lúc mơ màng, nửa ngủ nửa mơ, Mộ Niệm Đồng mơ hồ nghe thấy tiếng thờ dốc như có như không truyền từ ngoài cửa vào.

Mộ Niệm Đồng lập tức tỉnh lại, mở bừng mắt. Đợi sau khi hai mắt đã thích ứng với bóng tối, cô sờ soạng xuống giường, đi tới cửa. Đến khi đứng ở cửa thì cô mới nghe được rõ ràng tiếng thờ dốc đầy chậm chạp kia.

Người đàn ông thờ dốc, người phụ nữ khẽ kêu rên, hai người ôm nhau cọ sát, thanh âm càng lúc càng lớn.

“Ừ...”

“Ừ... Ngan, em muốn anh... Em muốn anh...”

Hành động vô cùng phóng đảng.

Trái tim Mộ Niệm Đồng như bị đông lại thành băng.

Giờ phút này, cô lại bình tĩnh đến lạ. Cô thỉnh thoảng mở cửa, lạnh lùng nhìn. Trong phòng khách lúc này chỉ bật một cái đèn tường, mờ mờ ảo ảo, giữa phòng là một đôi nam nữ đang ôm sát lấy nhau.

Người phụ nữ ngồi trên người người đàn ông, quần áo nửa kín nửa hở, nhún nhảy. Người đàn ông phía dưới, nửa người trên không mặc gì, đang chiếm lấy cô ta một cách mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đêm Nay, Cô Một Mình À?

Người phụ nữ này, cô không quen biết.

Mà người đàn ông sao? Chính là Lục Tuấn Ngạn, người mà mấy tiếng trước vừa mới nghênh ngang rời khỏi đây.

Người chồng của cô!

Nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn ông ngược mắt, chạm đến đôi mắt lạnh nhạt của cô, khoe môi cong lên cười khiêu khích. Rồi lại như không nhìn thấy cô, coi cô như không khí, tiếp tục chiếm đoạt người phụ nữ bên trên.

Mộ Niệm Đồng đóng cửa lại, như muốn để cảnh cửa này ngăn cách cô với hiện thực.

Giây phút này, cô vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh như chưa bao giờ được bình tĩnh vậy. Trong chớp mắt, đầu óc như bị ma chướng, sinh ra một ý tưởng ác liệt vô cùng!

Cô muốn trả thù anh ta!

Cô muốn trả thù anh ta!

Cô muốn trả thù người đàn ông này!

Nghĩ vậy, Mộ Niệm Đồng đi đến trước tủ quần áo, cô thay một chiếc váy.

Cô mua chiếc váy này khi đi dạo trung tâm mua sắm mùa. Bình thường vì công việc, cô luôn trong tình trạng lười thôi lếch thếch, chưa bao giờ trang điểm. Cô chỉ mặc áo blouse hoặc quần áo thoải mái, rất ít mặc những bộ váy đẹp như thế này. Vì vậy dù mua nó về nhưng cứ luôn cất trong tủ, chưa từng dùng đến.

Lúc này, Mộ Niệm Đồng mặc chiếc váy, trang điểm nhẹ nhàng. Mở cửa lần thứ hai, cô bước ra ngoài với khuôn mặt không hề có biểu tình nào.

Hai người kia không ở trong phòng khách, nhưng mà, có tiếng nước truyền ra từ phòng tắm. Có lẽ màn chiến đấu này, đang tạm nghỉ trong chốc lát!

Mộ Niệm Đồng cắn chặt răng, giật phăng cửa, không quay đầu lại đi ra ngoài.

...

Thành phố lúc này, ồn ào náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng.

Quán bar BABI, âm nhạc đỉnh tai nhức óc.

Mộ Niệm Đồng ngồi một mình trên quầy bar, yên lặng uống rượu.

Cô không biết đã uống bao nhiêu ly rượu, đã lạnh lùng từ chối bao nhiêu người đàn ông muốn lại gần.

Vừa vào quán bar, cô liền kêu một loạt rượu.

Không quan tâm là loại rượu nào, chỉ cần là loại mạnh nhất, nặng nhất, cô đều không do dự mà uống một hơi cạn sạch!

Cô chẳng nhớ được là ngay mai cô còn phải đi làm đúng giờ.

Mộ Niệm Đồng uống rượu mà trong đầu lại không ngừng hiện lên hình ảnh khó coi vừa rồi.

Tiếng thở dốc của hai người kia vẫn luôn vang vọng bên tai, ngay cả tiếng nhạc chói tai này cũng không thể xua tan đi.

Mộ Niệm Đồng lại uống cạn một ly rượu, rồi đột nhiên đập mạnh chén rượu lên bàn.

“Choang!” Chén rượu vỡ tan tành, cũng làm cho những người bên cạnh giật mình.

Mọi người đều quay người nhìn lại đây. Mộ Niệm Đồng nghiêng ngã đứng dậy, vừa muốn xoay người thì từ bên cạnh truyền đến một giọng nói trầm thấp và từ tính vô cùng.

“Không uống thêm một chén sao?”

Trong khung cảnh ồn ào ảm ỉ như thế này, giọng nói trầm thấp nhưng trong suốt, giống như dòng suối trong núi sâu, trong vắt và hấp dẫn người nhìn.

Mộ Niệm Đồng không kìm được quay người lại. Cách một hàng ghế, một người đàn ông mặc sơ mi đen, yên lặng ngồi trên ghế. Ngón tay thon dài cầm ly rượu lắc nhẹ, cặp mắt phượng lười biếng mà mỉa mai.

Anh ưu nhã dựa vào cạnh quầy bar, dù chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen lại vẫn ngăn cản không được vẻ đẹp cũng như khí chất cao quý ấy.

Khuôn mặt anh có góc cạnh rõ ràng, từng đường nét khắc sâu, ẩn ẩn để lộ sự thần bí, ưu nhã lại không mất phong tình. Đôi môi hoàn mỹ gợi cảm vô cùng, làm người không kìm được muốn hôn lên.

Hơi thở trên người anh vừa gợi cảm lại mang chút cấm dục*. (*: cấm chế dục vọng, ngăn chặn lòng ham muốn)

Mộ Niệm Đồng nhủ mầy, không biết có phải là vì quá say mà cô lại nhìn thấy có rất nhiều “anh” lúc này.

Người đàn ông bỗng nhiên đứng dậy, hơi nghiêng người tới trước mặt cô. Anh cúi xuống, nhìn đôi mắt cô đăm đăm, đôi môi hé mở, hơi thở như hoa lan, “Đêm nay, cô một mình à?”

“Ừ...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tôi Sẽ Cho Em Nhiều Hơn

Mộ Niệm Đồng rõ ràng đã say lắm rồi. Trong lòng cô lúc này, lại nổi lên cái ý tưởng đen tối kia, hai mắt sáng bừng lên như có ánh lửa trong đó.

Bây giờ người đàn ông kia chắc đang ôm người phụ nữ đó mà chìm trong mộng đẹp!

Cô cảm thấy quá bất công!

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà anh ta có thể, còn cô lại không?

Nghĩ vậy, Mộ Niệm Đồng cảm thấy gan mình lớn hơn một chút. Cô duỗi tay, chủ động túm lấy vạt áo anh, kéo anh tới trước mặt, mùi rượu thơm nồng đập vào mặt.

“Cũng có thể không phải một người, đúng không nhỉ?” Cô cười, mê hoặc tâm trí người. Dù cho người đàn ông có ý trí mạnh mẽ như thế nào cũng không thể ngăn cản được nụ cười này.

Đôi môi mọng của người đàn ông khẽ cong lên. Không giống như những người đàn ông thô lỗ khác mà vội vàng nhào tới, anh lại giống một thợ săn lão luyện, nhìn thấy con mồi sẽ không sốt ruột bắt lấy mà chậm rãi đợi con mồi mắc bẫy. Đã bắt là nhất định phải bắt được.

“Cô tên gì?” Anh ghé sát tai cô, thì thầm hỏi.

Mộ Niệm Đồng cong môi, “Mộ Niệm Đồng.”

“À? Mộ Niệm Đồng?”

Nghe thấy tên này, ánh mắt người đàn ông thay đổi, tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Anh đột nhiên giơ tay, cầm lấy một túm tóc nhỏ của cô, xoay tròn cuốn lấy. Anh cúi xuống, khẽ ngửi, hai mắt bỗng dưng mở to, cháy bùng lên một ngọn lửa.

Người đàn ông lại gần cô hơn nữa, trong tiếng nhạc ồn ào, anh ôm lấy cô kéo vào gần mình, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên. Lại cúi đầu, mê luyến mà hít sâu lấy hơi thở như lan phả ra từ miệng cô.

Anh câu môi cười, một nụ cười tà mị và mê hoặc, rồi bỗng nhiên há miệng, ngậm lấy đôi môi ướt át của cô.

Đây là một nụ hôn.

Lý trí còn sót lại trong đầu cô gắng nhắc nhở Mộ Niệm Đồng: cô đang hôn một người đàn ông mà cô không quen. Nhưng đồng thời phần còn lại trong cô không kháng cự nụ hôn này.

Rượu ngấm sâu trong người, kích thích loại hormone nào đó trong cô ngóc đầu làm loạn. Gần như là theo bản năng mách bảo, Mộ Niệm Đồng nhắm hai mắt lại, để mặc cho đầu lưỡi anh len theo kẽ môi, chui vào trong miệng cô. Nụ hôn càng sâu hơn.

Nhưng anh lại không làm sâu thêm nữa mà bứt ra lui lại.

Trong men say, Mộ Niệm Đồng mơ màng nhìn anh, ngây ngốc.

“Nếu thích, đêm nay, tôi sẽ cho em càng nhiều. Hử?”

Nhất thời Mộ Niệm Đồng có chút sợ hãi mà lui lại. Nhưng cô chột nhớ lại cảnh tượng khó coi trong nhà, như bị ma xui quỷ khiến, cô ngẩng đầu, nhìn anh khiêu khích, “Được!”

...

Phòng Vip khách sạn.

Cửa vừa đóng lại, người đàn ông đã ép mạnh Mộ Niệm Đồng vào tường. Thân hình cao lớn, thon dài phủ lấy người cô. Hai thân thể phù hợp đến mức hoàn mỹ. Dính sát vào nhau, càng có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của đối phương.

Trong phòng, độ ẩm không ngừng kéo lên, kéo theo nhiệt độ cơ thể cô càng trở nên nóng bỏng.

Trên đường tới đây, nội tâm cô đã đấu tranh vô cùng kịch liệt. Nhưng giờ này, khi đã trong phòng, cô hiểu được giờ chẳng còn đường lui nữa.

Trước mắt đang rơi vào tình thế giương cung bạt kiếm*. (*: tình huống khẩn cấp, muốn đánh nhau)

Mộ Niệm Đồng thở hắt hắt, ngược mắt nhìn anh.

Người đàn ông thân nhiên đánh giá cô.

Từ những phản ứng vụng về này, anh biết được đây là lần đầu tiên của cô.

Lúc này, cô có chút hoảng loạn, chân tay luống cuống và không biết làm như thế nào.

Khuôn mặt tròn tròn, trắng như trứng ngỗng. Cô trang điểm rất nhẹ. Hai hàng lông mày cong cong, đường kẻ chỉ rất nhạt. Ánh mắt đen bóng, long lanh, ngân ngấn nước, rất đẹp.

Cô, không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy, nhưng mà, đôi mắt kia, giờ tuy có hơi sợ sệt nhưng vẫn cố mở to, trừng lấy anh. Ánh mắt ấy như là đang phòng bị, đang trốn tránh càng gọi lên ý muốn tìm tòi chinh phục của anh.

Anh không nhìn được cong môi, tay nhẹ nhàng vuốt ve lấy eo cô, một tay khác thì chậm rãi, từ đằng sau vén lên váy cô...

“Đừng...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đừng Chạm Vào Tôi!

“Không cần...”

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ lùi lại, rõ ràng cô không quen với loại đụng chạm này.

Cô đang sợ hãi.

“Đừng cử động.”

Giọng nói của người đàn ông có chút ám ảnh. Anh cúi đầu, cẩn nhẹ môi cô. Bàn tay thò vào trong váy, lần lượt vuốt ve thăm dò. Đôi tay miết dọc theo xương quai xanh trắng ngần như ngọc, trượt dần xuống bầu ngực của Mộ Niệm Đồng.

“Đừng mà...”

Người cô run rẩy, thân thể cô vẫn luôn mẫn cảm như vậy.

Giờ khi mũi tên đã trên dây rồi thì làm sao anh sẽ để cô lui bước được.

“Giúp tôi cởi ra nào.”

Hơi thở như lan, mê hoặc tâm trí cô.

Mộ Niệm Đồng thở hổn hển, vươn tay đi mở thắt lưng của anh. “Tách!” một tiếng, thắt lưng mở ra.

Người đàn ông bế xốc cô lên, áp cô sát vào tường hơn nữa. Hai cánh tay săn chắc, vững vàng đỡ lấy hông cô, buộc cô phải vòng chân áp vào hông anh. Đôi môi lạnh lẽo ngậm lấy môi cô, điên cuồng liếm mát. Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lâu càng mãnh liệt.

Lần tán công này của anh, đã không còn sót lại chút gì sự thần nhiên lúc trước. Giờ đây, nó điên cuồng và hung mãnh hơn nhiều.

Mộ Niệm Đồng kinh hãi, theo bản năng giãy giụa. Lúc này cô mới ý thức được thực sự sắp xảy ra điều gì. Cô nôn nóng bất an, vội vàng muốn lùi bước. Trái ngược hoàn toàn với thanh âm phát ra từ miệng cô, rên rỉ và ngậm khê. Chà, chẳng lẽ là đang dục cự còn ghênh*? (*: vừa muốn cự tuyệt lại vừa muốn mời)

Người đàn ông là một tay lão luyện. Anh hiểu rõ và rất thích những gì đang diễn ra trong cái đầu ngây thơ kia. Lúc đầu anh thần nhiên bình tĩnh chẳng qua là muốn dẫn dắt cô từng bước một rơi vào bẫy của anh, vào lãnh địa của anh. Sau đó anh sẽ thỏa thích trêu đùa cô, dụ dỗ cô, từng chút, từng chút một mà nở rộ trước anh, mà thần phục dưới thân anh.

Nụ cười yêu dị chậm rãi hiện lên trên khuôn mặt người đàn ông. Anh bế ngang cô lên, tiến gần đến bên giường. Mặc cho Mộ Niệm Đồng giãy giụa, anh thả cô lên giường và ngay lập tức dùng thân mình đè lên người cô.

Chiếm lấy cô.

Giây phút mà anh xuyên qua màng trinh của cô, đau đớn truyền khắp toàn thân. Mộ Niệm Đồng thất thanh kêu lên, giọng nói khàn đặc.

“Đau quá...”

Đôi mắt cô rom rớm nước.

Mơ hồ, cô chỉ còn thấy được khuôn mặt đẹp đẽ và cuồng dã của anh...

Đôi mắt đen sâu thẳm đó, như hút lấy linh hồn cô.

...

“Cô Mộ Niệm Đồng, cô có nguyện ý gả cho anh Lục Tuấn Ngạn làm vợ, sau này, khi giàu có cũng như lúc gian nan, khi khỏe mạnh cũng như lúc đau yếu đều yêu thương và tôn trọng nhau suốt đời...”

Mộ Niệm Đồng ngước mắt, nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô.

Lục Tuấn Ngạn mặc một bộ tây trang được cắt may khéo léo. Khuôn mặt đẹp trai ẩn trong bóng ma mờ tối của lễ đường, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm

“Tôi... Tôi không... Tôi không muốn...”

Nếu lại cho cô thêm một lần lựa chọn...

Mộ Niệm Đồng che lấy hai tai, “Tôi không muốn!”

Hình ảnh trước mắt vụn vỡ biến hình.

...

Lần thứ hai tỉnh lại, Mộ Niệm Đồng mở bừng mắt. Trước mắt như được phủ bởi một lớp sương mù, mờ ảo không rõ.

Trong lúc mê mang, một bàn tay xuất hiện, nhẹ nhàng xoa lấy trán cô. Mộ Niệm Đồng quay đầu lại nhìn. Trong bồn tắm rộng lớn, người đàn ông lười biếng dựa người vào cạnh bồn. Còn cô, đang ngồi trong lòng anh. Dòng nước ấm áp bao phủ hai người, nhẹ nhàng ve vuốt lấy làn da.

Mắt cô đã nhìn rõ được mọi vật.

Khuôn mặt đẹp trai của anh lúc này, ngay trước mắt cô. Mái tóc đen ướt đẫm, yên lặng dán ở hai bên tai, cặp mắt phượng nhìn cô đầy suy ngẫm.

Trên người anh tỏa ra một loại hơi thở yêu dị mà những người đàn ông bình thường khác không có.

Yêu nghiệt!

Mộ Niệm Đồng rất ít dùng từ “yêu nghiệt” để hình dung một người đàn ông, nhưng hiện giờ không có một từ ngữ nào hợp với anh hơn từ này.

“Cuối cùng thì cũng tỉnh?”

Mộ Niệm Đồng lấy lại tinh thần, có chút không biết làm sao mà nhích người ra, giống như muốn cách anh xa một chút.

Người đàn ông cười khẽ, vươn tay ôm cô sát vào lòng.

“Vật nhỏ à, sao em chẳng chịu cố gắng chút nào thế? Lần nào cũng ngất xỉu.”

“Tôi...”

Mộ Niệm Đồng không biết làm sao, cô cắn chặt lấy môi mình.

Lúc này, anh lại đột nhiên ôn nhu hỏi cô, “Còn đau không?”

“Cái gì?”

Người đàn ông vươn tay, chạm vào nơi nào đó một chút, “Nơi này.”

“... Đừng chạm vào tôi!”

Mộ Niệm Đồng miễn cưỡng, co rúm người lại, chụp bay bàn tay anh, nước bắn tung tóe văng hết lên mặt anh.

“Sao lại không được chạm vào?”

Anh cười tà mị, rướn người, ghé sát vào tai cô, gần từng chữ, “Nơi này, từng cất chứa tôi, chẳng lẽ em quên rồi sao?”

“...”

Trái tim Mộ Niệm Đồng như bị cái gì chặn lại. Cô xấu hổ vô cùng, muốn đẩy anh ra. Anh lại túm chặt lấy tay cô, kéo cô trở lại.

“Phụ nữ mà không thành thật thì chẳng đáng yêu chút nào. Em rõ ràng thích tôi chạm vào em, đúng không nào?”

“Đừng nói nữa!”

Mộ Niệm Đồng không nhịn được nữa, cô hít mạnh một hơi, lắp bắp nói: “Quan hệ của chúng ta, kết thúc ở đây. Qua hôm nay, anh đừng dây dưa tôi.”

“Vi sao?”

“Bởi vì...” Cô ngẩng mặt, gần từng chữ, “Tôi đã kết hôn.”

Tối hôm qua, chỉ là màn trả thù mà thôi!

Mối quan hệ này nên đặt dấu chấm hết ngay bây giờ!

Mộ Niệm Đồng đứng lên, bước ra khỏi bồn tắm. Sau lưng cô, người đàn ông dựa vào cạnh bồn, lúm đồng tiền nở rộ, “Đồng Đồng, chúng ta còn sẽ gặp lại.”

Cô không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Sẽ.”

Người đàn ông lại tỏ ra vô cùng cố chấp. Không biết là anh đang cố ý đối nghịch với cô hay là cố ý muốn chọc tức cô? Anh trầm giọng nói: “Nhớ kỹ tên tôi, Lục Cảnh Kiều.”

“Vô nghĩa.”

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một cái rồi đẩy ra phòng tắm, đi thẳng ra ngoài.

Cô vội vàng mặc quần áo, như một binh sĩ trốn chạy, hốt hoảng rời đi khách sạn.

Cô điên rồi!

Cô chắc chắn là điên rồi mới làm chuyện điên rồ này!

Vì sao lại làm chuyện này cơ chứ?

Chỉ vì trả thù thôi sao?

Và rồi lợi dụng chính thân thể mình?

Quá ngu ngốc!

Tiếng nói của người đàn ông phảng phất như vẫn còn bên tai cô, “Đồng Đồng, chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tới Qua Cô Đã Đi Đâu?

Đứng trước cửa nhà, Mộ Niệm Đồng mở một móc chìa khóa, mở cửa. Vừa mới đi vào vài bước, giữa hai chân cô đột nhiên truyền đến cơn đau như bị xé rách.

Cô nhớ lại hồi nhỏ, cô từng đọc truyện “nàng tiên cá”. Nàng tiên cá muốn biến thành người, cô ấy đã biến chiếc đuôi của mình thành chân của con người. Nhưng chính vì vậy mà cô ấy đã phải trả một cái giá rất lớn. Mỗi lần bước đi, cô sẽ phải chịu đau đớn như đang bước đi trên các lưỡi dao.

Bây giờ, chẳng phải cô cũng rất giống nàng tiên cá sao?

Vì trả thù anh ta mà cô cũng phải trả một giá lớn.

Vừa đóng cửa lại, sau lưng liền truyền đến giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông.

“Tới qua cô đã đi đâu?”

Mộ Niệm Đồng chẳng nói gì, cô bình tĩnh nhìn anh ta.

Lục Tuấn Ngạn, quần áo chỉnh tề ngồi trên sofa. Hôm nay anh ta không đi làm mà ở nhà đợi cô?

Chắc là tới hôm qua thấy cô bỏ đi mà không nói gì mới cố ý chờ cô về nhà để có thể đúng lý hợp tình mà hỏi tội cô?

Mộ Niệm Đồng ngoài cười mà trong không cười nhìn anh ta. Sau đó, cô lơ anh ta đi, xoay người định đi vào phòng làm việc để chuẩn bị đến bệnh viện cho kịp giờ làm.

Lục Tuấn Ngạn thấy cô coi mình như không khí thì khó chịu vô cùng.

Anh ta bước một bước dài xông lên trước, túm lấy cổ tay cô, giận dữ hỏi: “Tới hôm qua cô đã ở cùng ai?”

Mộ Niệm Đồng trào phúng cười, thân nhiên xoay người lại, bình thản nhìn anh ta. Cô lạnh lùng hỏi: “Tôi đi đâu, ở bên ai, thì có liên quan gì tới anh Lục?”

Vớ vẩn!

Cô lại dám đúng lý hợp tình như vậy hỏi lại anh ta?

Trong cơn giận dữ, Lục Tuấn Ngạn nói mà không lựa lời, “Mộ Niệm Đồng, tốt nhất là cô xem lại thân phận của mình đi! Cô là vợ của Lục Tuấn Ngạn này, có cưới hỏi đang hoàng. Việc chồng hỏi vợ đi đâu chẳng phải là lẽ thường sao?”

Mộ Niệm Đồng cười lạnh, “Lẽ thường cơ đấy! Lục Tuấn Ngạn, xin anh đừng như con chó điên cắn người không tha như thế. Anh nói đường hoàng thật đấy. Anh, người làm chồng, cặp kè với bao nhiêu phụ nữ ở ngoài kia. Thì vì sao, làm vợ mà chỉ có một đêm không về ngủ lại coi như mắc tội tày đình, không thể tha thứ? Anh không thấy nó lệch lạc quá à?”

Lục Tuấn Ngạn giận dữ, muốn quát cô dừng lại, lại bất ngờ nhìn thấy được những vết đỏ trên xương quai xanh của cô. Anh ta tập trung nhìn vào. Đó là dấu hôn!

Dấu hôn?

Anh ta không thể tin được mà trừng to mắt. Lửa giận trong mắt như sắp đốt cháy lấy toàn thân anh ta. Khuôn mặt âm trầm. Mưa gió sắp đến!

“Tới hôm qua, cô, cuối- cùng- là- đã- đi- đâu?”

Anh ta gần từng chữ hỏi cô, cố gắng kìm nén cơn giận. Nhưng giọng nói ngạo mạn đó lại chẳng khác gì như đang thách thức tội phạm.

Mộ Niệm Đồng nhìn theo ánh nhìn của anh ta tới xương quai xanh của mình. Thấy mấy dấu hôn kia, cô thần nhiên mỉm cười, “Tối hôm qua, tôi ở cùng một người đàn ông.”

“Đàn ông?”

“Đúng vậy, chúng tôi thuê phòng.”

Thuê phòng?

Còn tức trong lòng Lục Tuấn Ngan như muốn nổ tung ra.

“Ài?”

“Ài?”

Mộ Niệm Đồng cười, sự thần nhiên này của cô càng làm anh ta nghiến răng nghiến lợi, “Xin lỗi, tôi cũng không biết tên của anh ta, chúng tôi chỉ là theo như nhu cầu mà thôi.”

Không biết tên?

Theo như nhu cầu?

Lục Tuấn Ngan tức giận đến bật cười.

Anh ta chưa bao giờ gặp tình huống như thế này trong đời. Người phụ nữ của anh ta, người mà anh ta đã cưới hỏi đàng hoàng, thế mà lại phản bội anh ta, ngoại tình với một người đàn ông không biết họ tên, tình một đêm?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cũng Dám Phản Bội Tôi

Người vợ cưới hỏi đàng hoàng của anh ta, thế mà lại dám phản bội anh ta, ngoại tình với một tên đàn ông nào đó không biết họ tên, một đêm mây mưa?

Về đến nhà lại còn thần nhiên như không và đường hoàng nói: “Chỉ là thuận theo nhu cầu!”

Mẹ nó chứ. Gặp quỷ đi thôi!

Thật không thể tin được!

Làm sao cô có thể nói một cách đường hoàng như vậy?

Lục Tuấn Ngan nhìn chăm chăm khuôn mặt thần nhiên của Mộ Niệm Đồng, nhìn như hổ rình mồi.

Trong mắt cô không có một chút xú chốt dạ mà là thần nhiên đến làm người giận sôi, thậm chí là đương nhiên?

Cơn giận trong lòng Lục Tuấn Ngan càng lúc càng lớn, anh ta nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Cô cũng dám phản bội tôi?”

Khóe miệng Mộ Niệm Đồng run rẩy, “Thế này cũng gọi là phản bội sao? Anh lấy đâu ra trung thành trong cuộc hôn nhân này?”

Người Lục Tuấn Ngan cứng lại. Anh ta cố gắng kìm lại cơn giận sắp không khống chế nổi, kìm nén hỏi lại, “Cho nên, cô đang trả thù tôi?”

“Trả thù?”

Anh ta cười lạnh nói tiếp: “Chẳng lẽ không đúng sao? Cô đang trả thù tôi vì hai năm kết hôn này tôi luôn vắng vẻ cô, bỏ mặc cô ở nhà mà phòng không gối chiếu, hư không tịch mịch?”

Mộ Niệm Đồng tức giận đến mặt xanh mét.

“Hóa ra, cô cũng chẳng phải là một trinh tiết liệt nữ* như tôi đã nghĩ!”

*: người phụ nữ kiên trinh, luôn giữ gìn tiết hạnh của mình

Lục Tuấn Ngan cười đến ác liệt, “Rồi cũng sẽ có lúc cô không chịu được nỗi trống vắng này. Sao cô không trực tiếp nói với tôi. Chỉ cần cô mở miệng thì Lục Tuấn Ngan này sẽ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà mở lòng từ bi thỏa mãn cô!”

“Câm miệng!”

Mộ Niệm Đồng cười lạnh nói: “Anh Lục, đừng tự mình đánh giá cao bản thân như vậy! Tôi đâu có phải vì trả thù anh, chẳng qua là hưởng thụ cuộc sống một chút, không thể được à? Tôi hừ không tịch mịch, ừ đây, tôi chẳng lẽ không biết tìm một người đàn ông vĩ đại hơn anh để lấp nỗi trống vắng này sao? Thời đại này, khôn sống mong chết*, anh không đủ vĩ đại thì tất nhiên sẽ có người khác thay thế anh!” *: khôn ngoan thì sống, ngu dại thì chết

“Cô...” Lục Tuấn Ngan bị cô chọc giận đến điên rồi.

Mộ Niệm Đồng chẳng để cho anh ta có cơ hội nói tiếp. Cô giật mạnh tay, thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta rồi ưu nhã nói: “Anh Lục, anh cũng thấy đây, bây giờ tôi đã ngoại tình, anh cũng chẳng muốn nhìn thấy mặt tôi. Tôi đề nghị ly hôn trên bàn trong phòng làm việc, anh ký tên đi. Cứ như vậy, anh sống cuộc sống của anh, tôi sống cuộc sống của tôi, chẳng liên quan gì với nhau nữa.”

“Hay cho câu không liên quan gì nhau!”

Khuôn mặt Lục Tuấn Ngan đỏ gay vì tức giận. Anh ta trừng mắt nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, “Cô muốn ly hôn như vậy tôi lại càng không muốn cô được như ý! Mộ Niệm Đồng, chỉ có tôi mới có quyền nói hai chữ ‘ly hôn’, cô đừng có mơ!”

“Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng tôi là chồng của cô! Là phụ nữ thì phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc*, cô không thấy là hành vi của mình dè tiện lắm sao?”

*: những chuẩn mực đạo đức của phụ nữ.

Mộ Niệm Đồng tức giận vô cùng, ngực cô phập phồng liên tục. Cô nhìn trừng trừng anh ta, đột nhiên bật cười, từng từ ngữ như châu ngọc thốt ra khỏi miệng cô, “Anh Lục, tôi có dè tiện thì cũng chẳng đến lượt anh nói.”

“Cái gì?”

“Anh nói như kiểu anh cao quý lắm? Nhưng mà thực tế thì sao? Anh còn không phải là một con ngựa giống suốt ngày động dục, chỉ là loài động vật suy nghĩ bằng ‘cái đờ’”. Anh thì tha hồ mà đàn đúm bên ngoài lại không cho tôi tìm sung sướng à?”

Cô rõ ràng là đang khích tướng anh ta.

Lửa giận trong lòng không thể kìm nén được nữa, anh ta niết lấy cảm cô, túm lấy áo cô, ném lên sofa.

Giây tiếp theo, người anh ta liền đè lên người cô.

Anh ta giận đến phát điên rồi!

Trong lòng không ngừng kêu gào thúc giục anh ta nhất định phải phá hủy khuôn mặt đáng giận của người người phụ nữ này.

Mộ Niệm Đồng sợ hãi kêu lên, “Anh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tự Mình Nghiệm Chứng Một Chút

Mộ Niệm Đồng sợ hãi kêu lên, “Anh muốn làm gì?”

“Không phải cô nói cô ngoại tình sao?”

Lục Tuấn Ngan ác độc cười, “Ít nhất thì cũng phải dè người chồng tôi đây nghiệm chứng một chút chứ?”

Mộ Niệm Đồng run giọng nói, “Tôi cảnh cáo anh, anh là đang cưỡng bức trong hôn nhân đấy! Là vi phạm luật hôn nhân! Anh dám động vào tôi thử xem!”

“Hà? Thế thì làm cô thất vọng rồi! Tôi từng tuổi này rồi mà chưa có ai dám uy hiếp tôi đâu đấy!”

Trong lúc giằng co, tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên.

Lục Tuấn Ngan nhận ra tiếng chuông này, nó đến từ di động của cô.

Anh ta hằm hừ buông cô ra, nhặt lấy chiếc di động nằm trên mặt đất, màn hình hiện ra chữ “cha”.

Anh ta đưa điện thoại cho cô.

Mộ Niệm Đồng cảnh giác nhìn anh ta chăm chăm một lúc, cô cẩn thận cầm lấy di động, nhìn thấy màn hình báo là cha cô liền nghe điện thoại.

“Alo, cha ạ?”

“Đồng Đồng, tối nay con có thời gian không? Hôm nay là sinh nhật của mẹ con, cùng Tuấn Ngan về ăn bữa cơm đi!”

Môi Mộ Niệm Đồng run run, cô ngược lên liếc mắt nhìn Lục Tuấn Ngan một cái. Cô rất muốn từ chối cha cô.

Nhưng mà, cha cô mà đã mời thì là thánh chỉ, là một mệnh lệnh không thể kháng cự.

Từ nhỏ đến lớn, cha cô luôn là người uy nghiêm không cho phép ai đối nghịch mình. Cô mím môi, ừm khua “vâng” một tiếng, “Dạ cha. Máy giờ ạ?”

“7h. Nhưng tối sớm một chút đi, mẹ con nhớ hai đứa lắm.”

“Dạ được.”

Đầu bên kia, cha cô cúp máy.

Mộ Niệm Đồng ngẩng đầu, lại thấy Lục Tuấn Ngan không biết từ khi nào đi vào phòng làm việc.

Cô đi đến cửa phòng, nhìn thấy anh ta đang đứng trước bàn làm việc, tay anh ta cầm lấy hiệp nghị ly hôn, đọc nhanh như gió.

Đột nhiên anh ta quay đầu lại nhìn cô, cười lạnh một tiếng, rồi rất thân thiện mà xé hiệp nghị thành nhiều mảnh nhỏ.

Lục Tuấn Ngan tinh bơ, tùy tay vung lên, những mảnh giấy như những bông tuyết bay là tả xuống đất.

Anh ta đi tới, khi đi ngang qua người cô, cúi đầu nhìn xuống, giọng nói đùa cợt, “Xem ra tôi đã đánh giá cao cô! Dù vậy, tôi cũng muốn nói cho cô biết, trò chơi của chúng ta mới chỉ bắt đầu mà thôi!”

Nói xong, anh ta dùng vai huyých mạnh vai cô, nghênh ngang rời khỏi.

Mộ Niệm Đồng đứng sững tại chỗ rất lâu, ngay cả hít thở cũng gần như không có.

...

6h tối.

Mộ Niệm Đồng trở về nhà họ Mộ.

Vừa đi tới cửa đã thấy trong phòng khách to như thế chỉ có mình cha cô, Mộ Nhân Hậu, đang ngồi trên sofa đọc báo.

Nói là đọc nhưng chẳng khác gì như đang thẩm tra giấy tờ. Trên người cha cô có một loại khí tràng đặc biệt của quân nhân, uy nghiêm và lạnh lùng. Dù đang ngồi trên sofa lưng ông vẫn thẳng tắp. Mặc cho bây giờ ông đã lớn tuổi nhưng không khó nhìn ra tư thế oai hùng của ông lúc còn trẻ.

Nhà họ Mộ là một dòng dõi quân nhân. Ông nội cô là một vị tướng có địa vị vô cùng hiển hách. Sau khi chiến tranh kết thúc, ông được nhà nước trao tặng quân hàm trung tướng. Cha cô cũng theo chính như ông nội, hiện giờ 50 tuổi, ông đã lên tới cấp thiếu tướng.

Mẹ của cô, Hoắc Tĩnh, là chủ tịch thị ủy của thủ đô. Nhà họ Mộ bây giờ cũng đủ để cho không ít người phải ngưỡng mộ và tôn kính.

Mộ Nhân Hậu thấy cô về đây một mình có chút kinh ngạc.

“Sao con về một mình thế?”

“Lục Tuấn Ngan... có việc, nên không về được.” Mộ Niệm Đồng vội vàng tìm cớ.

Mộ Nhân Hậu nhú mảy, ông nhay bén phát hiện xưng hô của cô với chồng rất xa lạ.

“Con cùng nó kết hôn hai năm rồi sao còn xưng hô xa lạ như vậy?”

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra nhưng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cha, Con Muốn Ly Hôn Với Anh Ta

“Con sao vậy? Cứ mất hồn mất vía như thế!” Mộ Nhân Hậu không khỏi có chút bất mãn.

“Cha!”

Mộ Niệm Đồng cô lấy can đảm, dò hỏi: “Con có chuyện muốn nói với cha, chuyện quan trọng ạ.”

“Chuyện gì?” Mộ Nhân Hậu có chút ngoài ý muốn, “Con nói thẳng đi.”

“Vào phòng làm việc rồi nói được không cha?”

Mộ Nhân Hậu trầm tư một lúc lâu rồi đặt tờ báo sang một bên, đi hướng phòng làm việc.

Mộ Niệm Đồng thấy vậy liền ngoan ngoãn đi theo ông.

Cửa vừa đóng lại, Mộ Nhân Hậu xoay người nhìn cô, “Con muốn nói với cha chuyện gì?”

“Cha...” Mộ Niệm Đồng siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi rồi nói: “Con muốn ly hôn với Lục Tuấn Ngan!”

Biểu tình trên mặt Mộ Nhân Hậu cứng lại, ngàn tính vạn tính, hiển nhiên là không nghĩ tới cô sẽ nói chuyện này.

Khuôn mặt ông sầm lại, sắc mặt âm u lạnh lẽo. Ông nhú mảy, trầm giọng nói: “Đồng Đồng, con lớn bằng này rồi đâu còn là trẻ con nữa? Đừng lấy chuyện này để làm trò đùa.”

“Cha.” Mộ Niệm Đồng gượng cười nói: “Con không nói đùa, con nghiêm túc mà cha...”

Mộ Nhân Hậu đột nhiên giận dữ đập mạnh lên bàn, giọng nghiêm khắc, quát lớn: “Cha lệnh cho con rút lại những lời vừa nói!”

“... Cha, vì sao?” Mộ Niệm Đồng run giọng nói, “Con...”

“Thật kỳ cục! Đúng là không thể tưởng được. Mộ Niệm Đồng, con có biết ly hôn ý nghĩa cái gì hay không? Con có biết rằng nếu con làm như vậy thì sẽ bị người ta khinh thường. Mới kết hôn hai năm liền ly hôn, còn ra thể thống gì nữa?”

Mộ Nhân Hậu là một người đàn ông theo chủ nghĩa phong kiến, dù thời đại đã thay đổi nhưng bản thân ông vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt những quan niệm truyền thống ngày xưa, máy móc vô cùng.

Trong mắt ông, người đàn ông bỏ vợ là vì người vợ không tuân thủ bổn phận.

Mà phụ nữ mà đưa ra ly hôn thì là ương ngạnh khó bảo.

Là kinh thế hãi tục*.

*: việc đi ngược quy tắc làm người kinh hãi.

“Nếu chuyện con muốn nói là chuyện này thì câu trả lời của cha là không! Không bàn cãi nữa!”

Mộ Niệm Đồng tức giận vô cùng nhưng lại mỉm cười nói, “Cha! Cha có biết là hai năm nay con đã sống như thế nào không? Con kết hôn với Lục Tuấn Ngan, hữu danh mà vô thực, cuộc hôn nhân này đã sớm chỉ là danh nghĩa mà thôi! Cha là cha con, chẳng lẽ lại không quan tâm chút nào tới cảm giác của con sao? Anh ta không yêu con, con cũng chẳng yêu anh ta, hôn nhân như vậy thì còn cố giữ để làm gì ạ?”

“Con có từng cố gắng không?” Mộ Nhân Hậu hỏi lại.

Mộ Niệm Đồng giật mình sững sốt.

“Con có thật lòng chăm lo cuộc hôn nhân này không? Con có tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của người vợ không?”

Bổn phận của người vợ...

Tìm cô run lên một chút.

Nghĩ đến việc cô đã ngoại tình liền cảm thấy năm chữ “bổn phận của người vợ” này như đang chế nhạo cô.

Mộ Nhân Hậu tất nhiên là không biết được Mộ Niệm Đồng đang nghĩ gì trong đầu, ông hừ lạnh một tiếng rồi nghiêm khắc nói: “Trên đời này, không có cuộc hôn nhân nào hoàn mỹ cả.”

“Con không có chút tình cảm nào với anh ta.”

“Cảm tình có thể bồi dưỡng! Con chỉ là không chú tâm mà thôi!”

Mộ Nhân Hậu dừng lại một chút, rồi nói thêm một câu: “Cha là vì tốt cho con!”

Nói xong, ông xoay người muốn ra phòng làm việc, nhưng mà vừa cầm lấy tay nắm cửa thì sau lưng lại truyền ra tiếng nói của Mộ Niệm Đồng, “Hôn nhân là của con, sao mọi người lại có quyền quyết định? Vì sao lại qua loa như vậy? Vì được nở mày nở mặt, vì mặt mũi mà cha gả con cho một người đàn ông con chưa từng gặp gỡ sao? Chẳng lẽ chỉ vì anh ta là cháu đích tôn của nhà họ Lục, gả cho anh ta chẳng khác nào gả cho vinh hoa phú quý, như vậy chính là vì tốt cho con? Như thế chính là vì hạnh phúc của con? Nói sao mà đường hoàng!”

“Láo xược!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tiệc Gia Đình Nhà Họ Lục

“Láo xược!” Mộ Nhân Hậu xoay người trách mắng. Lời cô nói rõ ràng đã chọc giận ông. Ông trừng mắt nhìn con gái của mình, giận không kìm được, hỏi lại, “Cái gì là hạnh phúc? Tuấn Ngan có gia thế tốt, nhà họ Lục lại là gia đại nghiệp đại, có bao nhiêu người xua như xua vịt muốn treo cao mà không được? Còn con? Lại không biết ơn! Chẳng lẽ là muốn kết hôn với một nghiệt chủng không rõ lai lịch? Đây mà là tình yêu? Đây mà là hôn nhân? Đây mà là hạnh phúc à?”

Trông mặt Mộ Niệm Đồng co rút lại, tức giận phản bác, “Cha, Thiếu Khanh không phải là nghiệt chủng!”

Mộ Nhân Hậu tức giận đến thở hổn hển, “Cha đã từng nói là không được phép nhắc lại cái tên này!”

Mộ Niệm Đồng cắn chặt môi, ngậy người nhìn theo cha cô. Ông Mộ giận điên lên, ông đẩy rèm cửa rồi bước ra ngoài.

Mộ Niệm Đồng vừa tức giận vừa tủi thân. Cô siết chặt nắm đấm, người run lên bần bật.

Mộ Nhân Hậu vừa đi, Hoắc Tĩnh liền đi tới. Nhìn thấy Mộ Niệm Đồng đứng ngây tại chỗ bà liền đi tới trước mặt cô, “Mộ Niệm Đồng, mẹ vừa thấy cha con từ phòng làm việc đi ra, trông ông ấy tức giận lắm. Con chọc tức ông ấy à?”

“Mẹ...” Mộ Niệm Đồng hít sâu một hơi rồi cười chua xót, “Mẹ, duy trì một cuộc hôn nhân chỉ trên danh nghĩa thì có ý nghĩa gì?”

Khuôn mặt Hoắc Tĩnh tràn đầy kinh ngạc. Bà cũng đoán được vì sao mà hai cha con cãi nhau, nhưng mà, bà không nói gì.

Bởi vì ngay cả bà cũng không thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng được.

Bữa tối hôm nay, ba người đều có tâm sự riêng.

Nhất là Mộ Niệm Đồng, cô yên lặng ăn cơm, nhai cơm mà như nhai nến.

Mộ Nhân Hậu nhìn cô như vậy lại tức giận, ăn mới được một nửa ông liền đứng dậy, quăng đũa bỏ đi, để lại hai mẹ con còn đang suy nghĩ miên man.

Hoắc Tĩnh đau lòng nói: “Đồng Đồng, cha con cũng là vì tốt cho con! Gả con vào nhà họ Lục cũng là vì thế. Con có biết là có bao nhiêu người cầu mà

còn không được không? Con...”

“Con no rồi, mẹ.”

Mộ Niệm Đồng bỗng nhiên đứng dậy, cười buồn bã, “Cha mẹ giết tình yêu của con rồi lại nói là vì tốt cho con. Mẹ... Mẹ không thấy là cha mẹ tàn nhẫn lắm sao?”

Nói xong, cô cầm lấy túi xách, chặt vật rời khỏi.

Mộ Niệm Đồng mắt hờn mắt vía về nhà.

Trong nhà lúc này lạnh tanh.

Cô như cô hồn đã quỷ lác lác đi vào phòng ngủ, ngồi ở trên giường. Cô cảm thấy bản thân chẳng khác gì một cái xác không có hồn.

Ngày hôm sau.

Mộ Niệm Đồng đi làm

Cô như thường ngày làm việc đến trưa thì nhận được điện thoại của ông cụ Lục.

“Đồng Đồng à, tối mai cháu có rảnh không?”

Đối với ông cụ Lục, cô luôn tỏ ra kính trọng.

Từ khi gả cho nhà họ Lục, ông cụ Lục luôn yêu thương cô, coi cô như cháu ruột.

Phản ân tình này cô luôn ghi nhớ trong lòng.

“Ông nội, có chuyện gì sao ạ?”

“Có chuyện quan trọng. Tối mai cháu cùng Tuấn Ngan nhớ sớm về tham gia tiệc gia đình đấy.”

Tiệc gia đình.

Lại là tiệc gia đình.

Mộ Niệm Đồng trong lòng phiền muộn và rối rắm vô cùng.

Cuộc hôn nhân của cô và Lục Tuấn Ngan từng làm oanh động cả thủ đô. Nhưng mà cuộc hôn nhân khiến người ngưỡng mộ ghen tị này chỉ là trên danh nghĩa.

Gần đến giờ tan tầm, Mộ Niệm Đồng vẫn còn tập trung viết luận văn.

Ngoài hành lang bỗng nhiên truyền đến những tiếng hô đầy kinh ngạc.

“Ôi trời ơi, đẹp trai quá.”

“Ủa? Người đàn ông này nhìn quen quá, đó chẳng phải là người đưa cô diễn viên nổi tiếng sảy thai đến đây sao...”

“Suyt...! Không thể truyền chuyện này ra đâu. Nghe nói cô diễn viên kia cho viện trưởng không ít tiền để bưng bít đấy. Cô mà lỡ miệng lộ ra để viện trưởng biết thì chết cả bọn cho coi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đừng Đụng Vào Tôi, Bẩn

Nghe thấy tiếng bàn tán bên ngoài, người Mộ Niệm Đồng cứng lại. Cô ngẩng đầu, giấy tiếp theo liền thấy Lục Tuấn Ngan xuất hiện ở cửa trong bộ tây trang phẳng phiu. Anh ta còn cố ý gõ cửa rồi nhướn mày hỏi: “Bác sĩ Mộ, tôi đi vào được không?”

Phía sau là một đám y tá hộ sĩ vây quanh anh ta, họ tò mò cứ liếc mắt liên tục nhìn cô và Lục Tuấn Ngan, xì xào bàn tán quan hệ giữa hai người.

“Niệm Đồng, cô biết anh chàng này à?”

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng nói: “Không biết.”

Nói xong, cúi đầu, viết tiếp luận văn.

Lục Tuấn Ngan thán nhiên đánh giá cô, đột nhiên cong môi cười giống như đang trêu đùa ai đó. Anh ta đi vào văn phòng, bước đến bên cạnh cô và hơi cúi người xuống, “Tôi tới đón cô tan tầm”

Mộ Niệm Đồng chẳng hề phản ứng, khuôn mặt nghiêm trang, ánh mắt chăm chú, nhưng không phải đặt trên người anh ta.

Như người không quen biết.

Lục Tuấn Ngan liếc mắt nhìn nhóm y tá hộ sĩ bên ngoài rồi quay lại nhìn cô đầy nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi: “Bệnh viện không biết quan hệ của chúng ta à?”

Mộ Niệm Đồng cứng người lại.

Lục Tuấn Ngan nhích lại gần cô rồi thành linh ôm lấy vai cô, “Bà...”

Mộ Niệm Đồng nhú mồm, đứng bật dậy cắt ngang câu xưng hô sắp sửa thoát ra từ miệng của anh ta. Cô túm chặt lấy cổ tay anh ta kéo ra một góc trên hành lang.

Mộ Niệm Đồng quay phắt lại, mắt trừng lớn. Cô không kìm được nói: “Lục Tuấn Ngan, rốt cuộc thì anh muốn thế nào?”

“Hà? Ái chà, hóa ra cô cũng biết tức giận cơ đấy? Tôi cứ nghĩ là cô sẽ luôn giữ cái bộ mặt chết lặng này.”

Lục Tuấn Ngan nhích lại gần cô, một khoảng cách tràn đầy ám muội. Mộ Niệm Đồng thậm chí còn có thể ngửi được mùi hương tươi mát sảng khoái trên người anh ta.

Nước hoa Dior Homme Cologne*.

*: nước hoa nam của hãng Dior ra mắt năm 2013

Một mùi hương đầy mê hoặc.

Mộ Niệm Đồng bắt đầu cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Nhìn cô bứt rứt không yên như thế Lục Tuấn Ngan càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng.

Cái mà người phụ nữ này gọi là “ngoại tình” chẳng qua chỉ là nói bừa để trả thù anh. Chứ yếu đuối như cô làm sao có can đảm làm ra chuyện kia với một người đàn ông xa lạ.

Không thể nghĩ ra là một phụ nữ yếu đuối thế này lại dám dùng thủ đoạn đê tiện như thế kia?

Có phát sinh quan hệ với người đàn ông khác hay không thì chỉ cần thử một lần là biết ngay, không phải sao?

“Tôi mai có tiệc gia đình. Tôi đến đây là để nhắc cô nhớ, đóng vai người vợ cho tốt vào, hiểu không?”

Mộ Niệm Đồng nghe anh ta nói như nghe một chuyện cười lớn của thế kỷ, “Đóng vai? Anh coi hôn nhân là cái gì? Đóng phim à? Hay là trò đóng giả gia đình của bọn trẻ con?”

“Ồ, chúng ta không phải vẫn đang luôn diễn hay sao?”

“Dù có là diễn, thì anh có bao giờ nhập diễn đâu.”

“Thì từ bây giờ trở đi tôi sẽ nhập diễn.” Lục Tuấn Ngan cười đầy ôn nhu, “Đến lúc đó, tôi cũng sẽ đóng tốt vai diễn ông chồng hoàn hảo này.”

“Đóng tốt kiểu gì?”

“Đêm nay, cả tôi và cô sẽ về nhà họ Lục ở.”

“Cái...”

“Đây là lệnh của ông nội.”

Lục Tuấn Ngan giờ tay cuốn lấy một lọn tóc của cô, cuốn tròn nó trên đầu ngón tay, thản nhiên nói: “Ông nội hy vọng nhanh có cháu trai. Cho nên, là vợ tôi thì cô phải thực hiện nghĩa vụ hợp pháp của một người vợ chứ nhỉ? Phải mau chóng giúp cho nhà họ Lục nối dõi tông đường, đúng không?”

Mộ Niệm Đồng nhìn tay anh. Ngón tay thon dài trắng tấp, đốt ngón tay rõ ràng.

Bàn tay này làm cô ghê tởm không thôi. Chính bàn tay này đã siết chặt vòng eo của người phụ nữ kia, trước mặt cô trình diễn màn đồng cung đáng kinh tởm tới hôm đó.

Thật kinh tởm!

Mộ Niệm Đồng hát văng tay anh ta ra, “Đừng đụng vào tôi, bản!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bà Lục À, Xin Bà Chú Ý Tác Phong

Lục Tuấn Ngan bị hát văng tay, người hơi run lên vì kinh ngạc. Ánh mắt anh ta dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Bản?”

Cô dám dùng từ này hình dung anh ta?

“Không đúng à?”

Mộ Niệm Đồng cười lạnh, “Lục Tuấn Ngan, bàn tay này đã chạm qua bao nhiêu phụ nữ thì chắc anh nhớ rõ chứ? Anh có tư cách gì mà đụng vào tôi?”

Lục Tuấn Ngan đột nhiên đưa tay ôm lấy eo cô, kéo mạnh cô vào trong lòng. Anh ta hơi cúi đầu, ghé sát vào mặt cô, xấu xa cười.

“Mộ Niệm Đồng, đừng tự coi mình cao quý như thế! Tôi là chồng cô, nếu tôi mà không có tư cách thì còn ai có tư cách ở đây?”

Mộ Niệm Đồng giận đến mức nghẹn lời, đang định nói gì đó đáp trả anh ta thì đằng sau truyền đến tiếng một người đồng nghiệp.

“Niệm Đồng!”

Mộ Niệm Đồng theo bản năng đẩy mạnh Lục Tuấn Ngan ra.

Xoay người thì thấy một đồng nghiệp của cô, Hàn Tĩnh Y, đang vừa đi vừa nói: “Hết giờ rồi! Nhớ quẹt thẻ đấy*!”

*: hình thức điểm danh cho nhân viên, quẹt thẻ hay ấn dấu vân tay khi đi làm và ra về.

Đang nói thì cô ta dừng lại.

Hàn Tĩnh Y ngẩn ra nhìn người đàn ông đang đứng cạnh Mộ Niệm Đồng. Sau đó cô ta giật mình tỉnh lại, chỉ dám nhìn liếc mắt một cái khuôn mặt lạnh lùng của Lục Tuấn Ngan rồi mờ mịt hỏi: “Niệm Đồng, ai thế này?”

Lục Tuấn Ngan vừa muốn mở miệng thì Mộ Niệm Đồng lạnh không nóng nói: “Người nhà bệnh nhân, tới hỏi thăm thôi.”

“...” Lục Tuấn Ngan nghiêng răng nghiêng lợi.

Người phụ nữ này!

Thật là lạnh lùng làm người tức đến lộn ruột!

Hàn Tĩnh Y nhìn anh ta một lúc lâu rồi thỉnh thoảng nhận ra liền kêu lên, “Đây không phải là người đàn ông đưa Lý Mộng Na tới làm phẫu thuật đẻ non sao...”

Ánh mắt người đàn ông lạnh căm căm, nhìn chằm chằm cô ta như một lời cảnh cáo ngầm.

Hàn Tĩnh Y nhận ra bản thân đang nói gì liền lập tức ngậm miệng. Sau đó, cô ta vội vàng nói câu: “Tôi đi trước đây, không quấy rầy hai người nữa!”

Nói xong liền rất nhanh biến mất, vô tung vô ảnh.

Lục Tuấn Ngan cầm lấy tay cô, Mộ Niệm Đồng ngay lập tức muốn giãy ra.

“Cô mà muốn để cho cả cái bệnh viện này biết thì cứ tiếp tục, xấu mặt đâu chỉ mình tôi.” Lục Tuấn Ngan uy hiếp nói.

Mộ Niệm Đồng phải hít sâu mấy lần mới bình tĩnh lại được.

Anh ta cầm tay cô, dắt cô tới chỗ đậu xe bên đường rồi mở cửa bên ghế phụ cho cô.

Mộ Niệm Đồng bối rối, nghi hoặc hỏi: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

“Tiệc gia đình ngày mai,” Lục Tuấn Ngan lên xe, mở máy, nhìn cô ý vị sâu xa, “Cô định cứ mặc khó coi như thế này mà tham dự à?”

“...”

Khuôn mặt của Mộ Niệm Đồng đỏ bừng vì tức.

Bộ blouse trắng này thì khó coi ở chỗ nào?

Bình thường cô rất lười, không có việc gì thì chỉ toàn ở nhà. Tủ quần áo của cô chỉ có quần áo đi làm, quần áo ở nhà và vài bộ quần áo bình thường khác. Đúng là không có bộ nào dùng cho dịp đặc biệt cả.

Lục Tuấn Ngan lái xe, đưa cô tới một studio tạo hình*.

*:styling studio, nơi trang điểm, làm tóc,...

Xe dừng lại, anh ta xuống xe, đi vòng qua ghế lái phụ, mở cửa và vurun tay trước mặt cô.

Mộ Niệm Đồng thân nhiên liếc anh ta một cái, rồi nhìn như không thấy hành động này của anh ta và tự mình xuống xe.

Lục Tuấn Ngan không hề tức giận, anh ta đưa tay cầm lấy tay cô.

“Buông tay!”

“Không buông!”

Mộ Niệm Đồng cắn chặt răng “Sao trước nay tôi lại không biết anh mặt dày như thế nhỉ?”

“Hả? Thật không?”

Lục Tuấn Ngan vẫn không giận lại còn cười nói: “Có lẽ sau này cô sẽ còn biết tôi mặt dày hơn thế nữa cơ!”

“Anh!”

Lục Tuấn Ngan bỗng đưa một ngón tay lên môi, “Suyt! Bà Lục à, người ta đang nhìn bà đấy, xin bà chú ý tác phong của mình một chút, nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nghịch Tập, Đại Mỹ Nhân!

Mộ Niệm Đồng nhìn theo ánh mắt anh ta liền thấy cửa studio. Nhân viên cửa hàng ngay lập tức tiến ra đón chào. Họ tươi cười nói: “Chào anh Lục!”

Nhóm nhân viên nhìn lướt khắp người Mộ Niệm Đồng, tò mò thân phận của cô.

Lục Tuấn Ngan là khách quen ở đây, anh ta thường xuyên đưa bạn gái tới đây chọn lễ phục.

Bạn gái của anh ta hầu hết là con gái nhà giàu có thuộc giới thượng lưu, nếu không thì cũng là diễn viên hay người mẫu nổi tiếng.

Người phụ nữ này nhìn qua chẳng có gì đặc biệt.

Trên người mặc bộ đồ blouse trắng, khuôn mặt không trang điểm.

Các đường nét trên khuôn mặt cô rất tinh xảo nhưng vì hai ngày này nghỉ ngơi không tốt, khuôn mặt có phần xám trắng và không sức sống. Nếu ném cô vào trong một đoàn người thì chắc chắn sẽ chẳng có ai nhìn lần đầu tiên mà nhận ra cô.

Ánh mắt của cậu Lục từ khi nào lại trở nên...

Kém như vậy?

Cửa hàng trưởng vừa cười vừa nói: “Anh Kiều, anh có gì phân phó không ạ?”

“Giúp cô ấy chọn mấy bộ lễ phục cho ra dáng một chút, tiện thể cũng đổi luôn kiểu tóc nào hợp với cô ấy.”

Lục Tuấn Ngan hí hóp mắt nhìn mái tóc dài bị buộc thành đuôi ngựa trên đầu Mộ Niệm Đồng.

Người phụ nữ này mà trang điểm và ăn mặc khác một chút không biết sẽ thế nào?

Anh ta có chút chờ mong.

Nhân viên cửa hàng lập tức vây quanh Mộ Niệm Đồng.

Mộ Niệm Đồng có chút mâu thuẫn và muốn kháng cự lại, nhưng vị cửa hàng trưởng kia lại rất khéo nói. Cô ta hướng dẫn và tư vấn cho cô từng chút một, sau đó khéo léo mời cô vào phòng thử đồ.

Một nhân viên trong cửa hàng mời cô ngồi xuống một chiếc ghế đặt trước tấm gương trang điểm lớn. Cô ta thả tóc cô xuống, vuốt ve xem chất tóc của cô.

Một nhân viên khác lại không kìm tò mò mà hỏi cô: “Quý khách, thật ra thì cô và anh Lục có quan hệ gì thế ạ? Tôi thấy hai người thân mật lắm!”

Mộ Niệm Đồng không trả lời mà hỏi lại: “Lục Tuấn Ngan hay đưa phụ nữ tới đây đúng không?”

“Vâng! Anh Lục hay đưa bạn gái tới đây chọn lễ phục...”

“Mỗi lần là một cô khác nhau chứ gì?”

“À... Có khi là con gái nhà giàu có thuộc tầng lớp thượng lưu, có khi là...”

Cô nàng nhân viên trẻ tuổi còn chưa kịp nói xong thì đã bị vị cửa hàng trưởng kia trừng mắt ngăn lại. Cô ta mỉm cười nhìn cô, nói: “Xin lỗi quý khách, bản tán chuyện riêng tư của khách hàng là vi phạm quy định của cửa hàng chúng tôi!”

Mộ Niệm Đồng không nói gì nữa.

Cô cũng lười để ý.

Quy trình trang điểm vô cùng phức tạp và phiền phức, nào là rửa mặt, thoa nước hoa hồng, thoa kem dưỡng da, dùng kem lót, kem nền, phấn nền, kem che khuyết điểm...

Mất cả nửa tiếng mới xong công đoạn làm da mặt.

Sau đó là đến trang điểm mắt.

Mộ Niệm Đồng ngồi im để người ta trang điểm. Cô chịu phối hợp như thế là vì buổi tiệc tối mai không thể qua loa được.

Chuyên viên trang điểm vừa trang điểm mắt xong cho cô liền kinh ngạc không thôi. Người phụ nữ này thoát nhìn thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng không ngờ trang điểm xong lại xinh đẹp đến kinh người như vậy!

Bình thường Mộ Niệm Đồng chẳng quan tâm đến việc bảo dưỡng, trang điểm thì càng không.

Thời đại học, cô từng là hoa hậu giảng đường bên y khoa lừng lẫy một thời. Nhưng kể từ khi ra trường và bắt đầu đi làm trong bệnh viện thì không được như xưa nữa. Cô thường xuyên bị gọi dậy lúc nửa đêm vì những ca bệnh gấp, thường xuyên phải tăng ca. Đối với một bác sĩ thì khái niệm ngày đêm lại mơ hồ vô cùng, thậm chí có thể nói là đảo điên. Vì quá bận rộn như vậy mà Mộ Niệm Đồng không có thời gian để bảo dưỡng.

Nhưng nói cho cùng thì Mộ Niệm Đồng còn trẻ, làn da của cô chỉ cần chăm sóc một chút lại sẽ trở lại như xưa.

Có thể nói làn da và khí sắc của cô lúc này chính là nguyên nhân làm giảm đi vẻ đẹp của cô.

Trang điểm xong, Mộ Niệm Đồng xoay người. Tất cả nhân viên đều ngây ngốc nhìn cô.

Trời ơi, đúng là một đại mỹ nhân.

Khác biệt một trời một vực!

Mộ Niệm Đồng nhìn lướt qua đám người, cô nhú mày hỏi: “Quần áo ở đâu?”

“Ồ... Ở đây ạ!” Một nhân viên cửa hàng cầm một bộ lễ phục tới.

Mộ Niệm Đồng cầm lễ phục vào phòng thử đồ, bắt đầu thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kinh Diễm Mọi Người

Mộ Niệm Đồng cầm lễ phục vào phòng thử đồ, bắt đầu thay đồ.

Nhân viên cửa hàng đứng ngây ra như tượng nhìn chăm chăm vào Mộ Niệm Đồng khi cô bước ra, thật làm người kinh diễm không thôi.

Mọi người đều cảm thấy xấu hổ. Đúng là đừng nên nhìn mặt mà bắt hình dong. Thật không ngờ người phụ nữ lồi thối lếch thếch này lại có một sắc đẹp làm mê lòng người đến như vậy.

“Thưa cô, bộ lễ phục này do chính tay anh Lục chọn. Ánh mắt của anh ấy vô cùng độc đáo. Nó rất hợp với cô!”

Nhân viên cửa hàng nhìn cô và khen không dứt miệng.

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra.

Anh Lục?

Sao cơ? Bộ lễ phục này là anh ta chọn?

Mộ Niệm Đồng cúi xuống nhìn bộ đồ cô đang mặc trên người, chẳng biết vì sao lại bỗng nhiên thấy nó bản lạ thường, cô vội vàng muốn cởi ra.

Nhưng nhân viên cửa hàng đâu biết cô cảm thấy gì, họ kéo lấy cô ra bên ngoài phòng hóa trang.

Mộ Niệm Đồng đứng trong vòng vây của nhóm nhân viên, như chúng tinh phùng nguyệt, cô đi theo họ ra ngoài. Nhưng vừa đi ra liền nghe thấy giọng nói nũng nịu của một người phụ nữ, “Anh Lục, sao anh lại ở đây? Trùng hợp quá!”

Mộ Niệm Đồng sững sờ.

Giọng nói này vừa xa lạ lại vừa quen thuộc đến cực điểm.

Quen thuộc là bởi vì cô đã từng nghe qua.

Mộ Niệm Đồng ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Mộng Na vừa ngồi xuống chiếc sofa mà Lục Tuấn Ngạn đang ngồi. Cô ta cứ nhích tới nhích lui để dựa sát vào người anh ta.

Cô ta thân mật mà khoác lấy cánh tay anh ta, nũng nịu nói: “Anh Lục, sao mấy ngày nay anh không tìm em? Em nhớ anh muốn chết!”

Giọng nói nũng nịu đó khó chịu vô cùng.

Người phụ nữ này chẳng hề xa lạ.

Ngày hôm đó, cô trực ban. Đêm hôm khuya khoắt, Lục Tuấn Ngạn đưa một phụ nữ mặc váy trắng và trên người đầy máu đến bệnh viện của cô. Cô ta đẻ non. Hình ảnh lúc đó quá thật khắc sâu vô cùng.

Lý Mộng Na là diễn viên dưới quyền Lục Tuấn Ngạn.

Sau đêm hôm đó, công ty anh ta đã dùng danh nghĩa quyên tặng từ thiện mà đưa cho bệnh viện một khoản tiền lớn để bung bít.

Dù có như thế thì người trong bệnh viện cũng không thể giữ kín như bưng được. Họ một truyền mười, mười truyền trăm tin đồn: Lý Mộng Na cố ý mang thai đứa con của Lục Tuấn Ngạn và hy vọng dùng đứa bé này để uy hiếp, buộc anh ta phải ly hôn. Từ đây cô ta có thể một bước lên mây. Ai mà ngờ Lục Tuấn Ngạn lại ác độc như thế, anh ta đã tự mình chặt đứt mộng tưởng hảo huyền của cô ta.

Đến nay vẫn chưa người biết được nguyên do mà Lý Mộng Na sinh non. Cô chỉ nhớ mang máng là khi Lục Tuấn Ngạn đưa cô ta tới bệnh viện, khuôn mặt của anh ta lạnh lùng vô cùng. Giống như là dù cô ta có chết hay sống thì anh ta cũng chẳng quan tâm.

Lý Mộng Na chân ướt chân ráo bước vào làng giải trí, lúc đó cô ta không có chỗ dựa. Bao năm nay không biết là đã có bao nhiêu scandal về cô ta.

Nghe nói, cô ta bước vào được giới giải trí là thông qua quy tắc ngầm. Và để có được địa vị như ngày hôm nay đều là do cô ta chăm chỉ “bồi nư”.

Anh ta chẳng lẽ lại thích loại phụ nữ tuy đẹp nhưng tầm thường như thế này sao?

Nói thẳng ra là – dơ bẩn.

Đột nhiên Mộ Niệm Đồng cảm thấy Lục Tuấn Ngạn thật hạ giá.

Cô vừa xoay người thì Lục Tuấn Ngạn nhìn thấy cô, “Đứng lại!”

Mộ Niệm Đồng dừng bước, quay đầu lại.

Lý Mộng Na cũng nhìn thấy cô, nụ cười nhếch nhếch trên mặt cô ta lập tức cứng lại. Cô ta nhìn từ trên xuống dưới Mộ Niệm Đồng, ánh mắt từ tìm tòi nghiên cứu biến thành địch ý.

Đối lập với ánh nhìn của Lý Mộng Na, Lục Tuấn Ngạn nhìn thấy cô liền sững sờ, và rồi ngay lập tức tràn đầy kinh diễm.

Hóa ra, người phụ nữ này trang điểm xong lại đẹp như vậy.

Lý Mộng Na nhìn thấy vẻ kinh diễm trong mắt anh ta liền ghen tị vô cùng. Cô ta nũng nịu nói: “Tuấn Ngạn, em muốn bộ lễ phục trên người cô ta.”

“Đừng càn quấy.”

“Em muốn!”

Lục Tuấn Ngạn bực mình trừng cô ta một cái, cô ta liền an phận.

Lý Mộng Na là người thức thời và xem ánh mắt người ta rất chuẩn. Cô ta biết một khi Lục Tuấn Ngạn tức giận thật thì sẽ cô ta sẽ không sống yên được.

“Đi tới đây cho tôi xem!” Lục Tuấn Ngạn ngẩng đầu, ra lệnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vợ Gặp Kẻ Thứ Ba

“Đi tới đây cho tôi xem!” Lục Tuấn Ngạn ngẩng đầu, ra lệnh nói.

Anh ta ra lệnh không có nghĩa là Mộ Niệm Đồng sẽ nghe theo.

“Bộ này tôi không thích, đổi bộ khác.”

“Không thích?”

Lục Tuấn Ngạn không vui hỏi: “Vì sao?”

Mộ Niệm Đồng ngoái đầu lại, nói chậm rãi từng chữ một, “Vì anh đã chọn nó. Tôi mặc thấy chán ghét vô cùng.”

Lục Tuấn Ngạn ngây người. Khuôn mặt anh ta trầm xuống. Lời nói đầy khiêu khích này quả thật chọc anh ta tức giận.

Lý Mộng Na bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, “Hừ! Người phụ nữ này chẳng biết điều chút nào. Đây là vật cưng mới của anh à?”

Loại phụ nữ này mà cũng xứng ư?

Cô ta đứng dậy, đi đến trước mặt Mộ Niệm Đồng, nhìn chăm chú khắp người cô, cẩn thận đánh giá, cuối cùng cũng nhận ra cô.

“Ôi, cô không phải là bác sĩ phẫu thuật hôm đó sao?” Khuôn mặt Lý Mộng Na xanh mét.

Không phải vì cái gì khác mà là vì lúc đó, Mộ Niệm Đồng phẫu thuật rất thô bạo, không hề nhẹ nhàng chút nào. Cô ta có cảm giác là người phẫu thuật cho cô ta là kẻ có tâm lý vặn vẹo.

Đau...

Đau đến toàn thân tê liệt, đau đến mức cô ta sẽ không bao giờ quên được.

Lúc đó Lý Mộng Na đau đến chết đi sống lại nhưng Mộ Niệm Đồng vẫn thản nhiên như không, động tác đều đều như máy. Thấy mặt cô ta tái xanh vì đau đớn cô thậm chí còn đưa túi thai vừa được lấy ra tới trước mặt cô ta, ý vị sâu xa nói: “Cô có muốn lưu chút gì đó làm kỉ niệm không?”

Lúc đó Lý Mộng Na bị tiêm thuốc tê nên muốn chửi cũng chẳng chửi được.

Rất biến thái!

Bác sĩ đều vô cảm như vậy sao?

Nhưng mà sao cô ta lại ở đây?

Lý Mộng Na bắt đầu suy nghĩ miên man.

Sẽ không phải là sau khi phẫu thuật cô ta đã dùng chiêu trò nào đó câu dẫn Lục Tuấn Ngạn chứ?

Trong giới giải trí, Lục Tuấn Ngạn có thể nói đã viết lên một thần thoại.

Anh ta đã thành lập “công ty truyền thông và giải trí Thiên Thánh”, đã đào tạo biết bao nhiêu ngôi sao nổi tiếng.

Không biết bao nhiêu phụ nữ muốn có được anh ta, số lượng phụ nữ muốn lên giường với anh ta cũng không thể đếm được.

Người phụ nữ này nhìn là biết có ý đồ xấu xa!

Nghĩ vậy, Lý Mộng Na càng thêm cảnh giác, cô ta cười nói: “Không nghĩ tới cô lại giỏi như thế! Đúng là đủ loại chiêu trò! Muốn quyến rũ anh Lục sao? Sao cô không nhìn lại bản thân đi! Loại người dễ tiện thấp hèn như cô mà dám dây dưa không dứt anh Lục...”

Lý Mộng Na vừa nói vừa giơ tay định tát Mộ Niệm Đồng.

Lục Tuấn Ngạn lại chẳng hề có ý ngăn lại.

Mộ Niệm Đồng túm chặt lấy cổ tay cô ta. Dù Lý Mộng Na đi giày cao gót cũng không cao bằng cô. Vì vậy khi cô nhìn cô ta sẽ tạo cảm giác nhìn từ trên cao xuống.

“Cô này, hình như cô hiểu lầm cái gì thì phải?”

Bị dây dưa không dứt không phải anh ta mà chính là cô mới đúng!

Mộ Niệm Đồng lạnh lùng cười định nói tiếp lại vì Lục Tuấn Ngạn đi tới mà dừng lại.

“Mộng Na, anh quên giới thiệu với em! Cô ấy là vợ của anh, em phải gọi cô ấy là “bà Lục”! Hay là – mợ chủ nhà họ Lục.”

Anh ta lại quay sang nói với Mộ Niệm Đồng, “Niệm Đồng, đây là Lý Mộng Na, nghệ sĩ trong công ty anh.”

Biểu tình trên mặt Mộ Niệm Đồng cứng lại.

Khuôn mặt của Lý Mộng Na nhăn nhó, khó coi vô cùng.

Cô ta nhìn Mộ Niệm Đồng rồi lại quay sang nhìn Lục Tuấn Ngạn, không thể tin được nói: “Nhưng mà... Cô ta chính là người đã phẫu thuật cho em hôm đó...”

Không thể tin được!

Nếu người phụ nữ này chính là bà Lục mà mọi người đồn đãi thì vì sao Lục Tuấn Ngạn lại dám đưa cô ta tới bệnh viện của cô để phẫu thuật sảy thai?

Thật mà làm sao!

Thả nào hôm đó cô thô bạo như vậy, hóa ra là vì...

Giật mình và kinh hãi không chỉ có Lý Mộng Na.

Tất cả nhân viên trong cửa hàng lúc này đều khiếp sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phương Diện Kia Của Anh Ta Không Được

Tất cả nhân viên trong cửa hàng lúc này đều khiếp sợ vô cùng.

Ôi trời ơi, hóa ra đây chính là “bà Lục” trong tin đồn!

Trường hợp trước mắt quả thật làm người chần động!

Thân phận của Lý Mộng Na là gì thì ở đây không ai không biết cả. Chỉ là người ta không nói toạc ra mà thôi. Bây giờ vợ gặt kẻ thứ ba, có khác gì là sao chổi va vào địa cầu cơ chứ?

“Hóa ra người phụ nữ này chính là bà Lục... cô ta cũng giỏi thật đó. Không giỏi thì làm sao chịu được chồng mình ăn chơi đàng điếm như vậy? Chẳng lẽ cô ta không biết là số phận của anh ta ngủ có khi tới nửa cái giờ giải trí này sao? Thế mà giờ vẫn còn mặt mũi đứng ở đây?...”

“Nhưng mà... Tôi nghĩ là cô ta có ân tình. Nghe nói hôn nhân của họ là hôn nhân lợi ích. Cái loại mà có làm sao thì cũng phải nhìn đó...”

“Đáng thương quá... Nếu chồng tôi mà cặp kè với nhiều phụ nữ như vậy thì tôi tự tử cho xong...”

“Nhưng mà...”

“Cái nón xanh trên đầu cô ta nhiều lớp như vậy mà không thấy xấu hổ sao?...”

Tiếng xì xào bàn tán xung quanh chẳng khác gì những lời chế nhạo đối với Mộ Niệm Đồng.

Cô siết chặt nắm đấm, nhìn trừng trừng Lục Tuấn Ngan, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lục Tuấn Ngan, anh giảm đập tôn nghiêm của tôi có thấy vui không?”

Lục Tuấn Ngan cười xấu xa, anh ta nắm lấy cằm cô, nghiêng người tới gần, “Rất vui. Tôi chỉ muốn xem nét mặt cô khi bị nhục nhã thôi mà.”

Ở người khác trong mắt, khoảng cách giữa hai người vô cùng thân mật, ám muội như thù thì thù thì nói lời yêu thương.

Thực chất thì toàn là khói thuốc súng, chiến tranh sắp nổ ra.

“Bà Lục à, tôi nói rồi mà, tôi sẽ cho bà thấy tôi còn có thể mặt dày hơn thế nào.”

Mộ Niệm Đồng đứng yên lặng một lúc lâu, rồi cô đột nhiên cười lạnh, quay sang nói với Lý Mộng Na, “Cũng thật khó cho cô khi vẫn phải ân cần hầu hạ anh ta, nịnh bợ anh ta! Có lẽ vì nổi tiếng thì cũng không cần phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục tới mức độ đó chứ, nhỉ?”

Nói xong, cô mỉm cười rồi thản nhiên tung ra một câu kinh thiên động địa, “Cô không biết là phương diện kia của anh ta không được à?”

Mọi người khiếp sợ!

Cái gì?

Bà Lục nói là ngài Lục đây không được?

Đùa à?

Mặt Lục Tuấn Ngan tái mét.

“Kết hôn bao nhiêu năm rồi mà tôi vẫn còn là xử nữ. Như thế chứng tỏ điều gì?”

Mộ Niệm Đồng cười tươi rói, “Ngay cả một tầng giấy mỏng mà đâm không thủng thì người đàn ông này... Tôi thèm mà coi trọng anh ta.”

Mọi người ồ lên.

Trời ạ!

Người phụ nữ này đang nói thật?

Lục Tuấn Ngan không được?

Hỏi sao mà kết hôn hai năm rồi mà không có lấy một đứa con. Hóa ra là vì nguyên nhân này.

“Cô...” Lục Tuấn Ngan hung ác nhìn cô.

Người phụ nữ điên này nói linh tinh cái gì vậy?

Lý Mộng Na tất nhiên là sẽ không tin những lời này, công phu trên giường của Lục Tuấn Ngan như thế nào cô ta biết rõ ràng, vì cô ta đã thử qua không biết bao nhiêu lần cơ mà. Nghĩ vậy cô ta bật thốt ra: “Chuyện đó là không thể, công phu trên giường của tổng giám đốc Lục rõ ràng rất...”

Mới nói được một nửa Lục Tuấn Ngan liền trừng mắt nhìn cô ta.

Rõ ràng Mộ Niệm Đồng đang cố ý kích tướng, thế mà cô ta cũng mắc bẫy được.

Lý Mộng Na nhận ra bản thân nói lộ liền ngậm luôn miệng lại.

Mọi người trong cửa hàng đều có thể đoán được mối quan hệ giữa Lý Mộng Na và Lục Tuấn Ngan. Nhưng không có chứng cứ để chứng minh đây là sự thật.

Bản thân Lý Mộng Na lại luôn không nói thẳng ra, có ai hỏi thì ậm ừ ba phải, vừa không thừa nhận lại không phủ nhận. Là nghệ sĩ, có một số việc không thể nói thẳng ra được. Chuyện này mà bị chứng thực thì sẽ có bao nhiêu người chửi bới cô ta. Danh dự của cô ta cũng sẽ không còn.

Nhân viên cửa hàng vừa nghe lời buột miệng của Lý Mộng Na liền khinh bỉ nhìn cô ta.

Hóa ra Lý Mộng Na lại mặt dày như vậy?

Mộ Niệm Đồng nghe vậy hỏi lại: “Hả? Công phu trên giường của anh ta như thế nào? Cô thử rồi à?”

“Tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kẻ Thứ Ba Tức Giận

"Tôi..."

"Thì ra là đã tự mình thử qua! Thật bất ngờ, cô lại đi xen vào cuộc hôn nhân của người khác, lần đầu tiên tôi gặp kẻ thứ ba hung hăng ngang ngược như vậy đây! Dù sao thì tôi cũng là vợ cả, nhìn thấy tôi không những không khách khí một chút, lại còn điều võ dương oai, thật sự không sợ bị sét đánh à?"

Biểu cảm trên mặt Lý Mộng Na cứng đờ: "Cái gì..."

"Không phải là thật sự thích anh ta đấy chứ?"

Mộ Niệm Đồng có chút bất ngờ, lại nhú mày: "Cũng phải, dù sao thì người không có kỹ thuật biểu diễn lại có quan niệm sống méo mó giống như cô, muốn nổi tiếng nếu không dựa vào việc lên giường thì cũng là dựa vào việc quỳ liếm, vì lợi ích, cũng không tiếc xen vào cuộc hôn nhân của người khác, làm kẻ thứ ba chen chân vào, cũng không biết nếu Fan hâm mộ của cô biết chuyện này, một Lý Mộng Na băng thanh ngọc khiết ở trước màn ảnh, lại ngầm có một hành vi phóng đãng như vậy, không biết sẽ có suy nghĩ như thế nào."

Từng chữ từng chữ như châu ngọc của cô, thật sự đã mang khuôn mặt giả tạo của Lý Mộng Na xé nát.

“Nếu cô đã nói như vậy, nếu hôn nhân của hai người chỉ là trên danh nghĩa, vậy thì tại sao cô lại không rời khỏi tổng giám đốc Lục?”

“Sau đó thì tác thành cho các người?”

Mộ Niệm Đồng bất đắc dĩ cười một tiếng: "Ngược lại tôi nghĩ rằng, ai lại muốn cuộc sống tốt đẹp của mình bị trói buộc bên một người đàn ông rác rưởi như vậy? Thỏa thuận ly hôn cũng đã viết, nhưng làm thế nào anh ta cũng không chịu ký tên, muốn tôi phải ly hôn thế nào đây.”

"Im miệng!"

Rốt cuộc Lục Tuấn Ngan cũng không thể nhịn được nữa.

Lý Mộng Na cũng nhảy dựng lên, tức giận chỉ về phía cô: "Không cho phép cô nói xấu tổng giám đốc Lục như vậy! Anh ấy căn bản không kinh khủng như cô nói!"

“Nói đỡ cho anh ta như vậy đúng là làm khó cô rồi, dù sao thì, bây giờ cô được nở mày nở mặt như vậy, toàn bộ đều là nhờ một tay anh ta nâng đỡ cô lên! Cô đã thích anh ta như vậy, không bằng có lòng tốt, khuyên bảo anh ta thật tốt, đừng cứ như một miếng thuốc cao da chó quần lấy tôi không buông, mau ký vào thỏa thuận ly hôn nha? Loại đàn ông này, không để anh ta lau sạch cơ thể thì cũng là ân đức lớn lắm rồi!”

Lục Tuấn Ngan tức tới mức mặt cũng trở thành màu đen.

Lý Mộng Na cắn hận nói: “Cô nói vậy bực bực gì đó!? Rõ ràng cô chỉ là loại tàn hoa bại liễu, Tổng giám đốc Lục vốn nhìn cô chướng mắt! Cô nhìn lại bản thân thật kỹ xem, có điểm nào có thể so sánh với tôi, đánh đồng với tôi? Cô vốn không bằng tôi!”

"Đúng."

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng không chút thay đổi gật đầu, trên mặt không chút gợn sóng nói, “Đã sớm nghe nói, Lý Mộng Na là dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên, ra mắt người mẫu, thi đấu hoa hậu Hồng Kong, ngủ với giám khảo cấp cao, ngủ với nhà đầu tư, người ta dùng kỹ thuật biểu diễn chống lên một mảnh trời, cô dựa vào việc ngủ cũng có thể ngủ ra tiếng tăm lớn tới như vậy. Cô luôn dễ dàng có được những thứ mình muốn như vậy, khó trách người ta lại nói cô không đơn giản.”

Ngừng lại một chút, trong đôi mắt như một mảnh chết khô của Lý Mộng Na, cô gật đầu, nói đúng trọng điểm “Da mặt của cô dày như vậy, tôi thật sự không bằng cô. Nếu cùng so đo với cô, tôi sợ sẽ làm bẩn thanh danh của tôi.”

"Cô...!"

Chút lý trí cuối cùng của Lý Mộng Na rốt cuộc cũng mất đi, giống như kẻ điên mà nhào về phía cô.

"Người phụ nữ đê tiện này! Cô câm miệng lại cho tôi! Im miệng!"

Mộ Niệm Đồng vội vàng lùi lại sau một bước.

Lục Tuấn Ngan là người đầu tiên phản ứng lại so với Mộ Niệm Đồng, một tay kẹp chặt ở cánh tay của Lý Mộng Na, kéo một cái, hất cô sang một bên, quát lớn: “Cô định làm gì!? Trước mặt công chúng như vậy, nổi điên làm gì!”

"Tuấn Ngan!"

Lý Mộng Na vô cùng ủy khuất mắt rung rung nhìn cô: “Anh không nghe thấy sao, vừa rồi cô ta làm nhục em như thế!”

"Lời nói thật sự rất khó nghe."

Mộ Niệm Đồng cười lạnh một cái, nhìn bốn phía, Mấy người này, mỗi người một vẻ mặt nhưng lại đều cùng nhìn về phía cô.

Có cười trên nỗi đau của người khác...

Có miệt thị xem thường...

Có suy đoán đánh giá...

Có thương tiếc đồng tình...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Sao Vậy? Chột Dạ Sao?

Có suy đoán đánh giá...

Có thương tiếc đồng tình..

Mộ Niệm Đồng nhìn vào ánh mắt của từng người một, nhàn nhạt kéo kéo khóe môi, thoải mái nói, “Trước khi mọi người kết hôn, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, nếu cần, phải xem thử công phu trên giường của người đàn ông. Tôi lấy thân phận của người đi trước nói cho các người biết, sau khi kết hôn rồi mới biết chồng của mình không được, cái cảm giác này, chẳng khác nào thủ hạt quả(1).”

(1) Thủ hạt quả: Sống một mình thờ chồng chết.

Nói xong, cô cười lạnh, cũng không thèm quan tâm tới Lục Tuấn Ngan đang ngây ngốc tại chỗ cũng như là biểu cảm phức tạp của Lý Mộng Na, cô cầm lấy áo khoác của mình trên ghế sofa, ngay sau đó cũng không thèm quay đầu lại mà rời đi.

Cô cố ý ngẩng đầu uốn ngực lên, cố gắng che dấu chặt vật trong lòng.

Vừa rồi cô nói ra những lời khiến cho người khác phải kinh hãi như vậy, chắc chắn rằng đó chính là một con dao hai lưỡi đâm Lục Tuấn Ngan bị thương, đồng thời cũng đâm chính bản thân một cách tàn nhẫn.

Cô chưa từng cảm thấy chán nản như thế này.

Chao đảo đi trên đường, cô thật chẳng khác nào cô hồn đã quỷ, không biết làm sao, không biết đi đâu.

Nhà, không thể quay về.

Lục Tuấn Ngan nhất định sẽ về nhà.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu.

Cô thật sự không còn sức để mà đáp trả.

Khách sạn?

Bước chân của cô đột nhiên dừng lại, xoay người ngẩng đầu lên bảng hiệu đèn neon sáng lấp lánh của Mansion hotel.

...

Quầy lễ tân khách sạn, trước cái nhìn chăm chú của nhân viên lễ tân, Mộ Niệm Đồng có chút lo lắng mò tìm khắp người, đột nhiên cô kêu lên một tiếng, thẻ căn cước cô để trong túi xách, mà túi xách, cô lại để quên trong căn phòng vừa này.

Trên người chỉ có duy nhất một cái áo khoác, không còn bất kỳ cái gì khác.

Điện thoại di động, túi tiền, chìa khoá, thẻ căn cước, đều nằm trong túi xách.

“Không chứng minh thân phận được thì không thể thuê phòng, bởi vì đây là khách sạn năm sao, quản lý rất nghiêm ngặt.” Lễ tân khách sạn tốt bụng giải thích.

Mộ Niệm Đồng thoáng cô đơn, nhưng tay phải rút trong túi quần áo đột nhiên móc phải cái gì.

Là một cái thẻ.

Cô cảm ra, phía trên có một chuỗi số điện thoại được viết bằng mực đen.

...

"Bíp —— bíp—— "

Ba tiếng vang lên, điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Giọng nói đàn ông đầy từ tính vang lên đầu điện thoại bên kia.

"Đồng Đồng "

Mộ Niệm Đồng bất giác hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô bất giác nhìn bốn phía, hơi chột dạ nhũn mày, ngay sau đó lại nắm chặt điện thoại di động.

Cô không có điện thoại di động, cho dù là muốn xin giúp đỡ từ đồng nghiệp, bạn bè, cũng không nhớ rõ số điện thoại.

Chỉ là số điện thoại của anh lại vừa khéo xuất hiện trong túi tiền của cô.

"Làm thế nào anh biết đó là tôi?"

"Trực giác của người đàn ông."

Người đàn ông cười một tiếng, khi anh cười, dù là trong điện thoại, đều lộ ra mấy phần mê hoặc lòng người.

"Tôi... Tôi muốn thuê một phòng trong khách sạn, nhưng trên người tôi lại không mang theo túi tiền và thẻ căn cước, cũng không mang theo điện thoại di động, anh... Anh có thể giúp tôi thuê một căn phòng không?"

"Ừm? Khách sạn nào." Người đàn ông không đồng ý ngay lập tức, nhưng có thể thấy là cũng không có ý từ chối.

Mộ Niệm Đồng khó khăn nói ra tên khách sạn.

Đột nhiên cô có cảm giác, việc lựa chọn nhờ anh giúp ta giúp đỡ, có chút không ổn.

Có thể là do ngoại trừ số điện thoại của anh ra, không còn bất kỳ số điện thoại của ai khác.

"Tôi sẽ ở đại sảnh chờ anh."

"Làm sao em biết tôi nhất định sẽ tới."

"Trực giác của người phụ nữ."

Người đàn ông cảm thấy thú vị, khẽ cười, hơi thở mang theo mấy phần từ tính, lại càng khiến nhịp tim của người khác bị cảm dỗ hơn.

Mộ Niệm Đồng vội vàng nói: "Anh với tôi nên giữ một khoảng cách, có được không? Cứ... Cứ xem như là không biết tôi trông như thế nào!"

Người đàn ông trầm mặc trong giây lát, bỗng dưng cười khê: "Sao vậy? Chột dạ sao?"

"Tôi..."

Mộ Niệm Đồng chỉ la lên một tiếng rồi nghẹn lời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không Nhìn Ra Được Anh Muốn Làm Gì?

"Tôi..."

"Tôi nhớ là, em đã kết hôn rồi." Người đàn ông chuyển đề tài: "Nói như vậy, đêm qua hai chúng ta, xem như là trộm —— tình ——?"

Oanh ——

Trong đầu Mộ Niệm Đồng lập tức bùng nổ, cảm giác như sét đánh bên tai!

"... Anh, đủ rồi, đừng nói nữa, có cần phải liên tục nhấn mạnh như vậy không?"

"Hai mươi phút."

Người đàn ông nói rồi, cúp điện thoại.

Mộ Niệm Đồng kinh ngạc nhìn điện thoại bị cúp, cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân, bên trong là bộ lễ phục bó sát người, bên ngoài khoác lên một cái áo khoác, cách phối hợp thật sự có chút kỳ lạ.

Vội vã rời đi, vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Mười lăm phút sau, anh đã xuất hiện.

Mặc dù chỉ là một buổi tối, nhưng đối với cô mà nói, dũng mạo của anh, thật sự khó mà phai mờ.

Lục Cảnh Kiều không ăn mặt giống tối hôm qua.

Một chiếc áo len màu đen, quần dài thẳng tắp, một đôi ủng ngắn màu đen.

Kiểu dáng của chiếc áo len màu đen càng tôn lên khí chất của anh.

Cổ áo cao, làm hiện lên đường cong cổ vai duyên dáng như con thiên nga đen của anh.

Tại sao người đàn ông này lại có thể, sở hữu một đường cong xinh đẹp như vậy.

Thật không thể tin được.

Vì vậy cho nên dù cách nhau rất xa, cũng có thể dễ dàng nhìn thấy hai đường cong như hai đoạn ngọc bích, từng chiếc rõ ràng.

Nửa phút đồng hồ sau, làm xong thủ tục nhận phòng, Lục Cảnh Kiều cầm lấy thẻ phòng, quay người đi về hướng thang máy, nhấn vào công tắc, cửa thang máy đóng lại.

Mộ Niệm Đồng ra về bình tĩnh đi đến cửa thang máy, nhìn những con số đang nhảy trên thang máy, đi đến lầu tám, thang máy dừng lại, sau đó hạ xuống lầu một.

Cửa thang máy mở ra, cô bình tĩnh đi vào trong thang máy, ấn vào lầu tám, vừa đóng cửa ở trên lại, trái tim cô lập tức nhảy lên nhanh chóng, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chắc hẳn lúc này Lục Tuấn Ngan đang tìm cô khắp nơi đây?

Cô ở trước mặt tất cả mọi người, nhục nhã anh ta như vậy. anh ta nhất định chỉ hận không thể bẻ cổ cô ra.

Ngày mai có bữa tiệc gia đình ở nhà họ Lục, cô có nên tham dự hay không?

Ở trước mặt nhiều người như vậy, Lục Tuấn Ngan sẽ có loại biện pháp nào, để làm cho cô khó chịu?

Ngay lúc cô còn đang rối ren suy nghĩ, thì thang máy đã tới lầu tám, cô lập tức đi ra cửa: “Đình” một tiếng, cửa vừa mới mở ra, cô chuẩn bị bước ra ngoài, thì một cánh tay thon dài đã duỗi vào, mạnh mẽ đẩy cô vào trong thang máy.

"A..."

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ la lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng được rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đột nhiên ngẩng đầu lên, thì đột nhiên lại nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai trí mạng đang phóng to lên trước mặt cô.

"Anh —— "

Mộ Niệm Đồng còn chưa kịp mở miệng, Lục Cảnh Kiều đã dồn cô vào trong góc thang máy, đưa tay ra: “bịch” một tiếng, thu hẹp cô vào trong một thế giới nhỏ bé, tay kia thuận tiện nhấn xuống tầng “38”.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy đóng lại.

Cứ như là hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Mộ Niệm Đồng ngược mắt lên, nhịp tim đột nhiên đập nhanh lên, lúc này cô mới phát hiện ra, người đàn ông này lại cao đến như vậy, vậy nên cô phải hơi ngược lên một chút.

Đôi môi mỏng của Lục Cảnh Kiều hơi nhếch lên, đôi mắt đẹp hạ xuống, ánh mắt lưu manh quan sát trên mặt của cô, ngón tay thon dài đột nhiên sờ lên khuôn mặt của cô.

Khoảng cách rất gần, hai hàng lông mi dài càng thêm mấy phần ma mị.

Bất an, khẩn trương, nường nượp kéo tới.

"Anh... Anh muốn làm gì?"

Lục Cảnh Kiều nghe thấy như vậy, không khỏi nhú mào: “Đồng Đồng, em ngu ngốc đến mức nào, không nhìn ra được tôi muốn làm gì?”

“Đừng gọi tôi là Đồng Đồng!” Mộ Niệm Đồng không thể nhịn được nữa: “Lục Cảnh Kiều, từ bây giờ trở đi, giữ một khoảng cách với tôi, được chứ?”

Lục Cảnh Kiều nhướn chân mày một cái: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ý Loạn Tình Mê

Lục Cảnh Kiều nhướn chân mày một cái: "Được."

Anh đáp ứng một tiếng, khiến cho Mộ Niệm Đồng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, vừa lơ lửng cảnh giác một chút, thì đã nhìn thấy anh càng lần tới gần cô, dáng người cao gầy dong dỏng gắt gao dính sát vào, cho tới khi cơ thể cùng cô và anh khớp lại một cách hoàn mỹ.

Bị ngăn cách bởi một lớp quần áo mỏng, cô có thể cảm thấy rất rõ sự biến hóa trên mỗi vị trí trên cơ thể anh ta.

"Anh..."

Chết tiệt!

Người đàn ông này không phải đã đáp ứng sẽ giữ khoảng cách với cô rồi sao?

“Tôi đã đáp sẽ giữ một khoảng cách với em.” Lục Cảnh Kiều đột nhiên lưu manh cười một tiếng: "Nhưng mà khoảng cách đó là con số âm."

"..."

Khoảng cách là số âm?

“Cái gì gọi là khoảng cách là số âm...”

Mộ Niệm Đồng nghe đến đầu óc mù mờ, nhưng một giây sau đó, cô cảm thấy bàn tay của anh đang thăm dò ở phía sau, ngay sau đó, ngón tay thon dài như ngọc kia đột nhiên đâm vào cô.

"A —— "

Trong cơn hoảng loạn, Mộ Niệm Đồng đột nhiên đưa tay đẩy anh ra, ánh mắt ác liệt: “Đừng làm loạn!”

Lục Cảnh Kiều lại không di chuyển một chút nào trước sự kháng cự của cô, ngược lại lại càng ngang ngược khiêu khích cô.

Thân hình cao lớn của anh, như một ngọn núi đứng chắn ở trước mặt của cô, mặc kệ cô có chống cự như thế nào, anh vẫn không lung lay một chút nào.

Cô rốt cuộc cũng thẹn quá hóa giận: “Anh muốn làm gì?”

Vậy mà người đàn ông xấu xa này vẫn thong thả như cũ, nghiêm trang trả lời: “Không phải em hỏi cái gì gọi là khoảng cách là số âm sao?”

"..."

"Là cái này."

Đây chính là cái mà anh ta bảo là khoảng cách là số âm!?

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Cảnh Kiều ghé vào bên tai của cô, nhẹ giọng nói, “Không muốn để người khác trông thấy. thì đừng lộn xộn, hửm?”

“Anh điên rồi sao? Đây là thang máy!”

“Thang máy ở đây không có gắn camera.”

Nếu không, anh cũng không dám làm càn như vậy.

“Lục Cảnh Kiều, xin anh hãy tôn trọng tôi một chút!” Mộ Niệm Đồng hít vào một ngụm khí lạnh nói.

Anh hà hơi ra hỏi ngược lại: “Em vội vã gọi điện thoại cho tôi như vậy, không phải là muốn tôi à.”

"... Tôi không có!"

“Nguy hiểm.” Lục Cảnh Kiều mở nhẹ lên cánh môi của cô một cái, chậm rãi nói, “Đã trễ như vậy rồi, hẹn một người đàn ông tới khách sạn, chỉ đơn giản là muốn thuê một căn phòng?”

"..."

“Con mồi đã được đưa tới tận cửa rồi, một người đàn ông bình thường, sẽ có lí do để từ chối sao?” Lục Cảnh Kiều nhếch môi: “Không. Đồng đồng. Tối nay, em chạy không thoát đâu.”

Nói xong, anh không để ý đến sự chống cự của cô, cúi đầu hôn cô.

nhịp tim đập loạn lên, suy nghĩ rối loạn, ý loạn tình mê.

Cô kháng cự lại theo bản năng, giãy dụa, tránh né, trong lúc phản kháng, răng môi hai người va va chạm chạm, càng làm cho khóe môi của cô dập ra nhiều dấu vết nhỏ.

Một mùi vị ngọt tanh nhanh chóng tràn ra giữa răng và môi.

Nhưng người đàn ông này từ đầu tới cuối đều thờ ơ, vẫn tập trung hôn đến mê muội, cứ như một con Vampire, giống như đang hưởng thụ nó vậy.

"A..."

Mộ Niệm Đồng bị anh hôn đến đầu óc mù mịt, tay chân rã rời, không còn chút sức lực để mà chống cự lại.

"Đỉnh".

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra.

Toàn bộ thế giới như rộng rãi sáng sủa hẳn ra.

Lục Cảnh Kiều rút cuộc cũng buông cô ra, đột nhiên cầm lấy tay của cô, kéo cô ra khỏi thang máy.

Mộ Niệm Đồng cảm thấy toàn thân đều bị tiêu hao.

Có tức giận, bất lực.

Cô cúi đầu xuống, nhắm mắt đi theo anh. ngay cả sức lực để giãy dụa cũng không có.

Cô cảm thấy, trong trò chơi này, cô mãi mãi là tự rước lấy nhục.

...

Phòng số 3819.

Lục Cảnh Kiều quét thẻ, đẩy cửa phòng ra, ôm cô đi vào bên trong, đóng cửa, dễ dàng khóa lại, động tác như nước chảy mây trôi, một mạch làm xong.

Lúc này Mộ Niệm Đồng đột nhiên phản ứng, cô xoay người lại nhìn vào cánh cửa phía sau đã bị khóa chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tôi Còn Tưởng, Em Vẫn Còn Chút Dư Vị

Một sự tuyệt vọng chưa từng có bao vây lấy cô.

Cô ý thức được rằng lúc này cô đang là con thú bị nhốt, phản ứng đầu tiên chính là—— muốn rời khỏi người đàn ông nguy hiểm này.

Cho dù là ngủ đầu đường xó chợ...

Cũng không thể rơi vào tay anh ta được.

Mộ Niệm Đồng cắn răng, lập tức đưa tay mở cửa, nhưng lại không thể mở ra được.

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói sâu kín của người đàn ông: “Không có thể mở khóa của tôi, em không thể đi được.”

Cô đột nhiên quay người lại, thì nhìn thấy Lục Cảnh Kiều về mặt không mấy tập trung đi vào phòng khách, đưa tay mở đèn lên, lập tức hừng hờ đi đến trước cửa sổ sắt đất.

“Rào” một tiếng, ấn vào công tắc trên bảng điều khiển, màn cửa tự động đóng lại, che lại cánh đèn phồn hoa bên ngoài cửa sổ.

Anh lười biếng xoay người lại, hai tay vòng trước ngực, dáng vẻ thành thoi nghiêng người dựa trước cửa sổ, nhìn về phía cô, lưu manh nhếch môi: “Con mồi đã rơi vào tay tôi, có lý nào tôi lại để em chạy mất? Hả?”

Mộ Niệm Đồng bất giác đề phòng: “Anh muốn làm gì?”

“Không cần phải nhìn chăm chăm tôi một cách thận trọng như vậy.”

Lục Cảnh Kiều nhíu mày, đối với sự cảnh giác quá mức của cô có chút xem thường: “Quý ông không thích chơi mạnh.”

“...” Những lời nói rõ ràng của anh, làm chân mày của cô nhíu chặt lại.

“Anh cũng coi là một quý ông sao?”

Cô không khỏi không châm biếm: “Nói anh là mặt người dạ thú, tôi còn còn tin một chút.”

Mộ Niệm Đồng đột nhiên giơ tay ra trước mặt anh, lạnh lùng nói, “Đưa thẻ cửa cho tôi.”

“Thẻ nào?” Không phải em nói, em không còn chỗ nào để đi sao?”

Cô chán ghét nói, “Cho dù tôi có ngủ đầu đường xó chợ, cũng sẽ không ở lại chỗ này của anh!”

Muốn dùng lạt mềm buộc chặt?”

Lục Cảnh Kiều bỗng cười một tiếng: “Rất thú vị, tôi thích.”

Mộ Niệm Đồng bị thái độ bất cần đời đó của anh chọc giận.

“Tôi không có tâm trạng để đùa giỡn với anh như vậy!”

“Một cú điện thoại, hẹn tôi đến quán rượu, một câu, lại phải nghênh ngang rời khỏi, Đồng Đồng, em thật tùy hứng.”

“Tôi chẳng qua chỉ muốn anh thuê giúp tôi một phòng, nhưng anh...”

Nhưng anh ta coi cô là cái gì?

Lục Cảnh Kiều nhíu mày, dường như rốt cuộc cũng hiểu ra ý định của cô, trong mắt có chút mất mát.

“Thì ra, là tôi tự mình đa tình? Tôi còn tưởng, em vẫn còn chút dư vị.”

“Dư vị cái gì?” Mộ Niệm Đồng không hiểu.

Anh cười một cách bí hiểm, ngay sau đó chậm rãi đến gần cô, tới khi đến trước mặt cô mới dừng chân, cơ thể hơi nghiêng tới trước, chỉ hận không thể dính sát trên người cô.

“Tôi nghĩ là em vẫn còn rất dư vị việc tôi hôm đó!”

Mộ Niệm Đồng choáng váng như bị sét đánh!

Người đàn ông xấu xa này, tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy bằng một biểu cảm bình tĩnh như vậy?!

“Tôi là người đàn ông đầu tiên của em.” Anh đột nhiên nói, cũng không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Có một số việc, mặc dù anh không phải là một cao thủ tình trường, nhưng cũng có thể cảm nhận được.

Cơ thể của cô, chặt tới mức khiến anh phát đau!

Sau đó, lại là cảm giác sung sướng đến khắc vào xương tủy!

Cảm giác sung sướng đó khiến cho cả linh hồn như muốn bốc cháy lên, khiến anh khắc sâu trong trí nhớ.

Lục Cảnh Kiều giữ lấy mặt của cô, thờ ơ hỏi: “Em thích loại cảm giác đó sao?”

"Cái gì..."

“Cảm giác bị tôi chiếm hữu.”

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng thay đổi: “Đủ rồi!”

Người đàn ông này đúng là một sinh vật không biết xấu hổ!

“Tôi phải đi.”

Mộ Niệm Đồng tức giận nói.

“Muốn đi khỏi đây, có thể, chỉ là, tôi có điều kiện!”

Anh đột nhiên cắt ngang sự tức giận của cô.

Mộ Niệm Đồng gạt mình, liếm liếm đôi môi khô khốc, sau đó hỏi: “Điều kiện gì?”

Lục Cảnh Kiều thờ ơ mà chơi đùa thẻ ra vào trong tay, tung lên giữa các ngón tay, rồi bắt ngừng kẹp trong kẽ hở, lông mày anh tuấn của anh khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp để kia yêu dị lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Làm Tôi Hải Lòng Mới Thôi.

Lục Cảnh Kiều thờ ơ mà chơi đùa thẻ ra vào trong tay, tung lên giữa các ngón tay, rồi bắt ngừng kẹp trong kẽ hở, lông mày anh tuấn của anh khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp để kia yêu dị lạ thường.

Anh ghé sát tai cô thì thầm, hơi thở như hoa lan —— "Làm tôi hải lòng mới thôi."

—— Làm anh ta hải lòng mới thôi?!

Đây là thể loại điều kiện gì!

Mộ Niệm Đồng hừ lạnh: “Vô sỉ!”

Lục Cảnh Kiều xấu xa mà mở một ngụm lên môi của cô, không để ý tới sự phản kháng của cô, trêu chọc cắn lên môi của cô: “Người nào vô sỉ?”

"..."

Ánh mắt của anh đột nhiên hạ xuống trên người của cô.

Trên người cô là một bộ lễ phục, lộng lẫy, thanh lịch, nhưng trong mắt của anh, lại có chút thấp kém không chịu được.

Cô không nên mặc cái này.

Cổ áo mở rộng, **** ẩn ẩn hiện hiện, vòng eo tinh tế cũng hiện ra rõ ràng.

Vóc dáng của cô như thế nào, trong lòng của anh rõ ràng nhất.

Vào lần đầu tiên gặp mặt ở quán Bar, ánh đèn u ám không chịu được, cô mặc một chiếc váy dài, mặc dù kiểu dáng rất đơn giản, nhưng lại lộ ra mấy

phần tiền khí, tự nhiên thoát tục.

“Lễ phục này là do em mua?”

Mộ Niệm Đồng vô thức nói ra: “Không phải...”

Ách...

“Là do chồng của em mua.”

Lục Cảnh Kiều rất nhanh đã đưa ra kết luận, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét.

Bộ lễ phục này, thật sự rất thô tục!

Vừa nghĩ tới đây là đồ của người đàn ông đó, anh liền không thể nào chấp nhận được bộ lễ phục này ở trên người cô thêm một giây phút nào nữa!

Một giây sau, bàn tay của anh đã nắm lấy váy của cô, ngay sau đó, chỉ nghe thấy “Xoèn xoẹt” một tiếng, chiếc váy đã dễ dàng bị anh xé rách.

“Anh làm gì vậy?!”

Mộ Niệm Đồng thấy hành động thô bạo đó của anh, trong lòng kinh hãi, Lục Cảnh Kiều lưu manh nhếch môi, phớt lờ sự chống cự trên mặt cô, đột nhiên nắm lấy vai của cô, hướng mặt cô vào trong tường đè lại, cơ thể cao lớn đi lên từ sau lưng của cô.

Phòng tuyến cuối cùng của thành trì phía sau bị tấn công chiếm đóng.

"Không muốn!"

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Không phải anh nói, anh sẽ không chơi mạnh!?"

Khoé môi của Lục Cảnh Kiều phác họa ra một nụ cười mười phần ác ý, chậm rãi nói, “Tôi hối hận rồi!”

Một giây sau đó, từ sau lưng của cô, anh xâm nhập vào sâu bên trong!

Mộ Niệm Đồng gắt gao cắn chặt môi, nhin không được ngậm nga một tiếng, rất nhanh, cô đã ý thức được bản thân mất không chế, trong sự si nhục, cô lập tức mạnh mẽ đem toàn bộ âm thanh kia đè xuống cổ họng.

“Kêu lên đi!”

Lục Cảnh Kiều không hài lòng sự đè nén đó của cô, lại càng hoành hành ức hiếp cô nhiều hơn: “Tôi thích nghe.”

“Đừng...”

Anh càng điên cuồng chiếm hữu cô.

Tấn công quá sức mãnh liệt, làm cho cô không thể chịu nổi nữa, tay chân đều mềm nhũn ra.

Anh lập tức ôm ngang cô lên, nặng nề đặt lên giường.

Một đêm kiều diễm

Cuối cùng cô ở trong lòng ngực của anh, không chịu được muốn hóa thành một vũng nước xuân, rốt cuộc vẫn không còn một chút sức lực nào để mà đẩy dụa.

Trong ý thức mịt mù, Mộ Niệm Đồng chỉ lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt đẹp đến ma mị của Lục Cảnh Kiều, liên tục muốn mở đôi mắt đang muốn nhắm lại của cô, dần dần hóa thành một mảnh hoang vu.

Trong ý thức mờ mịt, Mộ Niệm Đồng chỉ lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai và mê người của Lục Cảnh Kiều lác lư trước cặp mắt vừa muốn nhắm vừa muốn mở của cô, dần dần hóa thành một mảnh hoang vu.

...

Ngày hôm sau, lúc Mộ Niệm Đồng thức dậy, vì có màn cửa che lại nên trong phòng rất tối, màn cửa dày tới mức không có một chút ánh sáng lọt vào.

Nhưng mà, nhìn xuyên qua khe hở của màn cửa, có thể lơ mơ nhìn ra, trời đã sáng rồi.

Đã là giờ nào rồi? Cô không có một chút khái niệm nào.

Trang trí xa lạ, làm cho cô có chút không không phân biệt được thế giới này.

Cô đang ở đâu!?

Mộ Niệm Đồng đột nhiên nhớ lại chuyện tối qua.

Nhất là khi hơi thở làm cho người ta phải đồ mặt tìm đập kia của Lục Cảnh Kiều đang quanh quẩn vang lên bên tai của cô, cô lập tức kinh sợ và đột ngột bật dậy khỏi giường, những dấu vết trên cơ thể đau nhức, không lúc nào không nhắc nhở cô về tất cả mọi chuyện đã phát sinh đêm qua, chân thực đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Không Thể Nhịn Được Nữa

Mộ Niệm Đồng cảm thấy nhục nhã, lại càng tức giận!

Cô chưa từng thấy người đàn ông xấu xa đến vậy!

Sau một lúc mới lấy lại bình tĩnh, cô lấy tay đỡ trán, lại trợn mắt lên.

Cũng không biết biết là ô đã ngủ bao lâu, tối hôm qua khi mà anh ta ngừng lại, cô đã sớm không chịu nổi mà choáng váng ngủ thiếp đi, tỉnh dậy từ trong giấc mơ như kéo dài bất tận, đầu đau đớn không thôi, có lẽ là di chứng do ngủ quá lâu.

Mộ Niệm Đồng xoa xoa trên mi tâm, nhìn sang bên cạnh, chỉ còn là một chỗ trống.

Người đàn ông đó, cũng không biết là bỏ đi lúc nào, cũng không đánh thức cô dậy.

Chết tiệt!

Cô lại nhìn đồng áo quần lộn xộn ở dưới giường, trên mặt nóng đến không chịu được.

Cô tự chế giễu bản thân, cô còn muốn giữ lại chút xấu hổ cuối cùng này.

Anh ta xé rách lễ phục của cô, cô nên mặc cái gì để ra ngoài đây!?

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên nhìn thoáng qua kệ áo, treo trên đó là một bộ lễ phục mới tinh, ánh mắt cô không nhịn được mà nhìn thẳng, cắn răng xoay người bước xuống giường, đi đến trước giá treo quần áo, mới phát hiện ra đây là một bộ lễ phục mới, chỉ là nhãn hiệu đã bị tháo ra, đồng thời cũng được kỹ càng ủi qua.

Là anh ta sao?

Là người đàn ông đó mua cho cô sao?

Cho nên, anh ta định dùng bộ lễ phục này để lấy lòng cô, để đền bù cho cô!?

Buồn cười nhất chính là, cô lại không thể không nhận ân huệ này của anh ta!

Mộ Niệm Đồng đưa tay sờ qua chất vải, chất liệu được sử dụng rất tốt, được làm bằng tơ tằm, kiểu dáng nhìn cũng rất đẹp, phong cách điển hình của con nhà danh giá, thực nữ hướng nội, xinh đẹp tao nhã..

Trên mặt bàn còn được bày biện đồ trang điểm, đều là các loại có tên tuổi lớn, cô đi tới nhìn thoáng qua, lại phát hiện nhiều loại đồ trang điểm cô đều không phải rất quen thuộc.

Phấn lót Armani, nước chăm sóc da Guerlain, son môi TF,, thậm chí còn có cả mặt nạ SKII...

Vừa nhìn liền biết giá cả không rẻ, tất cả đều chưa được mở ra.

Mộ Niệm Đồng mệt mỏi đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt, sau đó liền đi vào trong phòng tắm, tắm sạch lại bằng nước nóng, thay một bộ quần áo, ngồi trước gương chuẩn bị trang điểm, đột nhiên phát hiện ra trên chiếc cổ trắng nõn của cô, những dấu hôn đỏ thắm xen lẫn vào nhau...

Sắc mặt của Mộ Niệm Đồng lập tức trở nên trắng bệch!

Người đàn ông này!!

Sẽ không phải là cô ý đi?!

Cái này gọi là gì?!

Đây gọi là khiêu khích?!

Phần lót căn bản không không có hiệu quả, Mộ Niệm Đồng hoảng loạn nghĩ, buổi tối còn có buổi tiệc gia đình ở nhà họ Lục, nhất định phải làm xong chuyện này trước, phải dùng kem che khuyết điểm che hết những dấu vết này lại.

Nghĩ tới đây, cô lập tức tùy tiện thu thập lại một chút, cầm lấy áo khoác lên, rồi vội vã về nhà.

Vừa mở cửa đi vào, Mộ Niệm Đồng bất thành linh nhìn thấy Lục Tuấn Ngạn cả đêm chưa từng nhắm mắt đang ngồi trong phòng khách.

Sắc mặt của anh ta u ám ngồi một góc trên ghế sofa, nhìn vô cùng khốn đốn, cũng không biết anh ta đã ngồi ở đó bao lâu, có thể nhìn ra anh ta cả đêm chưa từng chớp mắt một chút, mí mắt thâm quầng, vô cùng dày đặc.

Mộ Niệm Đồng lại nghĩ tới một màn xảy ra tối hôm qua, cố gắng không chú ý tới anh ta, yên lặng không một tiếng động đi vào phòng ngủ.

Nhưng cho dù tiếng bước chân rất nhỏ vẫn làm kinh động tới anh ta!

Lục Tuấn Ngạn lập tức tỉnh giấc, đột nhiên mở mắt ra, đã nhìn thấy cô quay về, vừa mới đứng lên, thì nghe thấy “Rầm” một tiếng cửa đóng lại!

"Mộ Niệm Đồng!!"

Người phụ nữ vô liêm sỉ này!

Rốt cuộc anh ta cũng không chịu được nữa, nổi giận hét lớn!

Tối hôm qua, sau khi cô rời khỏi phòng làm việc liền không có chút tin tức nào, điện thoại và túi tiền cũng không mang theo, chìa khóa tùy thân cũng không mang theo.

Lúc đầu anh ta không để ý, cứ cho là cô nhất thời tùy hứng, tới khuya thì sẽ biết mà về nhà!

Anh ta đã nghĩ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cô Còn Muốn Làm Càn Đến Thế Nào?

Thế nhưng anh ta đã ở trong nhà một lòng chờ đợi, cực khổ đợi mấy tiếng, đợi cho đến khi trời sáng, vẫn đợi cô trở về!

Mà anh ta, lại chẳng khác nào gặp phải ma chướng, lại cứ như một một tên ngốc chờ đợi cô!

Trời vừa rạng sáng, cô vẫn chưa quay về, tim của anh ta rốt cuộc cũng trở nên rối loạn, ra khỏi nhà, tìm cô ấy trên đường phố, còn tưởng cô giống như cô hôn đã quý mà lang thang trên đường phố.

Thế nhưng dọc đường lái xe tìm cô, lại giống như mò kim đáy bể.

Thậm chí anh ta còn qua nhà họ Mộ, nói bóng gió để tìm hiểu, có thể thấy là Mộ Niệm Đồng căn bản không có quay về nhà họ Mộ.

Mộ Nhân Hậu nhìn thấy Lục Tuấn Ngạn cực ít xuất hiện trước mặt ông đột nhiên tìm tới nhà, lại còn đến một mình, cứ tưởng là vợ chồng cãi nhau, liên tục hỏi han.

Lục Tuấn Ngạn đành phải qua loa cho xong, nói hai người rất tốt, chỉ là cũng biết được, Mộ Niệm Đồng không có tới đây!

Nếu không phải không phá được mật khẩu điện thoại của cô, thì anh ta nhất định sẽ tìm toàn bộ số điện thoại trong danh bạ, gọi tới cho từng người một!

Trời đã sáng!

Anh ta rút cuộc cũng không chống đỡ được nữa, xụi lơ trên ghế sofa, nhắm mắt lại chợp mắt một chút.

Vậy mà, thật vất vả tới gần bốn giờ chiều, cô cuối cùng cũng quay về, nhưng anh ta lại được nghênh đón bằng sự lạnh lùng và thờ ơ, cũng không thèm liếc mắt nhìn anh ta một cái, trực tiếp đi vào phòng ngủ!

Đối với anh ta, lại càng không dòm ngó tới!

Chẳng lẽ lại xem anh ta như không khí hay sao!

Lục Tuấn Ngan cuối cùng cũng mất không chế!

Tối qua anh ta đi khắp nơi tìm cô, bây giờ mãi mới chờ đến lúc cô quay về, lại lập tức xông vào phòng ngủ, chẳng lẽ lại có chuyện gì mờ ám ở bên trong, có tật giật mình hay sao!?

Anh ta đột nhiên đứng dậy, đi về phía phòng ngủ, Mộ Niệm Đồng vốn đã khóa trái cửa lại.

Đi vào phòng ngủ, cô liền đi tới trước bàn trang điểm, vội vàng lục tung lên, rút cuộc cũng tìm được dung dịch che khuyết điểm.

Vừa lấy ra, chỉ nghe “Loảng xoảng” một tiếng!

Lục Tuấn Ngan thoáng cái đã đem cửa đá ra!

Sức mạnh của người đàn ông, đặc biệt đáng sợ, càng đáng sợ hơn chính là, máu trong người của Lục Tuấn Ngan dâng trào lên rồi, vì vậy liền đem cánh cửa đập hỏng!

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ đến giật bắn người, nhìn thấy Lục Tuấn Ngan nổi giận đùng đùng đi tới, mạnh mẽ cầm lấy tay của cô, anh ta dùng sức rất lớn, cứ như là muốn bóp nát tay cô vậy!

“Lục Tuấn Ngan, anh buông tay ra cho tôi!

Mộ Niệm Đồng liên tục giãy dụa.

Lục Tuấn Ngan vẫn không buông tay ra.

“Tôi hôm qua cô đã đi đâu!?”

“Anh quản tôi làm gì?!”

Mộ Niệm Đồng cố gắng hất tay của anh ta ra, lạnh lùng nói: “Hôm qua tôi về nhà!”

"Về nhà? Về nhà nào!?" Lục Tuấn Ngan gặng hỏi đến cùng.

"Còn có thể là nhà nào!? Tất nhiên không phải là nhà của anh rồi! Là nhà của tôi! Nhà họ Mộ!"

Mộ Niệm Đồng dường như cố ý chọc giận anh ta, kiêu như: “Tôi về đây làm gì? Ở đây cũng không phải nhà của tôi! Lý Mộ Dung Na đâu, tối qua không phải hai người rất anh anh em em sao? Bây giờ anh tới đây đây đưa tôi làm cái gì!?”

“Cô nói dối!”

Lục Tuấn Ngan nắm lấy trọng điểm trong câu nói của cô: “Hôm qua tôi đã về nhà họ Mộ, cô vốn không có trong nhà họ Mộ!”

"A."

Mộ Niệm Đồng chột dạ xoay đầu lại, mặc dù lời nói dối bị vạch trần, có hơi xấu hổ một chút, nhưng đối với người đàn ông này, cô cũng không có một cảm giác tội lỗi nào.

Dựa vào cái gì mà anh ta có thể đi quá giới hạn, còn cô lại vô duyên vô cớ bị cấm sùng!?

Cô cả đêm không về, anh ta liền làm ra vẻ công chính buộc tội cô?!

Bỏ mẹ nó cái phẩm chất phụ nữ đi?

Thấy bộ dạng xem thường của cô, thậm chí là thái độ thờ ơ không chú ý của cô, Lục Tuấn Ngan lại càng nóng nảy hơn, anh ta hung dữ nhìn chằm chằm cô, ngiên răng ngiên lợi nói, “Cô không được chơi đùa quá mức! Là một người vợ, buổi tối không về nhà ngủ, rút cuộc thì cô muốn làm càn tới mức nào!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tôi Chịu Đựng Anh Đủ Rồi

Mộ Niệm Đồng bướng bỉnh trả lời một cách mà mai: “Không liên quan gì tới anh!”

“Cô——!”

Ánh mắt của Lục tuần Ngạn càng lúc càng dữ tợn, vậy mà đột đến nửa ngày, ánh mắt của anh ta đột nhiên rời trên lễ phục trên người cô, vừa rồi lúc vào cửa, anh ta vốn không chú ý!

Trên người cô, cần bản không phải là bộ anh ta chọn ngày hôm qua!

Anh nhớ rất rõ kiểu dáng lễ phục mà ngày hôm qua anh đã chọn cho cô!

Bởi vì đó là do anh ta lựa chọn một cách tỉ mỉ!

Nhưng mà bộ trên người cô rõ ràng không phải!

Trong sự ngạc nhiên và nghi ngờ, ánh mắt của Lục Tuần Ngạn lần nữa hướng lên trên, cuối cùng, bị mấy dấu hôn trên cổ của cô hấp dẫn!

Giống như sáng hôm đó khi cô quay về, trên cần cổ của cô, được cất giấu dưới mái tóc đen, cũng là những dấu vết mập mờ như vậy!

Chẳng lẽ!?

Cô thật sự dám đi quá giới hạn!?

Thật sự dám đi ra ngoài tìm đàn ông ở ngoài?

Lục Tuần Ngạn bị sự nghi ngờ này kích thích tức giận đến không thể kiềm chế được!

Anh ta chỉ vừa nghĩ tới, người phụ nữ này ở dưới thân của người đàn ông khác uyển chuyển hầu hạ, một cổ tức giận vì bị phản bội bốc lên ngàn ngạt, chỉ muốn tự tay phá hủy cô!!

“Đây là cô đang muốn khiêu khích tôi!?”

Lục Tuần Ngạn đột nhiên bóp lấy mặt của cô, ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm vào những dấu vết mập mờ trên cần cổ của cô, là da thịt trên người cô đều có cảm giác nóng bỏng!

"A... Anh..."

“Mộ Niệm Đồng, cô thật sự dám phản bội tôi?! Một lần lại một lần, khiêu khích vào điểm mấu chốt của tôi!?”

Lục Tuần Ngạn thật hận không thể phá hủy cô!

Mộ Niệm Đồng không nói lời nào, nhưng lại không có ý định nhượng bộ!

Cô cứ như thể cố gắng mở to hai mắt nhìn, đánh trả lại ánh mắt đáng sợ của anh ta, giống như đang giằng co với anh ta một cách không có tiếng động!

Ánh mắt đó như đang nói, anh có thể làm, tôi lại không thể làm!?

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Lòng trung thành là nguyên tắc giữa vợ và chồng, anh là người đầu tiên phá vỡ nguyên tắc đó!”

"Câm miệng!"

“Vì cái gì mà anh có thể quang minh chính đại ôm ấp những người phụ nữ khác, tôi lại không thể ôm những người đàn ông khác

Mộ Niệm Đồng nói một cách đương nhiên, “Anh có thể thích làm gì thì làm, cũng đừng hòng ép buộc tôi!”

"Cô ghen!?"

Trong mắt Lục Tuấn Ngan lóe lên một sự sắc bén kỳ dị, lại vì cái suy nghĩ này mà cảm thấy có chút hưng phấn!

"Ăn dấm!?"

Mộ Niệm Đồng cười lạnh một tiếng: "Lục Tuấn Ngan, anh đang kể chuyện cười gì vậy?! Từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân này, tôi đối với anh vốn không có một chút tình cảm nào! Chẳng qua là, tôi làm theo bốn phận của tôi, tôi là vợ của anh, tôi liền tuân thủ bốn phận của mình! Nhưng là anh hết lần này tới lần khác chạm vào điểm mấu chốt của tôi, như vậy, tôi cũng không ngại để cho anh khắc cốt ghi tâm ném trái qua bị phản bội rồi cuộc có hương vị gì!"

"Cô ——!"

Anh ta vừa muốn nổi giận, thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên cắt ngang cục diện giương cung bạt kiếm này.

Lục Tuấn Ngan đột nhiên buông cô ra, nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến âm thanh trách cứ của ông cụ Lục, "Tuấn ngan nè! Bao giờ thì con và Đồng Đồng mới quay về? Thời gian đã không còn sớm nữa rồi! dù sao thì con cũng nên canh trước thời gian mà quay về, giúp đỡ chuẩn bị một chút!"

"Con..."

Lục Tuấn Ngan hít một hơi thật sâu, thần nhiên nói: "Tội con lập tức đến ngay!"

"Được rồi!"

Ông cụ Lục không hề biết vào lúc này, giữa hai người đầy mùi thuốc súng, cười ha hả nói: "Nhớ để Đồng Đồng ăn mặc đẹp một chút!"

Cúp điện thoại, Lục Tuấn ngan hưng hăng liếc cô một cái, ngay sau đó nói, "Tối nay có bữa tiệc gia đình, tôi cảnh cáo cô, an phận một chút cho tôi, ít nhất thì cũng phải có chừng mực một chút! Còn những món nợ này, tôi sẽ từ từ tính toán với cô!"

"Tôi không đi."

"Cái gì!?"

"Tôi không quay về!"

Mộ Niệm Đồng cười lạnh: "Lục Tuấn Ngan, tôi chịu đựng anh đủ rồi, ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đừng Nhắc Đến Chuyện Đây!

Lục Tuấn Ngan đầu tiên cười lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên cầm lấy cổ tay của cô, hưng hăng kéo tới, thoáng cái đã kéo cô đến trước chân.

"Không cần nói lại cái vấn đề cũ mèm này với tôi! Mộ Niệm Đồng, từ "Ly hôn" này, không phải lúc nào cũng có thể tùy tiện đặt ở ngoài miệng!"

nói xong cũng không thêm chú ý tới sự phản kháng của cô, Lục Tuấn Ngan đã dắt cô ra cửa.

"Lục Tuấn Ngan, anh điên rồi!?"

"Lục Tuấn Ngan, anh buông tay ra cho tôi! Buông tay!!!"

Mộ Niệm Đồng không ngừng giãy dụa, thế nhưng Lục Tuấn Ngan vốn không chú ý tới sự chống cự của cô, đi tới gara, cứng rắn nhét cô vào ghế lái phụ.

Cô vừa muốn đứng dậy, cơ thể của Lục Tuấn Ngan đã thò vào trong xe, cơ thể cao lớn đột nhiên chắn trên khung cửa.

"Mộ Niệm Đồng, tôi cảnh cáo cô, an phận một chút cho tôi, tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu."

Nói xong, anh ta kéo dây an toàn, cài lại cho cô.

Người đàn ông này!

Bây giờ, mà còn thắt dây an toàn giúp cô!?

Mộ Niệm Đồng găt gao cấn chặt môi, lại thấy anh ta đóng sầm cửa xe lại, sau đó vòng qua đầu xe đi đến ghế lái, khởi động xe.

Cô lập tức mở cửa xe, nhưng anh ta đã nhanh hơn cô một chút, khóa cửa xe lại.

"Oanh —— "

Động cơ xe thể thao giống như dã thú gào thét, cũng giống như đang biểu đạt cho tâm trạng tức giận của anh ta lúc này!

Anh ta đột nhiên gĩa vào chân ga, chiếc xe lập tức như tên rời khỏi cung, bắn ra ngoài!

Mộ Niệm Đồng bị cú đẩy mạnh mẽ vào lưng làm cho cô kinh hãi đến mức không thở nổi!

Nhưng mà có người đàn ông kia ngồi bên cạnh, cô đương nhiên sẽ không để lộ sự kinh sợ, ra vẻ bình tĩnh, bí mật, nhưng lại lo lắng nắm lấy dây an toàn.

Lục Tuấn Ngạn dẫm chân ga, lái ra khỏi gara, tuy nhiên, từ kính chiếu hậu, nhìn thấy bộ dạng đến chết không sợ của cô, không biết tại sao, phản ứng này của cô, thật sự có chút đáng yêu!

Ngay cả, cảm giác phiền muộn dưới đáy lòng cũng đã vơi đi một chút!

Người phụ nữ này, cũng không quá nhàm chán!

Có đôi khi, cũng khiến cho người khác có cảm giác thương yêu!

Cũng có lẽ là do biểu cảm này của cô khiến người khác quá mức yêu thương, nên cơn tức giận của Lục Tuấn Ngạn đã biến mất không thấy tăm hơi!

Xe đua một đường gầm vang, nhanh chóng chạy về nhà lớn của nhà họ Lục.

Sau khi chiếc xe dừng lại, Lục Tuấn Ngạn xuống xe.

Mộ Niệm Đồng cũng đẩy cửa xe ra, vẻ mặt vẫn u ám như cũ, khó mà tiêu tán hết.

"Tối "

Lục Tuấn Ngạn đưa lòng bàn tay về phía cô: "Ông muốn gặp cô."

Mộ Niệm Đồng một mặt khó chịu xoay người, làm bộ muốn đi.

Lục Tuấn Ngạn lập tức đuổi theo, không thể không giữ lấy tay của cô, giật cô về.

"Mộ Niệm Đồng, đừng làm theo cảm tính nữa, hả?"

"Không phải là học từ anh sao?!" Mộ Niệm Đồng trả lời một cách mỉa mai.

Ánh mắt của Lục Tuấn Ngạn lạnh lại, trầm giọng hỏi: "Cái miệng nhỏ nhắn này của cô, lại có những cái gai dài như vậy! Lại hùng hổ dọa người như vậy!"

"Lục Tuấn Ngạn, anh buông tay ra, tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo anh, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu đó của anh nắm lấy tay tôi!"

Mộ Niệm Đồng coi như thỏa hiệp một bước, đưa ra điều kiện.

Lục Tuấn Ngạn nhin rồi lại nhin, cuối cùng buông tay ra.

Nơi ở của tổ tiên nhà họ Lục nằm ở một trang viên của vùng Tùng Giang, tọa lạc tại một vùng đất quý có phong thủy, dựa núi cạnh sông, phong cảnh như tranh, cảnh sắc khiến người khác vui vẻ.

Có tin đồn, nơi này mỗi tấc đất đều là tấc vàng, một tòa trang viên ở đây, dự tính không dưới mấy tỷ. Nhưng không có ai hiểu rõ, phần sản nghiệp này đều vẹn vẹn thuộc quyền sở hữu của nhà họ Lục.

Phong cách kiến trúc của sân nhà họ Lục là kiểu Trung Quốc cổ.

Đình đài lầu các, hòn non bộ cùng nước chảy, hành lang dài gấp khúc nối với nhau, tạm thời không tính vườn hoa ở sau và hồ bơi ngoài trời, chỉ cần hành lang với chín khúc này cũng đủ để cô đi đến chuột rút cả chân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chuẩn Bị Bữa Tiệc

Đình đài lầu các, hòn non bộ cùng nước chảy, hành lang dài gấp khúc nối với nhau, tạm thời không tính vườn hoa ở sau và hồ bơi ngoài trời, chỉ cần hành lang với chín khúc này cũng đủ để cô đi đến chuột rút cả chân.

Cảm giác này, giống như vào trong cung điện, nhưng thật ra cũng chẳng kém gì, không phải trong lòng cô, ông cụ Lục chính là hoàng đế cao cao tại thượng sao?

Trước đây nghe cha nói, bối cảnh nhà họ Lục lớn, cực kỳ giàu có rộng rãi, mà mẹ đẻ của Lục Tuấn Ngạn là Lâm Ngọc còn là chủ của một nhà giàu có.

Trong đó, còn có một chút chuyện cũ.

Lục Khải Chi, cũng chính là cha của Lục Tuấn Ngạn, trước kia có yêu sâu đậm một cô gái bình thường, nhảy vào lửa tình.

Tuổi trẻ dồi dào, không quan tâm ông ta có hôn ước với nhà họ Lâm, càng không quan tâm nhà họ Lục trên dưới đều phản đối, kiên quyết cùng cô gái kia bỏ trốn, làm ông cụ Lục tức chết!

Đương nhiên, sinh ra trong nhà quyền quý, sao có thể hợp với cuộc sống của người bình thường.

Hơn nữa ông cụ Lục ngáng chân không ít, đoạn tình cảm này, cuối cùng vẫn là đau khổ mà chết đi!

Lục Khải Chi trở về, theo nguyên tắc của ông cụ Lục, kết hôn với Lâm Ngọc, nhưng sau khi kết hôn, mọi lúc đều chống lại ông cụ Lục, ông cụ chỉ đồng, ông ta lại cứ đi hướng tây!

Cho đến sau này, ông biết được mối tình đầu của mình đau khổ chết, là ông cụ ở bên trong ngáng chân, thậm chí tuyên bố muốn chấm dứt quan hệ với nhà họ Lục, có thể thấy, năm đó Lục Khải Chi căm hận ông như thế nào.

Cho tới hôm nay, đều canh cánh trong lòng với cha, hàng ngày vẫn lấy có bận việc đi công tác, rất ít về nhà.

Mộ Niệm Đồng còn chưa thấy qua ông một lần.

Lúc trước Mộ Niệm Đồng và Lục Tuấn Ngạn, cũng là hôn nhân thương mại.

Dáng vẻ Mộ Niệm Đồng thật sự xinh đẹp, xuất thân danh giá ở nhà họ Mộ, năm đó đội mai mối đến cửa để đập cửa.

Nhưng mất Mộ Nhân Hậu cũng chẳng thêm liếc qua.

Nhà họ Mộ và nhà họ Lục năm xưa có chút giao tình, bởi vậy, trước hôn ước này, cũng là ông cụ Lục gật đầu đồng ý!

Ông cụ Lục đối với Mộ Niệm Đồng, cũng khá thích!

Đứng ở phòng khách, Mộ Niệm Đồng dẫm trên tấm thảm quý báu, về mặt lạnh lùng.

Cô ngồi trên sofa được một lúc, ngồi nghịch ngón tay, đánh giá phòng khách, bên tai nghe thấy giọng nói dịu dàng của phụ nữ.

“Tuấn Ngạn, con trở lại rồi sao?”

Cô ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng nói, liền thấy một người phụ nữ gương mặt xinh đẹp ra chào đón.

Nhìn qua trẻ như vậy, gương mặt chăm sóc rất tốt, nhiều lắm cũng mới hơn ba mươi tuổi, rõ ràng hàng ngày quan tâm chăm sóc.

Dù không trang điểm vẫn ung dung cao quý, nhưng mỗi cái nhấc tay, liền lộ khí chất uy nghiêm cao quý.

Phong thái này, cũng chỉ có những người phụ nữ trong giới thượng lưu mới có.

Trên mặt Lục Tuấn Ngạn lạnh nhạt không có chút biểu cảm nào, nhàn nhạt gật đầu. “Mẹ.”

Lúc Lâm Ngọc gả cho Lục Khải Chi mới có 21 tuổi, sinh được một đứa con duy nhất là Lục Tuấn Ngạn này, ông cụ cực kỳ yêu quý, cũng vì vậy nên mẹ vinh nhờ vào con, cho bà ta địa vị không thể lay chuyển trong nhà họ Lục.

Cũng nói tới, nhà họ Lục quan trọng địa vị, bởi vậy theo truyền thống ngày xưa, chỉ cần phụ nữ gả vào nhà họ Lục đều mang họ Lục.

Lúc trước khi gả vào nhà họ Lục, ít nhiều sẽ nhớ nhà họ Mộ, bởi vậy không lấy họ chồng.

Lâm Ngọc đi đến trước mặt anh ta, thấy quần áo anh ta hơi loạn, tiến lên một bước đang muốn duỗi tay.

Mộ Niệm Đồng cũng đi theo không tình nguyện kêu một tiếng, “Mẹ.”

Lâm Ngọc nhìn thoáng qua cô, không khỏi kinh ngạc trừng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Công Cụ Sinh Con

Con bé này, mấy ngày không thấy, càng ngày càng lạ!

Có lẽ là do trang điểm, nên trong ấn tượng của bà ta, so với gương mặt bình thường hàng ngày kia của con dâu có chút đẹp hơn!

Trên mặt bà ta chỉ hơi kinh ngạc, nhưng vài giây sau liền trở lại dáng vẻ kiêu ngạo.

“Ồ, trang điểm một chút, cuối cùng cũng có thể nhìn!”

Lâm Ngọc mở miệng, vẫn cực kỳ kiêu ngạo.

Mộ Niệm Đồng đương nhiên hiểu, bà già này, vẫn luôn không thích cô!

Đơn giản là, từ khi kết hôn đến nay, bụng cô vẫn không có động tĩnh!

Cũng bởi vì chuyện này, trên dưới nhà họ Lục, có thành kiến với cô không nhỏ, nếu không phải ông cụ Lục che chở, cũng không biết Lâm Ngọc sẽ ngáng chân cô như thế nào.

May mắn, từ khi kết hôn, vẫn ở tại chung cư trung tâm thành phố, cũng không lo Lâm Ngọc tới kiếm chuyện.

Lục Tuấn Ngạn nói, ông cụ Lục muốn bọn họ chuyển về nhà họ Lục, cô lại không muốn.

Cô chỉ muốn ly hôn với Lục Tuấn Ngạn, vợ chồng này, rất khó duy trì.

Nhưng cô băn khoăn một việc, sau khi ly hôn, lại không biết đối mặt với cha như thế nào.

Nhưng đã ly hôn đâu?

Chỉ là công cụ sinh con, cô sẽ cố gắng làm.

Nhưng trong lòng cô rõ ràng, kết hôn lâu như vậy, nguyên nhân vẫn không có con, là bởi cô và Lục Tuấn Ngạn còn chưa có làm chuyện vợ chồng.

Anh ta chưa từng chạm vào cô.

Sao có thể sẽ có con.

Nhưng quan hệ của bọn họ, nhà họ Lục không biết.

Lâm Ngọc lại càng không biết, con trai của bà ta vẫn chưa động vào cô, bởi vậy, còn tưởng rằng, lý do bụng Mộ Niệm Đồng không có động tĩnh, là nguyên nhân cơ thể.

Như vậy sao được!?

Nghiệp lớn nhà họ Lục, từ trên xuống dưới, đều một lòng hy vọng Mộ Niệm Đồng có thể vì nhà họ Lục nói dối tông đường, sinh con cái, tốt nhất là sinh một nam một nữ, đủ một chữ tốt, may mắn.

Nói dối tông đường, chuyện này đặt lên người con dâu, nhất định là nhiệm vụ có một không hai.

Sau khi Lâm Ngọc sinh Lục Tuấn Ngạn cho Lục Khải Chi, thân phận liền như thuyền gặp nước, khó có thể thay đổi!

Có thể nói, sinh con cái, liền lập tức có địa vị trong nhà họ Lục!

Mộ Niệm Đồng nghe Lâm Ngọc nói như vậy, trong lòng tất nhiên không thoải mái, nhưng không so đo với bà ta.

Lâm Ngọc thấy cô biết điều, hừ lạnh một tiếng, quay lại hỏi lục Tuấn Ngan, “Tắc đường sao?”

“Không tắc.”

“Vậy sao về muộn như vậy?”

Lâm Ngọc oán giận một tiếng.

Lục Tuấn Ngan không đáp, chỉ là nhàn nhạt hỏi: “Ông đâu? Ở phòng sách?”

“Ừ! Đang nói chuyện với cha con ở phòng sách. Gần đây cơ thể ông cụ không tốt lắm, con cũng mau vào xem?”

Bà ta nói, xong lại nhẹ nhàng trách, “Tuấn Ngan, buổi tối ngày mai con có thời gian hay không? Mẹ có mấy lời muốn nói với con, nhưng con nói nhiều việc, tối nay hiếm khi con trở về, con ở lại với mẹ một chút. Con đúng là, cả ngày bận việc công ty, nhưng cũng nên suy nghĩ việc nối dõi tông đường một chút!.....”

“Mẹ muốn nói với con chuyện gì?”

Lâm Ngọc há miệng thở dốc, mấy lời muốn nói cũng đành thôi, ánh mắt đánh giá liếc Mộ Niệm Đồng một chút, ánh mắt chèn ép.

Cảm nhận được ánh mắt bà ta dựng trên người mình, Mộ Niệm Đồng cảm thấy sự sắc bén, liền có chút không thoải mái, đứng lên, nói, “Con đi vệ sinh.”

Nói xong, liền đi về phía phòng vệ sinh.

Đợi Mộ Niệm Đồng đi, lúc này Lâm Ngọc không kiêng nể gì mà mở miệng, “Tuấn Ngan, tại sao lại thế này? Tại sao bụng cô ta một chút động tĩnh cũng không có!? Không phải con đồng ý với ông, cố gắng để ông được bế cháu trai sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Không Phải Là Con Của Con

Mẹ muốn nói với con, chính là chuyện này?”

“Lâu như vậy chưa động tĩnh, không lẽ là mẹ, không thể hỏi một chút?” Lâm Ngọc không cho là đúng nói, “Tuấn Ngan, con cũng cố gắng thu hồi tâm tư! Suốt ngày, cũng chỉ lo giữ cái công ty giải trí kia, có thể có bao nhiêu!? Gia nghiệp nhà họ Lục nhiều như vậy, con lại mặc kệ không hỏi! Con không biết, ông con vì chuyện của tập đoàn, buồn thối ruột! Ông lớn tuổi, đã nên nghỉ ngơi, đã không còn sức nữa! Một lòng trông cậy vào con có thể giúp đỡ. Con dứt khoát ném cái công ty đó sang một bên, gia nhập và tập đoàn tài chính của nhà mình sớm một chút để thích ứng! Dù sao, tập đoàn này cũng là sản nghiệp của con! Con nên quan tâm nhiều một chút!”

“Mẹ, tại sao lại nhắc đến chuyện này?”

Lục Tuấn Ngan có chút không kiên nhẫn.

Lâm Ngọc đối với phản ứng của anh ta, không khỏi có chút buồn bực, “Dáng vẻ của con với cha con sao lại giống nhau như vậy!? Ông ta không quan tâm, con cũng không quan tâm, đến lúc đó, ông con cho người ngoài đến tiếp quản công ty, ta xem con lúc đó làm sao!”

Bà ta có ý hù dọa anh ta.

Lục Tuấn Ngan lại không để bụng. “Đề tài này nên một vừa hai phải.”

“Được! Chúng ta quay trở về vấn đề con cái.”

Giọng nói Lâm Ngọc đột nhiên trở nên hùng hổ dọa người, “Bụng Niệm Đồng vẫn luôn không có động tĩnh, có phải cô ta không thể sinh hay không!? Tuy nói, cô ta xuất thân cao quý, nhưng cũng không biết trước khi kết hôn ước, có phải cô gái không đứng đắn hay không! Mẹ vẫn quên không hỏi con, con bé thân với Từ Chi sao?”

“..... Mẹ hỏi cái này làm gì?”

“Nếu không phải cô ta thân với Từ Chi, mẹ sẽ tìm mọi cách, điều tra cô ta khi còn đi học, có chuyện không sạch sẽ hay không!”

Có thể đi đến bước này, không thể không nói, Lâm Ngọc có một chút thủ đoạn.

Lục Tuấn Ngan có chút không kiên nhẫn nói, “Nhà họ Mộ giáo dục nghiêm khắc, chuyện mẹ lo lắng, căn bản không xảy ra!”

“Vậy sao tôi bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, rốt cuộc là vấn đề của ai?”

“Mẹ.....”

Lâm Ngọc liền nói, “Con đừng nói với mẹ, là vấn đề của con! Mẹ biết không có khả năng! Mẹ cảm thấy, vấn đề hẳn là ở vào cô ta! Nếu không thể sinh, ly hôn sớm một chút, cưới lại một lần nữa! Gà mái không thể đẻ trứng, giữ lại còn có ích gì?”

Lời bà ta nói, thật sự rất cay nghiệt, làm cho Lục Tuấn Ngan cũng có chút bực.

“Mẹ, đủ rồi, đừng nói nữa.”

“Mẹ còn không phải là muốn tốt cho con!? Nếu là cô ta vẫn không thể sinh, con giữ một người vô dụng như vậy, không phải sẽ chậm trễ cả đời!?”

Lâm Ngọc nói, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên nói, “Đúng rồi, mẹ nhớ ra rồi! Vấn đề này, nhất định không ở con! Trước đây mẹ nghe nói, không phải con làm một cô gái lớn bụng sao? Tuy rằng cô ta là ngôi sao, không thể tới cửa, nhưng, đã có con, cũng không thể để lưu lạc! Dù à con riêng, cũng không quan trọng. Đứa bé có thể giữ lại! Còn về cô gái kia, đừng tiền đuổi đi là được?!”

Lục Tuấn Ngan liền bước đi, không nghĩ để ý tới.

Lâm Ngọc lại theo từng bước, “Con nên suy nghĩ một chút vấn đề hương khói đi!”

“Đó không phải con của con.”

“..... Cái gì?”

Mặt Lâm Ngọc biến đổi bảy màu, “Con.....”

“Mẹ, cô gái có thai trong giới giải trí, không phải là con của con. Phụ nữ trong giới giải trí, phần lớn không sạch sẽ, chính cô ta cũng không biết là con của ai, còn muốn lừa gạt con?”

Sau đó Lục Tuấn Ngan, cười lạnh một tiếng, “Mẹ cho rằng con mắt của con trai mình thấp như nào, sẽ coi trọng một cô gái thấp hèn như vậy!?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiệc Gia Đình Sóng Gió (1)

Đặc biệt là tạo hình tối hôm qua.

Mộ Niệm Đồng trang điểm tỉ mỉ, đứng chung với Lý Mộng Na, dáng vẻ thanh tú không dính chút bụi, làm Lý Mộng Na càng thêm tâm thương.

Lâm Ngọc để kinh ngạc trong lòng.

Lục Tuấn Ngan lạnh lùng cười, tránh khỏi bà ta chạy lên lầu, để lại một câu nói lạnh lùng, “Về sau việc riêng của con, người không cần nhọc lòng.”

Lâm Ngọc có chút không cam lòng, lập tức đuổi theo, vẫn lải nhải nước cò đó, “Con đó.....”

Trong một góc, Mộ Niệm Đồng chậm rãi đi ra, cô ngược mắt, theo nhìn bóng dáng hai người trên lầu, trong lòng lại một mảnh đau đớn.

Thì ra, ở trong mắt Lâm Ngọc, cô chỉ là dụng cụ sinh đẻ?!

Cô có năng lực hay không, cô không biết.

Nhưng cô biết, ở trong mắt Lâm Ngọc, giá trị của cô, là dùng để sinh một đứa con cho nhà học lục!

Tâm của cô, một mảnh lạnh hoàn toàn!

May mắn chính là, cô và Lục Tuấn Ngạn không có tình cảm vợ chồng, càng không có quan hệ vợ chồng, may mắn chính là, cô không có con với anh ta, không bị anh ta buộc chặt.

Cuộc hôn nhân này của Mộ Niệm Đồng, bắt đầu như thế nào.

Nhưng cô quyết tâm, nếu Lục Tuấn Ngạn không chịu ly, vậy, cô sẽ thu thập chứng cứ anh ta ngoại tình.

Mặc dù là có một màn ly hôn kịch liệt, cô nhất định phải ly hôn!

.....

Tiệc gia đình tổ chức vào 7 giờ tối.

Lục Tuấn Ngạn giúp Lâm Ngọc chuẩn bị bữa tiệc, nên cũng không quan tâm đến Mộ Niệm Đồng.

Cô tùy ý đi lại trong vườn, lúc đi ngang qua cửa, thấy không ít nhân vật nổi tiếng đã tới.

Cho đến 7 giờ, cửa lớn nhà họ Lục mở ra, đoàn xe hiếm liên đi tới.

Chạy bằng Audi, Porsche.....

Đủ để thấy thanh danh lớn.

Tiệc gia đình lần này, không đơn giản là chỉ mời người của nhà họ Lục, còn mời những đồng bọn trên thương trường của tập đoàn Lục thị.

Trừ việc đó ra, còn mời những gia đình lớn có cảm tình với nhà họ Lục, cũng mời.

Nghe bữa tiệc đã chuẩn bị xong.

Tơ lụa màu vàng trải trên bàn, cốc thân dài chyen dành cho những loại rượu hiếm.

Hoa quả, bàn ăn, món tráng miệng, đầy đủ mọi thứ.

Mộ Niệm Đồng đi vào bữa tiệc, đúng lúc gặp ông cụ Lục bên trái hai là Lâm Ngọc và Lục Tuấn Ngạn từ từ đi xuống tầng.

Vừa thấy cô, sắc mặt ông cụ giãn ra vài phần, cười vẫy tay với cô.

Mộ Niệm Đồng ngoan ngoãn đi tới, miệng ngọt ngào mà gọi một tiếng, “Ông!”

“Ừ!”

Ông cụ cầm tay cô, nhẹ nhàng vỗ nu bàn tay của cô, nhủu mày, “Đồng Đồng! Vừa rồi con đi đâu vậy?”

“Đúng vậy. Bữa tiệc rất nhanh sẽ bắt đầu, cũng không thấy đến đã bắt tay!” Lâm Ngọc ở một bên hờn dỗi.

Mộ Niệm Đồng nhủu nhủu mày.

Sao cô phải đi bắt tay?

Đều sống một đời khổ, không lẽ muốn cô giống như người hầu sai đi qua đi lại?

“Con đi dạo ngoài vườn một vòng, hoa đều nở, cảm thấy thích, nên đi dạo vài vòng.”

“Tốt, tốt!”

Ông cụ gật gật đầu, không quên quở trách Lâm Ngọc vài câu, “Con bé chỉ đi dạo quanh vườn, con ít nói vài câu!”

“Vâng.....”

Lâm Ngọc cúi đầu.

Cô biết tính tình ông cụ.

Lục Đình Hách, hai mươi tuổi, lên làm chủ tịch tập đoàn Lục thị, sấm rền gió cuốn, quản lý quyền sinh tử, trải qua nhiều gió tanh mưa máu, thủ đoạn, không phải thế hệ hời hợt bây giờ có thể bì được!

Nhưng, tuổi lớn, tính tình buồn lòng một chút, ở trong mắt Mộ Niệm Đồng, bình thường hầu như là một ông lão ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tiệc Gia Đình Sóng Gió (2)

Các nhân vật nổi tiếng tụ tập, bữa tiệc liên chính thức bắt đầu.

Lục Đình Hách mang theo Lâm Ngọc, Lục Tuấn Ngạn cùng Mộ Niệm Đồng phía sau.

Tham gia bữa tiệc như vậy, Mộ Niệm Đồng cũng không tình nguyện tam gia.

Chỉ là, Mộ Nhân Hậu cũng sẽ tham gia.

Bởi vậy, nghĩ đến mặt mũi của cha, phải cố làm ra vẻ, Mộ Niệm Đồng cũng phải ép mình, diễn với Lục Tuấn Ngạn một đôi vợ chồng hạnh phúc.

Từ nhỏ đến lớn Mộ Niệm Đồng, người cô sợ nhất, chính là Mộ Nhân Hậu, không gì sánh nổi. Từ nhỏ, Mộ Nhân Hậu cực kỳ nghiêm khắc đối với cô.

Trong lớp của Mộ Niệm Đồng, học tập, Mộ Nhân Hậu bắt cô, luôn phải đứng thứ ba lớp.

Nếu bị loại khỏi vị trí thứ ba, dù có cách 0.5, ông cũng sẽ phạt cô thật nặng.

Thậm chí vào vào buổi tối cực rét, Mộ Niệm Đồng bị phạt quỳ gối trong sân, lạnh đến cả người cứng đờ, cũng không dám lên tiếng.

Trong lòng kính sợ Mộ Nhân Hậu, đã ăn sâu bén rễ, khắc sâu trong xương cốt.

Bởi vậy, chỉ cần Mộ Nhân Hậu nói gì, cô đều như phụng chỉ.

Cô có chút ngại người đi theo sau Lục Tuấn Ngạn, gặp người mỉm cười, một dáng vẻ dịu dàng, giống như vợ hiền có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Nhưng mà, Lục Tuấn Ngạn rất nhanh phát hiện, dù cô đứng cạnh anh, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần.

Đi đến một chỗ ít người, anh ta đột nhiên xoay người, cầm lấy cổ tay cô.

Mộ Niệm Đồng sợ hãi, theo bản năng muốn tránh thoát.

Lục Tuấn Ngạn lại cười, nắm cổ tay cô thật chặt.

“Dù là diễn kịch, cũng nên diễn trọn bộ, không phải sao?”

Nói xong, anh ta kéo tay cô đi, bắt cô khoác tay anh ta, nói giọng dĩ nhiên, “Vợ chồng hạnh phúc thật sự, cũng không phải kiểu này.”

“Hạnh phúc?”

Mộ Niệm Đồng không khỏi cảm thấy buồn cười, “Đúng là đủ châm chọc!”

Lục Tuấn Ngạn ngoài cười nhưng trong không cười mà cảnh cáo, “Ông nói, bữa tiệc tối nay có rất nhiều khách quý, hơn nữa muốn tuyên bố một chuyện quan trọng! Cô không nên ở trong trường hợp như vậy, xui xẻo tìm tôi!”

“Ồ. Tôi cần cho anh mặt mũi?”

“Mộ Nhân Hậu nhất định sẽ tới.”

Mộ Niệm Đồng không khỏi nhú mày, “Mộ Nhân Hậu? Anh xưng hô như vậy với cha vợ?”

Lục Tuấn Ngạn nghe vậy, không bực tức với cô, ngược lại cảm thấy đáng suy nghĩ.

“Cô ngoài miệng nói vậy, chống lại biểu hiện của tôi? Nhưng trên thực tế, đang thừa nhận tôi là chồng của cô?”

“Anh.....”

Mộ Niệm Đồng lại không lời gì để nói.

“Tuấn Ngan!”

Lâm Ngọc bỗng nhiên đi tới, ôm lấy cánh tay Lục Tuấn Ngan, cười nói, “Bác Cao đã lâu không thấy con, con nhanh đi lên gặp một chút?”

“Biết rồi!”

Lục Tuấn Ngan gật đầu, liền dắt tay Mộ Niệm Đồng đi.

Mộ Niệm Đồng theo bản năng mà tránh ra.

Ánh mắt Lâm Ngọc, nhìn thấy một loạt này, còn tưởng rằng hai người đang làm loạn gì đó, làm mẹ Lục Tuấn Ngan, đương nhiên là hướng về con trai mình!

Bà hừ lạnh một tiếng, lập tức nói, “Không cần phải mang Niệm Đồng đi!? Tránh bác Cao lại hỏi, tại sao lâu như vậy không có một đứa con, lại không biết nên làm thế nào!”

Nói xong, Lâm Ngọc liếc xéo cô một cái.

Ánh mắt bà ta liếc tới, khiến Mộ Niệm Đồng cảm thấy dường như trên mặt đau mình cũng bị đau.

Cái bà già này, rõ ràng đang làm cho cô khó xử!

Bà ta cho rằng cô không có khả năng mang thai, bởi vậy, dồn sức chèn ép cô!

Ngoài mặt Mộ Niệm Đồng thờ ơ, nhìn Lâm Ngọc kéo Lục Tuấn Ngan rời đi, trong ngực lại có một chút hỗn loạn, khó để nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chán Ghét

Khi bụng cô đang đầy ăm ức không có chỗ trút giận, phía sau lại truyền đến tiếng nói vô cùng chói tai.

“Há? Đúng là khách ít đến nha! Mộ Niệm Đồng, ngọn gió xấu xa nào thổi cô đến đây vậy?”

Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng nói vô cùng chói tai, lông mày không khỏi nhíu lại, chậm rãi xoay người.

Lục Hàm Vân đã đứng sau lưng cô, cô ta mặc bộ váy tao nhã, trang điểm vô cùng đậm, rõ ràng là cô gái hai mươi tuổi, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bà chủ ung dung quý phái.

Cô ta vừa nâng ly chân dài, vừa dùng ánh mắt vô cùng chán ghét đánh giá cô, trên mặt là khinh miệt không thêm che giấu một chút nào!

Lục Hàm Vân, em gái Lục Tuấn Ngan, xếp hạng lão yêu trong nhà, là con gái nhỏ của Lâm Ngọc.

Không biết có phải là mẹ con cùng huyết mạch hay không, Lục Hàm Vân đối với người chị dâu là cô đây, rõ ràng không để ở trong mắt!

Cô nhìn ra được, Lục Hàm Vân đối với Lục Tuấn Ngan, chắc là vì cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, cho nên tình cảm vô cùng thân thiết, ‘anh trai’ dài ‘anh trai’ ngắn, nhưng mà đối với cô mà nói, lại như đối đãi với người ngoài.

Mà chính mình, rõ ràng là chị dâu của cô ta.

Cô vẫn còn nhớ rõ lúc trước lúc kết hôn, mới vừa bước vào cửa lớn nhà họ Lục, Lục Hàm Vân vừa thấy cô, không nói một câu vui vẻ chúc mừng, mà vô cùng châm chọc nói, “Tôi còn tưởng rằng chị dâu tương lai của tôi ăn khối lửa nhân gian nhiều bao nhiêu, kết quả là, còn không phải là một người bình thường, cũng không biết mặt hàng như vậy, sao lại làm anh trai tôi say mê đến chết mê chết mệt!”

Ánh mắt bài xích đó, giống như thân phận của cô là người ngoài xâm nhập vào nhà họ Lục.

Cô rất ít khi về nhà họ Lục.

Nhưng mỗi lần về nhà họ Lục, nhất là ngày lễ ngày tết, một khi gặp phải Lục Hàm Vân, tuyệt đối không tránh được bị châm chọc khiêu khích.

Miệng Lục Hàm Vân vô cùng độc, không biết học đâu ra nhiều từ ngữ trau chuốt đâm chọc người khác như vậy, nói vài ba câu là có thể đâm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô.

“Sao thế? Không cam lòng à?”

Lục Hàm Vân lạnh lùng châm chọc, “Mẹ tôi nói không sai, một con gà mái không đẻ được nói ra đáng cười biết bao nhiêu! Tôi nói rồi, cô nên biết từ sớm thân thể của cô không được? Nếu không có biện pháp sinh đứa bé, chạy tới gây tai họa cho anh trai tôi là có ý đồ gì?”

Mộ Niệm Đồng trông thấy cô ta, chỉ muốn làm như không nhìn thấy cô ta, xoay người muốn rời đi.

Không ngờ Lục Hàm Vân đó lập tức chạy lên trước, hung dữ đẩy mạnh cô, đi lên trước, ngăn cản đường đi của cô.

“Chị dâu, cô thấy tôi, sao bộ dạng lại khiêm tốn như vậy?”

Lục Hàm Vân vừa chán ghét vừa đánh giá cô từ trên xuống dưới, thấy lễ phục cô mặc trên người, ánh mắt càng lúc càng độc ác.

Không vì lý do nào khác.

Cái váy Mộ Niệm Đồng mặc trên người là bộ váy Chanel mùa xuân số lượng có hạn.

Cái gì gọi là số lượng có hạn, đó chính là không phải cô có tiền là có thể mua nổi.

Hơn nữa số lượng có hạn này chỉ có một số đo, cái váy này được may theo người mẫu có dáng người cao gầy.

Nói cách khác, cũng chỉ có Mộ Niệm Đồng vừa cao vừa gầy như vậy, mới có thể mặc bộ lễ phục đến buổi tiệc này.

Lục Hàm Vân nghĩ đến có thể bộ lễ phục này là Lục Tuấn Ngan mua cho cô, trong lòng ghen tị không thôi!

Cô ta vẫn luôn ghen tị với Mộ Niệm Đồng, chiếm lấy toàn bộ Lục Tuấn Ngan, cũng không phải cô ta có bệnh yêu anh trai, mà từ nhỏ đã cùng lớn lên với Lục Tuấn Ngan, nên tình cảm vô cùng thân thiết.

Bỗng nhiên xuất hiện một người chị dâu, mà người này lại là Mộ Niệm Đồng, tính tình lạnh lùng cao ngạo, không biết lấy lòng, bởi vậy tất nhiên là Lục Hàm Vân không muốn gặp cô!

Lại đánh giá lần nữa, bỗng nhiên Lục Hàm Vân phát hiện dấu vết ái muội trên cổ cô, càng cảm thấy chói mắt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Gặp Nhau Lần Nữa!

Cho dù cô dùng kem che khuyết điểm che giấu, nhưng có một số dấu vết quá sâu, cô đi hơi vội, có nhiều chỗ vẫn rõ ràng như cũ.

Đương nhiên là Lục Hàm Vân suy đoán rằng, người chị dâu của cô ta vì củng cố địa vị của mình ở nhà họ Lục, cố gắng “tạo người”, lúc này mới để lại những dấu vết này!

“Kết hôn đã bao lâu rồi, trong bụng vẫn không có động tĩnh gì, tôi xin khuyên cô, vẫn nên để trái tim nguội lạnh đi! Nếu cô không thể sinh thì sớm ly hôn với anh tôi đi, đừng chiếm lấy danh phận bà Lục cô không có đủ tư cách giữ lấy này, thực sự làm người ta chán ghét.”

Lục Hàm Vân lại nói những lời như kim châm vào trái tim người khác.

Mộ Niệm Đồng nghe vậy, lại giận quá thành cười, “Không có tư cách sao? Ý của cô là, tôi gả đến nhà họ Lục, ‘trách nhiệm’ duy nhất là sinh con cho anh trai cô sao?”

Nhất thời Lục Hàm Vân không ngờ cô sẽ đối chọi gay gắt đến vậy.

Phải biết rằng trước đây, cho dù cô ta khiêu khích châm chọc thế nào, cho đến bây giờ Mộ Niệm Đồng chỉ im lặng không nói, dùng im lặng để đối phó, cho dù cô ta nói ra những lời khó nghe, cô cũng giả bộ không liên quan đến mình.

Không ngờ hiện giờ, vậy mà trên thân thể cô cũng có sắc nhọn, còn biết trả lời một cách mỉa mai!

“Cô có ý gì?”

Lục Hàm Vân cảm thấy rất buồn cười, “Tôi nói sai rồi sao?”

“Đây là thái độ của cô đối với trường bối sao? Hàm Vân, tôi là chị dâu cô, cho nên mong cô chú ý thái độ nói chuyện của mình, đừng có mà dĩ hạ phạm thượng!”

Dĩ hạ phạm thượng, đúng là đủ sắc bén!

Lục Hàm Vân lạnh lùng nói, “Mộ Niệm Đồng, cô có thân phận gì? Dĩ hạ phạm thượng sao? Ai thấp ai cao? Trong lòng cô còn chưa hiểu rõ sao? Có cần tôi phải nói với cô không? Cô thấp tôi cao!”

Nói xong, cảm xúc của cô ta kích động, tiến lên một bước, dùng tay đẩy mạnh vai cô.

Mộ Niệm Đồng không ngờ ở trước mặt mọi người cô ta sẽ ra tay, bất ngờ không phòng bị, thân thể lao đảo về phía sau!

Ngay lúc trong lòng cô tràn đầy bất ngờ, trước mắt bao người, nhất định là cô sẽ ngã mạnh xuống đất, sau đó như Lục Hàm Vân mong muốn, làm trò cười cho mọi người - -

Một giây sau, cô được một đôi tay có lực đỡ lấy.

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ, nâng mắt, lại đối diện với đôi mắt phượng thâm thúy, đuôi mắt xéch lên, giống như hàm chứa ý cười, quynh rũ trái tim người khác, lại lộ ra vài phần bất cần đời!

Nhưng đôi mắt này thực sự làm cô hoảng sợ không nhỏ!

Đêm qua, trong căn phòng tối tăm, bức màn bị gió nhẹ thổi lên, ánh trăng chiếu qua cửa sổ vào trong phòng.

Được ánh trăng tôn lên, là đôi mắt như thế này, chứa đầy ý cười xấu xa, thâm sâu chiếu vào đáy mắt cô, lưu lại dấu vết trong đáy lòng cô!

"Anh..."

Là anh?

Là người đàn ông xấu xa đó!

Lục Hàm Vân cũng bị một màn đột ngột này dọa sợ.

Vừa rồi toàn bộ lực chú ý của cô ta đều tập trung vào Mộ Niệm Đồng, trong lúc này lại không phát hiện ra, phía sau Mộ Niệm Đồng có một người đàn ông từ lúc nào!

“Lại gặp mặt.”

Người đàn ông cười, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Ba chữ ngắn ngủi, trong hoàn cảnh ồn ào, lại vô cùng rõ ràng truyền vào tai cô!

- - Lại gặp mặt!

Cùng với câu nói ái muội này, giống như có thứ gì đó trong đầu cô nổ mạnh ra chùm ánh sáng trắng, vô cùng đẹp mắt!

Vô số đoạn ngắn nhỏ tiến vào trong đầu cô!

Cô ngơ ngẩn nhìn anh ta, bên tai giống như vang vọng những lời anh ta nói!

...

“Vật nhỏ, sao không khỏe như vậy? Mỗi lần làm đều ngất đi.”

...

“Vì sao không thể đừng vào?”

...

“Nơi này đã từng chứa đựng tôi, chẳng lẽ em quên rồi sao?”

...

“Đồng Đồng, chúng ta sẽ gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tôi Nói Rồi, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại

“Đồng Đồng, chúng ta sẽ gặp lại.”

...

“Nhớ kỹ tên của tôi, Lục - - Cảnh - - Kiều.”

...

Lục Cảnh Kiều sao?

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Mộ Niệm Đồng kinh hãi không hiểu, cô đâu còn lo lắng duy trì phong thái của mình, đôi mắt lập tức mở thật to, nhìn anh ta khó có thể tin.

Giống như anh là thiên thần từ trên trời giáng xuống!

Thiên thần sao?

Ví dụ này không đúng lắm, người đàn ông này, tuyệt đối không có một chút quan hệ với thiên thần!

Anh là ác mộng của cô!

Toàn thân Mộ Niệm Đồng không ngừng run run, cô nhìn thoáng qua anh, thấy anh vô cùng bình tĩnh, đôi mắt híp lại, giống như lần đầu tiên gặp cô, tự nhiên bình tĩnh.

Nhưng mà trong bình tĩnh, lại lộ ra khiêu khích như có như không.

Không thấy một chút dấu vết, ẩn chứa chút ái muội, không cần nói cũng biết.

Nhất là đôi môi của anh, càng làm cho trái tim cô đập nhanh hơn.

“Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.”

Môi anh bật ra những lời này, lập tức đôi môi mỏng khê cong lên, dịu lấy cô.

Mộ Niệm Đồng miễn cưỡng dựa vào anh gắng sức đứng dậy, nhưng khi cô đứng thẳng dậy, liếc nhìn bốn phía, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt khác thường từ bốn phương tám hướng, cô lập tức chột dạ hất tay người đàn ông ra!

Nhưng mà một lát sau, bỗng nhiên cô mới ý thức được, phản ứng của cô có bao nhiêu gay gắt, có bao nhiêu khả nghi, ánh mắt của cô né tránh, nghĩ cũng không cần nghĩ, lúc này mặt cô tuyệt đối rất đỏ giống như vẽ loạn một tầng son vậy!

Căn bản không có người biết quan hệ của bọn họ đâu nhỉ?

Cô hoàn toàn có thể coi như không quen biết anh, tao nhã nhờ anh dịu dờ đứng thẳng dậy, mỉm cười, gật đầu, còn nói một tiếng cảm ơn, rồi lạnh lùng lướt qua.

Nhưng mà phản ứng của cô lại có vẻ vô cùng chột dạ!

Chột dạ đó là vì cô thật sự quá khấn trương rồi!

Tối nay là tiệc nhà họ Lục.

Bữa tiệc gia đình này, vậy mà lại gặp người đàn ông không nên gặp lần nữa, còn dùng tư thế ái muội như vậy, giọng nói từ tính lại khiêu khích vãn vang vọng bên tai cô như trước, nghĩ đến đủ chuyện xảy ra giữa bọn họ...

Mộ Niệm Đồng cảm thấy đầu mình rất nặng khó có thể nâng lên.

Một lúc sau, cô nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lại phát hiện, ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh không có dừng ở trên người cô.

Đôi mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào Lục Cảnh Kiều.

Anh mặc tây trang được cắt may khéo léo bởi nhà thiết kế nổi tiếng, làm nổi bật lên dáng người cao gầy của anh.

Anh không phải là người đàn ông vô cùng gầy, nhưng có lẽ là vì quá mức cao lớn nên dễ nhìn thấy, thế cho nên khó có thể thu lại khí chất, cùng với hành động giơ tay nhắc chân của anh, biểu lộ ra không thể nghi ngờ!

Thậm chí anh còn cao hơn Lục Tuấn Ngan một chút.

Không ít cô chủ nhà giàu, nhân vật nổi tiếng khó có thể dời mắt khỏi anh!

Đơn giản là vì người đàn ông này đẹp trai đến mức khiến người ta tức giận, thực sự làm người ta kinh diễm rồi!

Đôi mắt phượng hẹp dài, mày kiếm thâm thúy nhếch lên, ngũ quan thâm thúy, tuấn tú đẹp trai, vừa giống như được vẽ một cách tinh xảo, lại giống như tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh tế!

Lúc này, không thể không hoài nghi tính công bằng của chúa tạo ra thế giới.

Sao có thể có một người đàn ông hoàn mỹ như vậy nhỉ?

Rực rỡ đến mức làm người ta khó có thể nhìn thẳng.

Anh xuất hiện kinh động tất cả mọi người, tất nhiên cũng bao gồm Lục Tuấn Ngan!

Nhất là tư thế vừa rồi Lục Cảnh Kiều ôm Mộ Niệm Đồng, rơi vào trong mắt anh ta, thấy thế nào cũng chướng mắt!

Lục Tuấn Ngan vừa muốn đi về phía anh, trong đôi mắt ông cụ lóe lên ý cười vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Con Riêng Nhà Họ Lục?

Lục Tuấn Ngan vừa muốn đi về phía anh, trong đôi mắt ông cụ lóe lên ý cười vui mừng.

“Cảnh Kiều, con đã đến rồi! Cha đợi con rất lâu rồi!”

Lục Cảnh Kiều vô cùng tự nhiên dời mắt khỏi người Mộ Niệm Đồng, nhìn Lục Đình Hách, mỉm cười.

“Ông Lục, thật có lỗi, tôi đến muộn.”

Mộ Niệm Đồng vô cùng kinh ngạc ánh mắt của anh có thể thay đổi nhanh như vậy, rất ướt át bản thiêu, thậm chí giống như không quen biết cô!

Cô quá đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, cho nên chưa từng phát hiện, trên mặt Lục Đình Hách vì xưng hô “Ông Lục” này, bấp thính trên mặt hơi giật giật!

Dường như không hài lòng với xưng hô này lắm!

Lục Tuấn Ngan không ngừng đánh giá qua lại giữa Lục Cảnh Kiều và Lục Đình Hách.

Không phải vì cái gì khác, mà vì lòng mày Lục Cảnh Kiều và ông cụ thật sự có vài phần giống nhau!

Anh ta bắt đầu phỏng đoán thân phận của Lục Cảnh Kiều.

Nhưng mà người cũng yên lặng suy nghĩ thân phận của anh, còn có Lâm Ngọc.

Trong khi hai người đều có nghi vấn, ông cụ đã đi tới chỗ Lục Cảnh Kiều, giờ tay nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay anh nói, “Cảnh Kiều à, nếu đã về nhà họ Lục, xưng hô này, có phải nên thay đổi hay không? “Ông Lục” nghe rất xa lạ? Làm trái tim của cha không thoải mái lắm!”

Lục Cảnh Kiều im lặng không nói, không có bất luận thái độ gì, chỉ là trong đôi mắt lộ ra lạnh lùng, nếu không nhìn cẩn thận một chút, e rằng khó có thể phát hiện.

Trước mặt bao người, Lục Đình Hách ôm người anh, đi tới trước đài, lập tức mỉm cười, nâng một ly rượu đỏ lên, vui tươi hơn hờ nói, “Sở dĩ hôm nay tôi cử hành bữa tiệc long trọng như vậy, mở tiệc chiêu đãi các vị khách quý, chủ yếu vẫn là có một việc muốn chính thức tuyên bố với mọi người!”

Mọi người nghe vậy, đưa mắt nhìn trước đài, đánh giá Lục Đình Hách và Lục Cảnh Kiều, tò mò chuyện Lục Đình Hách sắp tuyên bố, rốt cuộc là chuyện gì!

“Ông nội...”

Lục Tuấn Ngan hơi do dự mở miệng nói.

Lục Đình Hách trợn mắt nhìn anh ta, ý bảo anh ta đứng im sang một bên, lập tức ánh mắt lại chuyển sang nhìn mọi người, mỉm cười, tiếp tục mở miệng tuyên bố, “Tôi chính thức giới thiệu với mọi người một chút, Cảnh Kiều, con trai ở bên ngoài của tôi! Là sinh viên tài giỏi tốt nghiệp đại học chính quy Havard ở Mĩ! Hiện giờ con tôi về nước, chủ yếu là vì tôi gọi thằng bé về, hi vọng thằng bé có thể tiếp nhận chức vụ ở tập đoàn tài chính Lục thị, tiếp nhận chức vụ giám đốc điều hành kiêm tổng giám đốc tập đoàn tài chính!”

“Xi xào - -”

Tất cả mọi người xôn xao.

Lục Tuấn Ngan và Lâm Ngọc hoảng sợ, dù sao bọn họ đều không có nghĩ tới, Lục Đình Hách luôn miệng nói muốn tuyên bố một chuyện vô cùng quan trọng, lại là chuyện như vậy?

Lục Cảnh Kiều?

Con trai ở bên ngoài sao?

Đây không phải là tuyên bố con riêng bên ngoài à?

Trong đáy lòng Lâm Ngọc âm thầm nghĩ, đầu ông cụ bị hỏng rồi sao, một đứa con riêng không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, với thân phận này mà nói, ông cũng dám giới thiệu trước mặt tất cả khách khứa.

Khách khứa đến đây đều là nhân vật nổi tiếng, có bối cảnh hơn người!

Không phải chuyện này sẽ làm cho nhà họ Lục xấu hổ sao?

Lâm Ngọc vội vàng đi đến bên cạnh Lục Đình Hách, oán trách, “Cha, cha hồ đồ rồi sao? Ngoại trừ có một đứa con trai là Lục Khải Chi ra, cha còn có con trai nào nữa đâu? Chắc là cha uống rượu, uống đến mức quên hết mọi chuyện rồi?”

Lục Tuấn Ngan nhìn Lục Cảnh Kiều, bỗng nhiên chạm vào ánh mắt lạnh nhạt như sương của anh, không hiểu sao trong đôi mắt lạnh lùng của anh, Lục Tuấn Ngan cảm nhận được chút địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Một Câu Như Sét Đánh

Lục Đình Hách quát Lâm Ngọc, “Con đừng có mà quấy rối! Cha uống không nhiều lắm, quên chuyện gì hay không, không đến lượt con chỉ trích! Sao thế, tưởng cha hồ đồ rồi, cho nên con trai của mình đều không thừa nhận?”

“Cha à... Đang ở trước mặt mọi người, cha tuyên bố cho người ngoài quyền điều hành nhà họ Lục, không thích hợp lắm đâu?”

Lâm Ngọc tận tình khuyên bảo, hướng dẫn từng bước.

Lục Đình Hách không cho là đúng.

Đối với Lục Tuấn Ngan, trái tim ông đã nguội lạnh rồi, sở dĩ gọi Lục Cảnh Kiều quay về, hoàn toàn là vì công việc trên dưới tập đoàn tài chính, ông đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Lục Tuấn Ngan không làm ông bớt lo.

Nhưng mà Lục Cảnh Kiều lại khác.

Mặc dù thằng bé trẻ tuổi, nhưng lại có thiên phú trong buôn bán, có cái đầu thông minh, thằng bé tuyệt đối ưu tú hơn Lục Tuấn Ngan.

Giao công việc ở Lục thị cho anh, tất nhiên là Lục Đình Hách yên tâm 100%!

“Mười mấy năm qua, Cảnh Kiều vẫn luôn sống ở nước ngoài. Sở dĩ tôi chưa nói, là vì muốn bảo vệ thằng bé!”

Lục Đình Hách dừng một lát, lại nói: “Tôi biết chưa chắc cái nhà này sẽ hoan nghênh thằng bé! Nhưng mà tuổi của tôi đã cao rồi, quản lý một tập đoàn tài chính lớn như vậy, đã không chịu nổi gánh nặng! Gọi thằng bé trở về, cũng xuất phát từ tư tâm của bản thân! Nhưng mà coi như là bồi thường cho thằng bé, hai mươi mấy năm qua, vào hôm nay, cho thằng bé danh phận này!”

Ông tuyên bố với mọi người, “Lục Cảnh Kiều, thằng bé là con trai của Lục Đình Hách tôi! Sau này mong các vị đang ở đây chỉ giáo nhiều hơn!”

Mộ Niệm Đồng nghe vậy, hoàn toàn kinh sợ rồi!

Cô từng nghĩ tới, tương lai bọn họ sẽ lấy phương thức gì, trường hợp gì gặp lại nhau lần nữa.

Cô nghĩ, nhất định sẽ cảm thấy hoảng hốt lo sợ, thậm chí là xấu hổ chột dạ.

Nhưng mà tuyệt đối chưa từng nghĩ tới, vậy mà anh sẽ có phong thái và thân phận như vậy, trong tình huống không dự đoán được xuất hiện trước mặt cô.

Mới vừa rồi, rõ ràng Mộ Niệm Đồng thấy rõ môi anh mấp máy - - “Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.”

Sao anh biết?

Chẳng lẽ từ lúc mới gặp, anh đã biết thân phận của cô?

Sao anh lại biết?

Mộ Niệm Đồng nhủ mảy, bỗng nhiên cảm thấy suy nghĩ rất loạn, cô cố gắng bình tĩnh, nhưng lại càng mâu thuẫn hơn!

Cắt bỏ những nghi vấn rối loạn này, đối với thân phận của anh, cô ngạc nhiên nghi ngờ trong lòng.

“Con trai ở bên ngoài” sao?

Đây là Lục Đình Hách giải thích thân phận của anh.

Nhưng Mộ Niệm Đồng nhìn ra, giải thích như vậy, không có bao nhiêu vinh dự lắm!

Con riêng sao?

Dựa theo vai vế, nếu thật sự là con riêng của Lục Đình Hách nuôi ở bên ngoài, như vậy anh là chú út của - - Lục Tuấn Ngan?

Chú?

Cả người Mộ Niệm Đồng đều đã cứng đờ hóa đá, biểu tình trên mặt đã khó có thể tự nhiên rồi!

Cô cảm thấy tin tức này lập tức đánh cô vào trong hầm băng vạn trượng, cả hơi thở cũng đã đông cứng lại, thậm chí cô không biết nên thở tự nhiên như thế nào!

Lục Tuấn Ngan ở một bên lại càng cau mày sâu hơn.

Anh ta cũng không biết người “Chú” xa lạ này.

Đây tính là cái gì?

Bỗng nhiên ông nội gọi đứa con riêng trên dưới nhà họ Lục không biết trở về, còn ở trước mặt nhiều khách khứa như vậy, tuyên bố người ngoài này tiếp nhận chức vụ trong tập đoàn tài chính Lục thì!

Tổng giám đốc sao?

Giám đốc điều hành?

Chuyện này có ý nghĩa là có quyền lợi rất lớn!

Sao anh ta có thể yên tâm, giao quyền lợi quan trọng như vậy cho người ngoài được?

Nhất là Lâm Ngọc, trên mặt đều sắp đông lại thành băng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đứa Bé Còn Nhỏ Không Hiểu Chuyện

Sắc mặt Lâm Ngọc trắng bệch, đồng thời vô cùng căm ghét Lục Cảnh Kiều đột nhiên xuất hiện!

Thực ra bà ta biết, trước đó ông cụ có con riêng, nhưng Lục Đình Hách giấu đứa con riêng này rất kín.

Ban đầu bà ta đã tra ra được khuôn mặt đứa nhỏ này, nghĩ tuyệt đối không thể để đứa bé này trở thành chướng ngại vật của con trai bà ta.

Nhưng bà ta còn chưa kịp xuống tay, đứa nhỏ này đã được mang đi, sau đó bà ta tìm hiểu như thế nào, đều không tra ra được một chút tin tức của người này.

Chỉ biết là ông cụ có một đứa con trai khoảng hơn hai mươi tuổi, một mình lớn lên ở nước Mỹ.

Bà ta vốn hoài nghi bữa tiệc lần này, ông cụ nói có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, rốt cuộc là chuyện gì.

Lâm Ngọc vốn đoán chắc là ông cụ muốn tuyên bố, cho Lục Tuấn Ngạn kế thừa vị trí tổng giám đốc, tiếp nhận công việc trong tập đoàn.

Nhưng bà ta chỉ đoán đúng một nửa.

Lục Tuấn Ngạn không ăn nói khép nép giống Lâm Ngọc, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Anh ta không phục nói, “Tiếp quản công việc trong tập đoàn tài chính sao? Chỉ dựa vào anh ta, một đứa con riêng?”

“Láo xược!”

Lục Đình Hách quát lớn, “Tuấn Ngạn, không được vô lễ! Cảnh Kiều là chú của cháu, dựa theo vai vế, cháu phải gọi thẳng bé là ‘chú’, không được không biết lớn nhỏ!”

“Chú sao?”

Lục Tuấn Ngạn liếc mắt nhìn Lục Cảnh Kiều đầy khinh bỉ, cười lạnh lùng, “Ông nội, ông đang nói đùa sao? Muốn cháu nhận anh ta là chú, nằm mơ đi!”

Lục Đình Hách tức giận đến mức bắp thịt trên mặt giật giật không ngừng.

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ông, mỉm cười nói, “Ông Lục, đừng tức giận, đứa bé còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Đứa bé còn nhỏ?

Không hiểu chuyện?

Mọi người ở đây vụng trộm che miệng cười.

Lời này, không thể nghi ngờ là nhục nhã rất lớn đối với Lục Tuấn Ngạn!

Dựa theo vai vế mà nói, tuy trên danh nghĩa Lục Cảnh Kiều là chú của anh ta, nhưng tuổi hai người không kém nhau nhiều lắm.

Nghe được một câu từ người không muốn gặp nhất, phôi Lục Tuấn Ngạn sắp nổ tung vì bị chọc giận!

“Anh là người ngoài, không đến lượt anh ở đây nín kéo làm thân! Tôi nói cho anh biết, tôi vĩnh viễn sẽ không nhận anh là chú! Anh là đứa con riêng đê tiện nhất, đừng có mà đến nhà họ Lục làm mất mặt xấu hổ!”

Nhất thời bầu không khí lạnh ngắt như tờ.

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, nằm ngoài dự đoán của mọi người anh cũng không lộ ra cảm xúc tức giận, từ đầu đến cuối vẫn duy trì mỉm cười ưu nhã thỏa đáng, không lạnh không nhạt.

Lục Đình Hách tức giận đến mức suýt nữa bùng nổ.

Lâm Ngọc thấy tình hình không đúng, lập tức tiến lên an ủi cảm xúc của Lục Tuấn Ngạn, “Tuấn Ngạn, không được hồ đồ, dù sao ở trong tình cảnh này, ít nhất con cũng phải nể mặt ông nội một chút! Không phải sao?”

“Mặt mũi, mặt mũi... Ông nội đâu cần mặt mũi nữa, mang cả người ngoài về nhà họ Lục!”

Lục Tuấn Ngạn trợn mắt với Lục Cảnh Kiều một cái, “Anh là nỗi nhục của nhà họ Lục, không thể phủ nhận!”

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt xanh mét của Lục Đình Hách, xoay người nghênh ngang rời đi.

Khách khứa kinh hãi tránh ra một con đường đi cho anh ta, anh ta không quay đầu lại, cho dù Lục Đình Hách quát lên với anh ta, bảo anh ta quay lại, anh ta cũng không dừng bước, sập cửa rồi đi.

‘Rầm’ một tiếng - -

Bầu không khí lại khôi phục lạnh ngắt như tờ lần hai khiến trái tim người ta sợ hãi.

Mộ Niệm Đồng nâng mắt, lại trông thấy vẻ mặt Lục Cảnh Kiều không thay đổi đứng ở đó, yên lặng nhấp một ngụm rượu, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng, tao nhã như một bức tượng.

Giống như cảm nhận được tầm mắt của cô, người đàn ông yên lặng nâng mắt, trong đôi mắt phượng có một loại mệnh mông như lưu ly nhìn thẳng mắt cô.

Cô lập tức chột dạ quay đầu đi, xoay người, vội vàng lên tầng.

Ánh mắt Lục Cảnh Kiều vẫn nhìn theo cô, ái muội không hiểu.

“Cảnh Kiều à, con đừng chấp nhặt với Tuấn Ngạn! Thằng bé còn nhỏ, không hiểu chuyện! Những lời thằng bé nói, con đừng để ở trong lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cô Nên Gọi Anh Là Chú

“Cảnh Kiều à, con đừng chấp nhặt với Tuấn Ngạn! Thằng bé còn nhỏ, không hiểu chuyện! Những lời thằng bé nói, con đừng để ở trong lòng!”

Lục Đình Hách lập tức tiến lên, miệng khi đóng khi mở, vừa giống như muốn nói gì đó, hoặc giống cố gắng lấy lòng anh.

Dù sao, là ‘chúa cứu thế’ của tập đoàn tài chính Lục thị, Lục Cảnh Kiều trở về nhà họ Lục, không có ý nghĩa giống bình thường.

Nhưng mà Lục Đình Hách nói cái gì, anh chưa từng nghe lấy một câu.

Trong mắt anh chỉ có bóng dáng Mộ Niệm Đồng vội vàng rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng của cô biến mất trên cầu thang, lúc này Lục Cảnh Kiều mới phục hồi tinh thần lại, xoay người, nhìn thoáng qua Lục Đình Hách ăn nói khép nép như lấy lòng anh, chân mày hơi giương lên, lập tức nói, “Ông Lục, tôi có thể đi dạo tùy ý không?”

Lục Đình Hách nghe xong, vội vàng nói, “Ừ! Cũng đúng, nếu con trở về rồi, nên quen thuộc trong nhà hơn! Cha đã sai người giúp việc chuẩn bị phòng cho con rồi, để cha bảo người đưa con...”

Lục Cảnh Kiều ngắt lời ông ta nói, “Không cần, tôi tự mình đi được.”

Nói xong, anh đi dọc theo cầu thang lên trên, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tươi cười trên mặt Lục Đình Hách trở nên cứng nhắc trong chớp mắt.

Lục Cảnh Kiều xa lạ và lạnh nhạt với ông ta, không phải là ông ta không cảm nhận được.

Nhưng không có biện pháp. Bạn muốn đọc full liên hệ : tttukidmh@gmail.com

Bây giờ tập đoàn tài chính Lục thị còn đang cố mà sống sót, không thể nghi ngờ anh là cứu binh cuối cùng ông ta có thể nghĩ đến, mời anh về Lục thị là vì có thể cứu Lục thị đang rơi vào một vùng hỗn loạn, thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Lâm Ngọc buồn bực không thôi.

Lục Hàm Vân lại càng buồn bực hơn, đi đến bên cạnh Lâm Ngọc, tức giận than thở, “Mẹ! Mẹ xem, khi nào thì một người ngoài dám điên cuồng ngang ngược ở trong nhà họ Lục như vậy! Thái độ đó của anh ta đúng là không kiêng nể gì cả, thực sự coi mình là người nhà họ Lục sao? Con sẽ không nhận anh ta!”

Tiếng nói của cô ta không nhỏ.

Lục Đình Hách nghe thấy lời cô ta nói, nhú nhú mày xoay người lại, nhìn cô ta đầy sâu xa, bỗng nhiên lạnh lùng nói, “Hàm Vân, nếu cháu mở miệng nói không suy nghĩ nữa, ông sẽ nhốt cháu ở trong phòng!”

Lục Hàm Vân vừa nghe Lục Đình Hách lại thiên vị anh, lại càng ầm ức không thôi, “Ông nội!”

“Câm miệng cho ông! Không được nói nữa! Hai anh em các cháu, cho dù chỉ có một đứa có thể không thua kém một chút, sẽ không có cục diện như vậy!”

Lục Đình Hách nói xong, xoay người, kìm nén cảm xúc tức giận, chống gậy đi vào trong nhóm khách khứa.

Lâm Ngọc cũng trừng mắt với Lục Hàm Vân một cái, “Có đôi khi, tốt nhất là đừng nên nói quá nhiều, cẩn thận họa từ miệng mà ra!”

Lục Hàm Vân không cam lòng giậm chân, cuối cùng không nói gì nữa.

...

Tầng hai.

Mộ Niệm Đồng không yên lòng đẩy cửa phòng khách ra, cô đóng cửa lại, bật đèn, đi tới trước gương, nhìn mình bên trong gương.

Lễ phục cất may khéo léo, làm nổi bật lên tao nhã của cô.

Ánh mắt người đàn ông xấu xa rất lợi hại, tùy tiện chọn một bộ lễ phục, có thể phù hợp với khí chất của cô đến vậy, quan trọng là, số đo của bộ lễ phục lại vừa với cô đến vậy!

Trái tim, bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Chắc là lúc làm chuyện đó, anh hiểu rõ tường tận toàn thân cô từ trên xuống dưới?

Nghĩ đến nguyên nhân này, mặt Mộ Niệm Đồng lại đỏ như sắp rỉ ra máu!

Lục Cảnh Kiều là chú Lục Tuấn Ngan, như vậy cũng là chú trên danh nghĩa của cô.

Cô phải gọi anh một tiếng “Chú” mới đúng!

Anh bao nhiêu tuổi rồi?

Bất chợt Mộ Niệm Đồng nghĩ đến bối cảnh của người đàn ông này, vậy mà cô hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí anh bao nhiêu tuổi, cô đều không biết.

Chương 43: Cái Gọi Là Vai Vế Và Tình Cảm!

Nói như vậy, vậy mà cô xảy ra quan hệ với chú trên danh nghĩa của cô?

Nghĩ tới đây, Mộ Niệm Đồng hết hồn, mặt đỏ tai hồng, nghĩ đến cô làm trái với luân thường đạo lý, còn xảy ra quan hệ với chú chồng mình, cô cảm thấy mình giống như là bị ném vào trong biển lửa, nóng rực, cả người sắp biến thành tro tàn!

Từ lần đầu tiên nhận ra anh, cô luôn cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Lúc ấy đầu đều đã mơ màng, cái gì cũng không phản ứng kịp.

Nhưng mà người đàn ông đó, lại biểu hiện bình tĩnh như vậy, thậm chí ngay cả kiêng dè cơ bản cũng không có, còn đỡ lấy cô, thâm sâu ngóng nhìn cô, không kiêng kị chút nào!

Vì sao anh có thể duy trì biểu tình bình tĩnh như vậy!

Chẳng lẽ anh không nhận ra cô sao?

Không có khả năng.

Anh mấp máy môi nói, “Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại.” Bạn muốn đọc full liên hệ : ttukidmh@gmail.com

Cô liền biết, chẳng những anh đã nhận ra cô, thậm chí đã sớm biết thân phận của cô!

Không thể tưởng tượng nổi!

Lúc ấy vì Lục Tuấn Ngạn, thậm chí Lục Đình Hách không có chính thức giới thiệu thân phận của mình với Lục Cảnh Kiều, nếu không, cô thật sự không biết nên làm như thế nào, nên đối mặt với người đàn ông đó thế nào!

Ngay lúc cô vô cùng rối bời, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó, có người gõ cửa.

Cô hoảng sợ, nâng mắt hỏi, “Ai vậy?”

Không ai trả lời cô.

Mộ Niệm Đồng cảnh giác đi tới cửa, vụng trộm mở ra một khe hở nhỏ, nhưng mà một giây sau, người đàn ông ở ngoài cửa theo khe hở lách vào, thân hình anh cao lớn, giống như một con gió, khiến người ta không thể tránh được!

Cô kinh ngạc một lúc.

Khi người đàn ông tiến vào, thuận tay khóa trái cửa lại, về mặt bình tĩnh xoay người lại, nhìn về phía cô, trên khuôn mặt tuấn tú, nhất thời ý cười thâm thúy vài phần.

“Đồng Đồng, chúng ta lại gặp mặt.”

Mắt Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của anh, trong đôi mắt lóe lên nghiền ngẫm và xấu xa, cô sợ hãi lùi về phía sau.

Cô lùi về phía sau, anh lại tiến lên trước, từng bước ép sát.

Lục Cảnh Kiều vừa đến gần cô, vừa không kiêng nể gì đánh giá thân thể cô, lập tức hài lòng gật đầu, “Bộ lễ phục này, vô cùng thích hợp với em.”

Mộ Niệm Đồng nhũm mày, bỗng nhiên eo chạm vào cạnh bàn trang điểm, không thể lùi được nữa.

Lục Cảnh Kiều ép sát cô, hai tay chống lên mặt bàn sau lưng cô, vây cô ở bên trong, cúi đầu, đôi mắt xấu xa không chút để ý đánh giá cô.

“Xem ra, ánh mắt của tôi không tệ.”

“...”

“Chỉ là...” Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều đánh giá trang điểm trên mặt cô, hơi nhếch môi, “Có người nói với em hay không, em không trang điểm càng xinh

đẹp hơn.”

“Anh...”

Đầu Mộ Niệm Đồng lùi ra sau, nhưng mà người đàn ông này giống như cố ý bắt nạt cô, xấu xa tiến sát mặt cô, hà hơi như lan gọi tên cô, “Đồng Đồng...”

Hơi thở của người đàn ông phảng phất bên tai cô.

Má cô lập tức nóng lên, vô cùng nóng.

“Không được gọi tên này!”

Cô thẹn quá thành giận, đối với xưng hô cô cùng thân thiết của anh, vô cùng phản cảm.

Hoặc là chán ghét.

Chán ghét mình và người đàn ông này, đã xảy ra quan hệ!

Càng chán ghét mình chính là, ngay lúc đó lúc ấy, vậy mà cô lại trầm luân vào trong đó!

Hiện giờ nghĩ lại, có thêm vài phần cảm xúc ảo não!

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, nhú mày, giọng điệu không đứng đắn, “Ừm, không gọi em là Đồng Đồng, vậy gọi em là gì được đây?”

“...” Mộ Niệm Đồng giật mình.

Anh nhếch môi, hỏi lại, “Dựa theo vai vế, em nên gọi tôi một tiếng chú, nhưng dựa theo tình cảm, có phải tôi nên gọi em một tiếng bảo bối hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Rõ Ràng Là Em Trêu Chọc Tôi

“Dựa theo vai vế, em nên gọi tôi một tiếng chú, nhưng dựa theo tình cảm, có phải tôi nên gọi em một tiếng bảo bối hay không?”

Chân tay Mộ Niệm Đồng bắt đầu luống cuống!

Dựa theo vai vế, cô nên gọi anh một tiếng chú sao?

Dựa theo tình cảm, anh nên gọi cô một tiếng bảo bối sao?

Trong chớp mắt mặt cô vô cùng nóng!

“Lục Cảnh Kiều, anh đã biết từ sớm tôi là vợ Lục Tuấn Ngạn, đúng hay không?”

Cô suy nghĩ lại, khi mới gặp, cho dù cô say rượu đến mờ mịt, nhưng mà vẫn có thể nhớ rõ như cũ, khi cô nói ra tên mình, trong đôi mắt anh lóe sáng một chút.

Anh biết thân phận của cô.

Lục Cảnh Kiều trầm ngâm một lát, không chút để ý nhếch môi lên, “Biết thì thế nào? Không biết thì thế nào?”

Cuối cùng Mộ Niệm Đồng không thể nhịn được nữa, thẹn quá thành giận nâng mắt, nhìn thẳng mắt anh, gằn từng chữ, “Anh có biết cái gì gọi là liêm sỉ hay không?”

“Liêm sỉ sao?”

“Tôi là vợ cháu anh đó!”

Mộ Niệm Đồng lại nhắc lại thân phận mình lần hai, “Nếu anh biết thân phận của tôi, còn...”

Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều ngắt lời cô, “Em đang hỏi tôi, lên giường với cháu đầu có cảm giác gì sao?”

“...”

Anh nói thẳng ra, cách xa với tưởng tượng của cô, anh nói càng rõ ràng hơn.

“Vẫn chưa thỏa mãn. Chỉ là, có chút bất ngờ, kết hôn hai năm, vậy mà Lục Tuấn Ngan không chạm vào một ngón tay của em.”

Lung Mộ Niệm Đồng cứng đờ, lại càng cảm thấy không chịu nổi và nhục nhã.

Lục Cảnh Kiều dừng một lát, anh lại nhìn cô, giọng nói hơi trầm thấp, “Em thì sao?”

Anh vừa hỏi vừa càng đến gần cô hơn, mùi nước hoa thanh nhã trên người anh nhẹ nhàng bay vào mũi cô.

Nước hoa Anami của nam

Mùi hương này khác với mùi hương trên người Lục Tuấn Ngan.

Nhưng mà rất dễ chịu, khiến người ta mê muội.

Mộ Niệm Đồng ngira ra sau, nghiêng mặt đi, không dám nhìn thẳng anh.

“Cái gì?”

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, trêu chọc cô, “Xây ra quan hệ với chú của chồng mình, rốt cuộc là có cảm giác gì?”

Bùm một tiếng - -

Giống như có thứ gì đó trong đầu cô nổ mạnh!

Lúc này, hai người cách nhau rất gần.

Khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Kiều gần ngay trước mắt cô, hơi nóng trên đôi môi không ngừng lướt nhẹ qua gương mặt cô, bởi vì bầu không khí vô cùng ái muội, nhất thời tim cô đập như sấm, hai tay lại càng không biết nên đặt đâu cho tốt!

Vấn đề của anh, thực sự quá mức thẳng thắn, chỉ nghe một cái, liền giống như tiêu hao hết tất cả sức lực của cô, cô cảm thấy xấu hổ, lại càng làm cô khó có thể nhìn thẳng mắt anh!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại, “Cảm giác gì? Lục Cảnh Kiều, anh đến tìm tôi, chính là vì hỏi vấn đề vô liêm sỉ này sao?”

“Vô liêm sỉ?” Lục Cảnh Kiều nghe xong, có chút bất mãn, “Ừm... Tôi nhớ rõ, lần đầu tiên, là em chủ động nhiều hơn một chút. Giữa nam nữ, em tình tôi nguyện, sao có thể gọi là vô liêm sỉ?”

“Tôi...”

Nhất thời Mộ Niệm Đồng nghẹn lời.

Anh lại từng bước ép sát, “Em mới nếm thử hương vị làm t*nh, chẳng phải lúc đó vô cùng hưởng thụ sao?”

Không biết vì sao, người đang ông đứng yên trước mặt cô, trong phòng ánh sáng hơi tối, nhưng mà anh vẫn làm cho người ta có cảm giác áp bách.

Không thể khinh thường!

Rõ ràng là anh nói năng tùy tiện như vậy, nhưng lại làm cô khó có thể kháng cự.

Tim đập, nhất định là vì anh đến gần, không tự chủ được đập nhanh hơn!

Lục Cảnh Kiều cúi đầu, gờ tay giữ chặt lấy gáy cô, không để cô lùi lại, buông mắt xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy lỗ tai như ngọc của cô - -

“Đồng Đồng, là em trêu chọc tôi trước, sao lại là tôi vô liêm sỉ? Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vì Anh Mà Nở Rộ

Đây là phòng khách, lúc có yến tiệc, sắp xếp cho khách nghỉ ngơi ở đây.

Cô chỉ cảm thấy không khí bữa tiệc quá mức áp lực, đi lên hít thở không khí, không ngờ tới người đàn ông này dám trắng trợn xông vào, ở chung một phòng với cô.

Chẳng lẽ anh không sợ bị người ta nhìn thấy sao?

Chẳng lẽ anh không biết chột dạ sao?

Nhờ đâu, Lục Tuấn Ngạn đi lên tầng, phát hiện ra thì sao?

Sao anh có thể không kiên nhẫn như vậy!

Mộ Niệm Đồng cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng mắt anh.

Giống như khiêu khích, người đàn ông đến gần cô hơn một chút nữa, thân thể dán sát vào thân thể cô, không hề có khoảng cách.

Mộ Niệm Đồng hít vào một hơi khí lạnh, nhắc nhở anh lần hai, “Lục Cảnh Kiều, nơi này là nhà họ Lục, dưới tầng còn có nhiều khách khứa như vậy, chẳng lẽ anh...”

“Em không có gọi tôi là chú.” Lục Cảnh Kiều ngắt lời cô nói.

Mộ Niệm Đồng kinh ngạc nhìn anh, không biết anh nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì.

“Em gọi thẳng tên của tôi, lúc nhìn thấy anh, ánh mắt ái muội như vậy, chẳng lẽ, em không muốn thử một lần nữa, tối hôm qua...”

“Anh câm miệng!”

Mộ Niệm Đồng sắp hít thở không thông rồi!

Trái tim đập vô cùng nhanh, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực!

Cô vụng về muốn giải thích: “Lúc trước tôi... Là vì, căn bản không biết anh là chú của Lục Tuấn Ngạn! Nếu tôi biết, sẽ không... Sẽ không...”

Lời nói còn lại, cô lúng túng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Lục Cảnh Kiều tốt bụng nói giúp cô, “Không loạn luân với chú của mình sao?”

“...”

Đối với lời nói thẳng của anh, quả thực Mộ Niệm Đồng hận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Sao anh có thể thân nhiên nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy?”

Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều vươn tay, dùng lực kéo cô vào trong lòng mình, không để ý kháng cự trong mắt cô, nhẹ nhàng cắn vào khoe môi cô. Kề sát khoe môi cô, anh gần từng chữ xấu xa, “Tôi không chỉ có thể nói, tôi còn có thể làm.”

“Anh...”

Mộ Niệm Đồng còn chưa kịp mắng xong, bỗng nhiên cảm thấy phía dưới hơi mát.

Một tay của người đàn ông xấu xa này vén vấy cô lên, thuận thể thăm dò vào, thăm dò vào khu vực nào đó.

Cảm giác nhạy cảm, hít thở không thông.

“Thích loại cảm giác này không?” Giọng nói của anh mỉa hoặc, mê hoặc lòng người.

Thân thể của cô căng cứng, dùng lực đẩy anh, nhưng mà không biết, cho dù cô dùng hết tất cả sức lực, đối với anh mà nói, căn bản nhỏ bé không đáng kể!

Muốn chạy trốn, lại không có chỗ có thể chạy trốn!

Tay phải của anh, giống như gông xiềng vậy, khóa chặt cô ở trong ngực, không để cô chạy thoát!

“Lục Cảnh Kiều!”

“Đúng vậy, gọi tên của tôi.”

Lục Cảnh Kiều xấu xa hà hơi như làn, “Tôi thích nghe em gọi tên của tôi.”

Mộ Niệm Đồng buồn bực mắng, “Lục Cảnh Kiều, anh vô liêm sỉ!”

“A, không phải em thích vô liêm sỉ của anh sao?”

Người đàn ông nói, cúi đầu, nhắm mắt lại, không kiêng nể gì gửi hơi thở đôi môi như làn của cô.

Trong lúc gần gũi, cô nhìn thấy rõ ràng lông mi như cánh bướm màu đen của anh, vừa dài lại rậm, làm nổi bật lên đôi mắt thâm thúy mê người của anh.

Bỗng nhiên anh mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đồng Đồng, em biết không? Tôi rất thích em.”

Mộ Niệm Đồng ngẩn người, lại nghe anh nói, “Thích bộ dạng em ở dưới người anh, uyển chuyển hầu hạ.”

Quyến rũ, xinh đẹp.

Giống như một đóa hoa mềm mại, vì anh mà nở rộ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Muốn Tôi Giữ Bí Mật, Phải Trả Giá Thật Nhiều

Mộ Niệm Đồng vô cùng kinh hãi, căn bản không có thời gian suy nghĩ về những lời anh nói, anh đã hôn lên môi cô.

Khóe môi anh hơi lộ lạnh lẽo, nhưng mà khóe miệng vì hơi thở nóng bỏng, chạm vào cô, giống như nham thạch nóng chảy, nhất thời vô cùng nóng bỏng!

Cô lùi bước theo bản năng, quay đầu đi, kháng cự lại anh.

Người đàn ông không cho phép cô kháng cự, nắm lấy cằm cô, ngón tay thon dài chạm vào cánh môi đỏ sẫm mềm mại.

Cô không trang điểm đậm lắm, phấn lót nhàn nhạt, trang điểm mắt với màu hoa đào, làm nổi bật lên đuôi mắt cô lại càng quyến rũ hơn.

Nhưng mà trang điểm nhạt như vậy, phối với màu son môi đậm, tăng thêm vài phần diễm dứa lõe loét!

Bởi vì nụ hôn của anh, màu đỏ trên đôi môi cô bị phai đi một nửa.

Mái tóc lộn xộn, một sợi tóc dính vào đôi môi đỏ mọng của cô, lại càng lộ vẻ quyến rũ.

Cô dùng ánh mắt hung dữ trừng anh, rõ ràng là xấu hổ giận dữ, phẫn nộ, nhưng mà rơi vào trong mắt anh, giống như có thêm chút thẹn thùng, muốn nói mà ngừng!

Từ chối của cô, lại rõ ràng như vậy.

Lục Cảnh Kiều nhìn cô, đuôi mắt mỉm cười, vô cùng phong tình, giống như trêu đùa cô.

“Không cần thiết phải dối lòng như vậy.”

“Rốt cuộc anh có mưu đồ gì?” Mộ Niệm Đồng ép hỏi, “Tôi không có trêu chọc anh nữa, vì sao anh vẫn từng bước ép sát tôi?”

“Duy trì quan hệ như vậy, chẳng lẽ không tốt sao?”

Lục Cảnh Kiều nhíu mày, hỏi lại.

“Duy trì quan hệ như vậy sao?”

Mộ Niệm Đồng bị lời nói của anh làm cho kinh hãi, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Anh điên rồi sao? Anh và tôi... Anh có thân phận gì, chẳng lẽ anh không thấy rõ sao?”

Lục Cảnh Kiều lại trả lời, “Tôi có thân phận gì, tôi hiểu rõ hơn em.”

“...”

Anh thấy ánh mắt cô né tránh, chột dạ không thôi, không khỏi cảm thấy thú vị.

“Huống hồ, làm đã làm rồi, không chỉ có một lần, em đang sợ cái gì.” “Tôi...”

Cô càng lúc càng hoảng sợ.

“Nhìn em chột dạ như vậy, lúc trước là em ngoại tình trong hôn nhân... Sao thế, lại hối hận rồi à?”

Mộ Niệm Đồng lườm anh.

Người đàn ông này, từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài, bị nhiễm tư tưởng cởi mở ở nước ngoài, nhưng cô hoàn toàn không thể tiếp nhận cách nghĩ của anh!

Lúc trước cô ngoại tình... Là vì nhất thời phần nộ, nhưng sau này lý trí lại, lại cảm thấy cách nghĩ của mình như vậy, thực buồn cười ngay thơ.

Vì trả thù, lại làm mất đi trong sạch của mình.

Càng đáng giận chính là, còn treu chọc phải một người như vậy!

Cô đã dự tính tất cả mọi chuyện rồi, cô sẽ ly hôn với Lục Tuấn Ngan.

Nhưng ly hôn, quyết không thể hành động không suy nghĩ.

Cô phải âm thầm thu thập chứng cứ ngoại tình của... Lục Tuấn Ngan, sau đó tùy cơ ứng biến.

Bởi vậy, trước đó - -

Mộ Niệm Đồng nói với anh, “Lục Cảnh Kiều, xem như tôi cầu xin anh, chuyện này, hi vọng anh giữ kín như bưng với mọi người!”

Lục Cảnh Kiều lười biếng ‘a...’ một tiếng, khoảng cách gần như vậy, thậm chí cô nhìn thấy anh cười, khóe môi cong lên độ cong xấu xa.

Anh hỏi lại, “Dựa vào cái gì?”

Cô ngó ra!

Anh nhìn về phía cô, trong đôi mắt đầy sâu xa, giọng nói từ tính, giống như hương dẫn cô từng bước, “Đồng Đồng, em muốn tôi giữ bí mật, phải trả giá nhiều một chút.”

Mộ Niệm Đồng đẩy mạnh anh ra, “Lục Cảnh Kiều, anh đừng có mà quá đáng!”

Nói xong, cô không ngoảnh đầu lại nhìn sắc mặt anh, đi thẳng tới cửa.

Nhưng vừa mới đi tới cửa, ngăn cách bởi cánh cửa, cô chợt nghe tiếng trầm thấp giận dữ của Lục Tuấn Ngan, “Cô nói cô nhìn thấy cô ta đi vào phòng này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chột Dạ, Khẩn Trương

“Cô nói cô nhìn thấy cô ta đi vào phòng này sao?”

Giọng Lục Tuấn Ngan lập tức kinh động đến chỗ cô!

Tay Mộ Niệm Đồng nắm tay nắm cửa cứng đờ, về mặt kinh hãi, nhất thời toàn thân đều cứng ngắc, không thể động đậy!

Anh ta... Anh ta ở ngoài cửa sao?

Ngay lúc cô vô cùng kinh hãi, ngoài cửa vang lên tiếng người giúp việc.

“Đứng, cậu chủ, tôi tận mắt nhìn thấy mợ chủ với một người đàn ông một trước một sau vào phòng này.”

Lục Tuấn Ngạn nhú mày, có chút bất ngờ, hoài nghi hỏi, “Người đàn ông nào?”

Người giúp việc không trả lời được, chỉ tình cờ nhìn thấy, không có nhìn rõ lắm.

“Người này tôi không nhận ra được! Chỉ là, mợ chủ và một người đàn ông xa lạ vào phòng, tôi nhìn thấy vô cùng rõ ràng.”

Ngoài cửa, Lục Tuấn Ngạn tức giận hừ lạnh một tiếng, đi về phía cửa phòng, giờ tay nắm lấy tay nắm cửa.

“Rắc rắc.”

Da đầu Mộ Niệm Đồng tê rần, trong chớp mắt đại não trống rỗng, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân đi lên, trên lưng hiện lên một tầng mồ hôi lạnh!

Làm sao bây giờ?

Vậy mà anh ta muốn mở cửa tiến vào...

Cô gấp đến mức, trán lập tức chảy ra mồ hôi lạnh!

Nghĩ đến nếu anh ta vào phòng, thấy bộ dạng cô và Lục Cảnh Kiều ái muội không rõ, nhất định sẽ sinh nghi!

Nếu truyền ra ngoài, bị cha biết được, cô không biết nên tự bào chữa thế nào!

Làm sao bây giờ?

Ngoài cửa, Lục Tuấn Ngạn vặn mở cửa, mới biết cửa bị khóa lại rồi.

Lúc Lục Cảnh Kiều đi vào, cố ý khóa trái cửa.

Bởi vậy nếu không có chìa khóa, anh ta sẽ không vào được.

Nhưng dù vậy, Mộ Niệm Đồng vẫn hoảng sợ không ít!

Ngay lúc cô vô cùng sợ hãi, phía sau, đột nhiên Lục Cảnh Kiều đi tới, nghiêng người về phía cô, đè cô lên trên cánh cửa. Cô xoay người lại, còn chưa kịp trút phần nộ trùng anh một cái, một giây sau, môi mỏng của Lục Cảnh Kiều đã chạm vào môi cô.

Cánh môi lạnh lẽo, lộ ra chút dấu vết hơi lạnh.

Mới đầu anh hôn như chuồn chuồn lướt nước, dịu dàng một chút, chạm vào đôi môi thơm của cô.

Nhưng mà hôn càng ngày càng sâu, cuối cùng hôn đến say mê, mê muội, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở khóa miệng cô, muốn càng sâu, càng nhiều ngọt ngào của cô.

Mộ Niệm Đồng kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Phía sau, ngăn cách cánh cửa, Lục Tuấn Ngạn xoay xoay tay nắm cửa, nhưng mà không thể mở ra được, anh ta dùng tay gõ cửa liên tục.

“Cốc cốc - -”

“Mộ Niệm Đồng, mở cửa!”

Cánh cửa hơi rung, làm gáy cô run lên!

Cô “ùm” một tiếng, có chút không biết làm sao!

Cô giờ tay đẩy Lục Cảnh Kiều ra, nhưng mà cho dù cô dùng lực như thế nào, thân hình cao lớn của anh vẫn không di chuyển.

Anh hôn không nhanh không chậm, lúc khẩn trương như vậy, anh còn có thể hôn không chút để ý, tao nhã bình tĩnh.

Giống như mình đang khiêu vũ trong nhóm quý tộc, khiêu vũ xong, hôn môi lãng mạn.

Nhưng lúc này, bọn họ không phải ở trong vũ hội, hơn nữa cô cũng không phải là bạn nhảy của anh!

Người đàn ông này, điên rồi sao?

Mộ Niệm Đồng hạ quyết tâm, cắn mạnh xuống!

Răng môi cắn môi mỏng của anh, không cố kỵ chút nào, rất nhanh, một chút vị tanh tràn đầy răng môi.

Lục Cảnh Kiều giống như mất cảm giác đau đớn, lại không có tránh né, trái lại càng hôn sâu hơn, chậm rãi mở mắt ra nhìn cô.

Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng vào mắt anh, thâm thúy như ngọc lưu ly, mê hoặc người khác!

Làm cho người ta không kìm lòng nổi rơi vào ma chướng của anh.

Một giây sau, anh lại hơi nhếch môi lên, thêm chút máu tanh, nụ hôn càng sâu hơn!

“Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Anh Đùa Với Lửa!

Lục Cảnh Kiều giống như khiêu khích vậy, cũng cắn mạnh môi cô.

Ngay sau đó, Mộ Niệm Đồng chỉ cảm thấy khoe môi có chút đau đớn, cô đau đớn không khỏi hừ một tiếng, hai người răng môi chạm nhau, mùi máu tanh càng lúc càng đậm.

“Anh...”

Cô tức giận trừng anh, dùng ánh mắt nói: Anh điên rồi sao?

Lục Cảnh Kiều lại trả lời bằng ánh mắt thâm thúy.

Ngoài cửa, Lục Cảnh Kiều thấy mãi mà không có người trả lời, cũng dần dần mất hết kiên nhẫn, dùng lực gõ cửa.

“Mở cửa!”

“...”

“Mộ Niệm Đồng!”

Anh ta lại gọi tên cô!

Anh ta biết cô ở trong phòng!

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ hít thở không thông, hoảng hốt đến tột cùng.

Lục Cảnh Kiều cười xấu xa, hỏi cô, “Có phải cảm thấy vô cùng kích thích hay không?”

“...” Cô tròn tròn mắt, “Kích thích cái gì?”

“Chồng đứng ngoài cửa, nếu anh ta mở cửa tiến vào, trông thấy vợ của mình và chú mình ở bên cạnh nhau, ái muội không rõ, sẽ có biểu tình gì?”

Lục Cảnh Kiều dừng một lát, bỗng nhiên cười thâm thúy, “Em không tò mò sao?”

Tò mò sao?

Tò mò cái quý ấy!

Nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định Lục Tuấn Ngan sẽ có ý định giết chết cô!

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại, “Anh cảm thấy đùa giỡn tôi như vậy, rất thú vị sao?”

“Đây sao gọi là đùa giỡn được chứ?”

Lục Cảnh Kiều không cho là đúng, “Chỉ vì tôi rất thích em, không kìm lòng nổi.”

Không kim lòng nổi sao?

Hay cho một câu không kim lòng nổi!

Anh là đang đùa với lửa đó!

Chẳng lẽ anh không sợ dẫn lửa thiêu thân sao?

Ngoài cửa, Lục Tuấn Ngạn thấy bên trong cánh cửa mãi mà không có động tĩnh gì, không khỏi sinh nghi, xoay người hỏi người giúp việc, “Tôi hỏi lại cô một lần nữa, cô chắc chắn cô không nhìn lầm đấy chứ?”

“Cậu chủ, tôi thật sự không nhìn lầm! Tôi thề với trời!”

Người giúp việc lập tức giơ tay lên thề, vừa rồi cô ta nhìn thấy Mộ Niệm Đồng vội vàng đi vào trong. Ngay sau đó, một người đàn ông khác cũng tiến vào trong phòng.

Vì ‘lập công’, cô ta lập tức chạy đi báo cáo, dẫn Lục Tuấn Ngạn đến đây.

“Chắc chắn bên trong có người! Nếu không, sao cửa lại khóa trái như vậy?”

Người giúp việc nói, cười một cách ái muội, lập tức lại nói, “Cửa khóa trái, nói lên bên trong có người! Nhưng mà mãi không mở cửa, cũng không biết vì sao, cậu chủ, nguyên do trong này, tôi cũng không biết được! Chỉ là, mọi chủ có thân phận gì, sao có thể ở cùng một phòng với người đàn ông khác được? Trong này luôn luôn có điểm khó hiểu...”

Cô ta cố gắng thổi gió, lửa giận trong lòng Lục Tuấn Ngạn càng dâng lên, nhận định Mộ Niệm Đồng ở bên trong, liền hỏi, “Phòng này có chìa khóa không?”

Nếu dùng chìa khóa, mới có thể mở cửa từ bên ngoài!

Người giúp việc lập tức nói, “Có, có! Chỉ là phải tìm một lát!”

Lục Tuấn Ngạn ra lệnh, “Tôi canh cửa, cô nhanh chóng đi lấy chìa khóa đến đây!”

Dạ.

Người giúp việc vội vàng rời đi.

Bên trong cánh cửa, Mộ Niệm Đồng nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, không khỏi hoảng sợ!

Cô dùng lực đẩy Lục Cảnh Kiều, lờ mờ một cái, đè thấp giọng nói, “Lục Cảnh Kiều, làm sao bây giờ? Nếu để anh ta tiến vào, nhất định sẽ cho rằng quan hệ của hai chúng ta...”

“Cho rằng cái gì?”

Lục Cảnh Kiều dù bận vẫn ung dung hỏi lại, “Cho rằng hai chúng ta...”

Mộ Niệm Đồng cắn chặt răng, xấu hổ mở miệng.

“Cho rằng hai chúng ta yêu đương vụng trộm sao?”

Lục Cảnh Kiều không khỏi nhếch môi, bật cười, “Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không có yêu đương vụng trộm sao?”

“...”

Mặt cô càng lúc càng đỏ hơn, hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Quyến Rũ Tận Xương

Một giây sau, Lục Cảnh Kiều không nghe nữa kè sát cô lần hai.

Toàn thân cô đều đã căng chặt đến mức đau đớn!

Bởi vì cái tay làm loạn, cô không thể lùi, không thể tránh, lại càng không dám vùng vẫy kịch liệt, sợ gây ra động tĩnh, làm cho người đàn ông ngoài cửa chú ý.

Thấy cô cắn chặt răng, run rẩy, anh cầm lấy một sợi tóc đen của cô, quấn quanh đầu ngón tay, ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá vẻ mặt hoảng sợ của cô, bỗng dưng, cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ vòng đôi môi cô.

Một đường lướt qua, dấu vết ái muội, làm cho mỗi lỗ chân lông của cô đều co rúm không thôi.

“Không cần kim nén.”

Anh nói.

“Tôi thích nghe tiếng của em.”

Quyến rũ tận xương, nhớ mãi không quên.

Cô hít sâu lần hai, hít một hơi khí lạnh, nhìn lại nhìn, ăn nói khép nép: “Lục Cảnh Kiều, xem như tôi cầu xin anh. Nếu Lục Tuấn Ngạn tiến vào phát hiện chúng ta ở cùng một phòng, tôi thật sự không dám tưởng tượng, anh ta sẽ làm ra hành động điên cuồng gì.”

Người đàn ông cười lạnh nhạt, nắm lấy cằm cô, vẻ mặt có vẻ bình tĩnh.

“Tôi nói rồi, cầu xin tôi, phải có điều kiện.”

Mộ Niệm Đồng mấp máy môi, “Điều kiện gì?”

Anh trầm ngâm một lát, nhú mảy, “Tôi còn chưa nghĩ ra.”

“...”

“Chỉ là, nghĩ xong rồi tôi sẽ nói cho em. Em phải đồng ý với tôi.”

Về mặt anh vẫn tựa tiểu phi tiểu như cũ.

Mộ Niệm Đồng tự xưng là hiểu được ý người khác qua lời nói và sắc mặt, nhìn biểu tình của người khác, có thể suy đoán ra được cách nghĩ chân thật của người đó.

Nhưng mà đối với Lục Cảnh Kiều, cô dùng hết mọi cách, cũng không hiểu được rốt cuộc anh suy nghĩ cái gì.

Người đàn ông này, rốt cuộc có đạo hạnh gì, dưới tình huống như vậy, đều ‘gặp nguy không loạn’, thậm chí còn có thể che dấu cách nghĩ chân thật một cách hoàn mỹ như vậy, làm cho người ta khó có thể đọc được tâm tư của anh.

Cô không nói gì thêm, trong mắt là đấu tranh đan xen, cô không muốn đồng ý với điều kiện còn chưa biết.

Ngay lúc cô do dự, bỗng nhiên người đàn ông giơ tay, ngón tay thon dài khẽ kéo lễ phục trên vai cô xuống, lộ ra đầu vai trắng nõn không tỳ vết.

Ngoài cửa, bước chân của người giúp việc truyền qua cánh cửa vào lỗ tai cô.

“Cậu chủ, đã tìm được chìa khóa rồi!”

Hơi thở của Mộ Niệm Đồng cứng lại, bởi vì quá khẩn trương cho nên khuôn mặt đỏ bừng, cô nắm lấy tay Lục Cảnh Kiều, hung dữ trừng anh!

...

Người giúp việc tìm tất cả, không dễ dàng gì mới tìm được chìa khóa chạy đến đây, đưa cho Lục Tuấn Ngạn.

“Cậu chủ, là chìa này!”

Lục Tuấn Ngạn nhận lấy chìa khóa, xoay người đối mặt với cửa lớn đóng chặt, tay nắm chặt thành quyền, lập tức cắm chìa khóa vào. Chìa khóa cắm vào trong ổ.

Anh ta còn chưa vận tay nắm cửa, bỗng nhiên cửa được mở ra từ bên trong.

Ngực Lục Tuấn Ngạn cứng lại, ngẩng đầu, nhìn Lục Cảnh Kiều dựa vào bên cạnh cửa, bộ dạng lưỡi biếng tao nhã.

Anh đứng ở cửa, chỉ mặc áo sơ mi trắng tinh, ngậm một miếng thuốc ở trong miệng, khói thuốc bay ra, từng đợt từng đợt dày.

Lục Tuấn Ngan vô cùng bất ngờ, sắc mặt vô cùng xanh mét.

“Sao lại là anh?”

“Vì sao không thể là tôi?” Lục Cảnh Kiều không chút để ý hỏi lại.

Lục Tuấn Ngan hừ lạnh một tiếng, “Là khách, không đợi chủ nhân cho phép, tự ý tiến vào phòng của chủ nhà, hình như không được lễ phép lắm!”

Mở miệng nói chuyện, tràn ngập địch ý.

khách, nhìn như lễ phép, thực ra ý ở ngoài lời, Lục Cảnh Kiều là người ngoài, anh ta là chủ nhân.

Lục Cảnh Kiều hít một hơi, môi mỏng khẽ mở, khói bay về phía Lục Tuấn Ngan, bay vào mặt anh ta.

Lỗ mũi, giống như đang khiêu khích.

Sắc mặt Lục Tuấn Ngan càng đen hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cho Rằng Anh Bắt Kẻ Thông Dâm

Sắc mặt Lục Tuấn Ngan càng đen hơn.

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng nghiêng đầu, thường thức gương mặt biến thành màu đen của anh ta, cúi đầu cười, “Là cháu, anh hoan nghênh chủ mình như vậy sao?”

Lời nói của anh, đối với Lục Tuấn Ngan mà nói, quả thực là nhục nhã rất lớn!

Giống như một con sư tử bị xâm phạm lãnh địa, toàn thân để lộ ra khí thế như hổ rình mồi!

Mà lúc này, anh ta không thêm so đo với Lục Cảnh Kiều, Lục Tuấn Ngan đẩy mạnh anh ra, đi vào phòng.

Đèn trong phòng sáng trưng, đầy mùi khói.

Ánh mắt Lục Tuấn Ngan tìm kiếm mỗi góc trong phòng, không phát hiện ra bóng người khả nghi.

Anh ta xoay người, nhìn người đàn ông thanh thần ung dung đang đứng ở cửa.

Bộ dạng Lục Cảnh Kiều thần nhiên tự nhiên, không chột dạ như trong tưởng tượng của anh ta.

Người giúp việc nhắm mắt theo sát Lục Tuấn Ngan, nhìn đông nhìn tây, không phát hiện ra Mộ Niệm Đồng ở trong phòng.

“Hà?”

Cô ta gãi đầu, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vừa rồi rõ ràng là cô ta nhìn thấy Mộ Niệm Đồng đi vào phòng này, sao lại biến mất rồi?

Không thể nhảy từ cửa sổ xuống được.

Lục Cảnh Kiều hơi nhăn mày, “Anh đang tìm cái gì thế?”

Lục Tuấn Ngan xoay người, nhìn anh chăm chú, cố tình gây sự, “Mộ Niệm Đồng đâu?”

“Mộ Niệm Đồng?”

Trong ánh mắt anh lộ ra nghi ngờ.

“Anh đừng giả ngu với tôi!”

Lục Tuấn Ngan hừ lạnh một tiếng, “Cô ta là vợ của tôi, anh biết cô ta mà! Trong tiệc tối, hai người cũng chạm mặt nhau, rõ ràng là anh biết cô ta, che

che giấu giấu cái gì? Hay là trong lòng anh có quý?”

“A... Nhớ rồi.”

Lục Cảnh Kiều lạnh nhạt nhú mày, lập tức ung dung nói, “Tuấn Ngan, đừng nên hồ đồ, không biết chuyện, còn tưởng rằng anh đang bắt gian.”

Giọng nói trầm ổn, chững chạc, giống như trưởng bối thành thực nghiêm túc, nhưng gương mặt của anh vẫn trẻ hơn Lục Tuấn Ngan.

Cũng không biết, rốt cuộc Lục Cảnh Kiều bao nhiêu tuổi, có thể còn kém hơn anh ta vài tuổi.

Lục Tuấn Ngan không quen nhìn anh bày ra bộ dạng trưởng bối, lạnh lùng đũa cọt, “Tôi cũng không có nhận anh là người nhà họ Lục! Anh cho rằng chỉ dựa vào mấy câu nói của ông nội, là có thể tùy tiện bước vào nhà họ Lục sao? Vớ vẩn!”

Lục Cảnh Kiều nói, “Cũng không phải là tôi muốn trở về, là ông nội anh ăn nói khép nép, mời tôi về nhà họ Lục.”

“...”

Lục Tuấn Ngan tức giận trừng anh.

Lục Cảnh Kiều lại thần nhiên nói, “Ai bảo đứa cháu trai quần áo là lượt của ông ta, cả ngày chỉ canh giữ ở công ty giải trí, không quan tâm chuyện lớn chuyện nhỏ trong tập đoàn tài chính, anh cho rằng, tôi vui vẻ tiếp nhận cục diện rồi rầm này sao?”

“Anh nói cái gì?”

Lục Tuấn Ngan giống như nghe được một truyện cười, nói, “Đừng nói giỡn! Anh nghĩ rằng tôi không biết tâm tư của anh sao? Nhất định là anh mơ ước tài sản nhà họ Lục, bởi vậy mới muốn nhanh chóng trở về, muốn tranh tài sản với tôi!”

Lục Cảnh Kiều im lặng không nói nữa.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cửa sổ truyền đến chút động tĩnh.

Lục Cảnh Kiều cảnh giác nhìn về phía cửa sổ.

Lục Tuấn Ngan cũng nhạy cảm nghe thấy được chút động tĩnh nhỏ này, thấy trên mặt anh có chút cảnh giác, còn tưởng rằng là chợt dạ, quay đầu, rõ ràng phát hiện sau rèm cửa sổ sập đất, hình như có người.

“Là ai ở đó? Mau ra đây!”

Trong một góc tối tăm, Mộ Niệm Đồng nghe thấy tiếng nổi giận, gần như chợt dạ nộ vũ khí đầu hàng rồi!

Nhưng mà cô nhớ lời vừa rồi Lục Cảnh Kiều nói với cô - - “Anh ta sẽ không phát hiện ra em, bất luận là có chuyện gì, đừng đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cô Bị Ai Sai Khiến?

Cô cắn cắn môi, trong lòng đầy bất an, sợ run mà nhắm hai mắt lại.

"Đi ra!" Lục Tuấn Ngan lần thứ hai lên tiếng, thấy không hề có động tĩnh, anh ta cắn chặt hàm răng, bước nhanh vọt tới.

Mộ Niệm Đồng căng thẳng đến hít thở không thông, nghe thấy bước chân Lục Tuấn Ngan bước nhanh tới, sợ tới mức ngừng thở!

Ngay tại lúc này, Lục Tuấn Ngan bỗng nhiên dùng sức giật tay vén rèm cửa sổ ra.

Lại trông thấy một con mèo bị động tác của anh ta mà hoảng sợ nhảy dựng lên, nhảy lên cửa sổ, khăn trương đến nỗi lông cả người dựng đứng lên.

Không có ai!?

Là một con mèo?

Có lẽ là do cửa sổ mở, mèo chui vào từ ngoài cửa sổ.

"Meo!"

Con mèo kia nhìn chăm chăm anh ta, vô cùng cảnh giác đối với việc "Xâm phạm" của anh ta.

Lục Cảnh Kiều ở phía sau cười lạnh, có vẻ hết sức giễu cợt.

Về mặt Lục Tuấn Ngan suýt nữa không nhận được, anh ta mạnh mẽ xoay người, gạt gao trừng anh.

"Rốt cuộc Mộ Niệm Đồng ở đâu?"

Lục Tuấn Ngan lửa giận ngút trời mà truy hỏi đến cùng, "Cô ta ở đâu!?"

"Tuấn Ngan, cô ấy là vợ của anh, không phải của tôi."

Lục Cảnh Kiều lãnh đạm như thường mà cong môi, "Xem ra, tin đồn tình cảm vợ chồng giữa cậu chủ Lục và vợ mình không hòa thuận, cũng không phải tin đồn nhảm!"

"Anh!"

Lục Tuấn Ngan bị nói một câu, á khẩu không trả lời được, cơ mặt anh ta run rẩy một lúc, lập tức nói: "Câm miệng! Cái gì mà không hòa thuận? Tin đồn gì? Anh là ai, hôn nhân của tôi, còn chưa đến lượt một người ngoài khoa tay múa chân đâu."

Lục Cảnh Kiều nhướn mày, thản nhiên nói, "Tôi cũng không có hứng thú khoa tay múa chân với hôn nhân của anh."

Nói xong, anh liền xoay người lấy áo khoác trên giá, về mặt lười nhác nghênh ngang rời đi.

Anh đi rất tự nhiên, không có chút đáng về chột dạ nào.

Lục Tuấn Ngan bị chọc giận mà không có chỗ nào phát tiết, anh ta xoay người, cắn chặt răng hết sức, giống như đi ra từ núi lửa, hung hăng nện xuống một quyền lên cửa tủ quần áo.

Người làm đứng bên cạnh khiếp sợ mà quan sát anh ta, thật cẩn thận nói, "Cậu chủ, có cần gọi người đến lục soát lại không, biết đâu, có người đang trốn ở một góc nào đó trong phòng!"

"Câm miệng!"

Lục Tuấn Ngan không vui mừng, "Không phải là cô mong chờ vợ tôi ngoại tình đấy chứ?"

Người làm quá sợ hãi, vội vàng giải thích, "Cậu chủ, tôi không dám nghĩ như vậy!"

Cô ta thật sự tận mắt nhìn thấy mà!

Chẳng qua là muốn tranh công nhận thưởng, thế nào mà vào trong miệng anh ta, lại thành cổ tình bối mớ đầu!

Một lát sau Lục Tuấn Ngan tỉnh táo lại, ý thức được mình vừa rồi quá xúc động, thế mà lại bị kẻ dưới nói mấy câu, liền mất đi lý trí.

Làm trò trước mặt người làm, một màn hung hăng này của anh ta, không phải khiến người ta chê cười sao?

Nếu người làm không giữ mồm giữ miệng, một truyền mười, mười truyền trăm, ồn ào làm nhà họ Lục gà chó không yên, đầy tin đồn.

Việc xấu trong nhà, cũng không thể để người ngoài biết!

Vì thế, anh ta quay qua chất vấn, "Cô khẳng định không nhìn lầm!? Vợ của tôi làm sao lại đi cùng một tên đàn ông lạ mặt đi vào cùng một phòng!?"

"Tôi..."

Người làm tròn trừng mắt, có chút không rõ lắm, "Tôi không có..."

"Có phải cô bị ai sai khiến, đến chia rẽ tình cảm của tôi với vợ chủ không!?"

"Cậu chủ... Tôi..." Người làm sợ tới mức luống cuống chân tay, nhất thời đã đâm lao thì phải theo lao, dưới ánh nhìn giận dữ của Lục Tuấn Ngan, lập tức sửa miệng nói, "Có lẽ là tôi không để ý mà nhìn nhầm! Cậu chủ... Anh yên tâm, chuyện này, tôi nhất định giữ bí mật tuyệt đối, sẽ không truyền ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người Đàn Ông Thâm Sâu Khó Lường Là Nguy Hiểm Nhất

Lúc này Lục Tuấn Ngan mới vừa lòng, có thâm ý khác nói, "Sau này nói năng, cũng không thể nói lung tung! Về sau không được lại bịa đặt nữa, nếu trên dưới nhà họ Lục có tin đồn nhảm, tôi sẽ hỏi một mình cô!"

"Vâng, vâng..."

Người làm cúi đầu, không dám rêu rao.

Lúc này Lục Tuấn Ngan mới vừa lòng, xoay người rời đi.

Thẳng đến lúc người làm rời đi, cửa phòng được đóng chặt, Mộ Niệm Đồng trốn trong tủ quần áo vừa rồi bị Lục Tuấn Ngan nện một quyền, rốt cục cũng thở ra một hơi.

Cách một ván cửa, cô giống như có thể tưởng tượng được dáng vẻ tức đến sùi bọt mép của Lục Tuấn Ngan.

Không thể không nói, Lục Cảnh Kiều đúng là cao thủ chơi trò tâm lý, lại còn là một người đàn ông nhạy bén.

Anh cố ý hút một điếu thuốc, lợi dụng mùi thuốc, che dấu mùi của cô còn lưu lại trong phòng.

Trên người cô xịt một chút nước hoa, vậy mà anh còn cẩn thận ngửi tới điểm này.

Đợi sau khi Lục Tuấn Ngan vào phòng, biểu hiện của anh ung dung thoải mái, không chút bối rối, sau thế nhưng lại dùng thủ đoạn dương đông kích tây, đem ánh mắt Lục Tuấn Ngan vốn dĩ chú ý tới tủ quần áo, hấp dẫn sang nơi khác.

Cuối cùng, rời đi trước, còn ý vị thâm trường mà nói bóng gió, làm trò trước mặt người làm, anh ta mà biểu hiện vợ chồng không hòa thuận ra ngoài sợ là không ổn.

Lục Tuấn Ngan cũng rất nhanh nhận ra được điểm này, lúc này mới cảnh cáo với người làm.

Mãi cho đến lúc khẳng định không có người quay lại, Mộ Niệm Đồng mới cẩn thận đẩy cửa ra, chui ra từ trong tủ quần áo, bởi vì trốn trong góc một lúc lâu, tóc có chút hơi lộn xộn, cả người nhếch nhác.

Cô ảo não xoa mày, cũng không biết vì sao chuyện lại biến thành cái dạng này.

Lục Cảnh Kiều này, không phải cứ như vậy quẩn lấy cô chứ?

Ngực cô cứng lại, trong lòng có chút bất an.

Đối với người đàn ông này, cô căn bản không hiểu rõ được, không biết cuối cùng mục đích của anh là gì.

Anh quá mức thâm sâu khó lường.

Người đàn ông thâm sâu khó lường là nguy hiểm nhất.

Mộ Niệm Đồng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Đơn giản sửa sang lại mình một chút, sửa lại tóc, cô đi xuống tầng, nhìn về phía phòng tiệc, thấy khách khứa cũng đã rời đi được khoảng bảy phần.

Cô liếc mắt một cái là nhìn thấy Lục Cảnh Kiều, anh đang đứng bên cạnh Lục Đình Hách, đi đến chào hỏi mỗi một quan khách.

Lục Đình Hách uống lên chút rượu, hứng thú rất cao, nói chuyện thẳng thắn với quan khách, lại vui tươi hơn hờ giới thiệu cho họ Lục Cảnh Kiều, đưa con mà ông tự hào.

Mà Lục Cảnh Kiều vẫn giữ tư thế ung dung bình tĩnh, lưng thẳng tắp, giống như sinh ra đã tôn quý, giống như anh mới là người thừa kế chân chính của nhà họ Lục.

Trước đó, Lục Tuấn Ngan được công nhận là người nối nghiệp của nhà họ Lục.

Nhưng mà, anh ta lại giống đại đa số các cậu ấm của tập đoàn khác, không hứng thú mấy với chuyện tài chính nội vụ của tập đoàn, ngược lại sa mình vào giới giải trí, về chuyện xấu của anh ta, chưa bao giờ là số ít.

So với anh ta mà nói, quả thật Lục Cảnh Kiều là cậu chủ tiêu chuẩn khiêm tốn, thân sĩ đúng mực.

Nhưng mà đây chẳng qua chỉ là bề ngoài.

Mộ Niệm Đồng lại rất hiểu, che dấu bằng gương mặt ôn tồn lễ phép, là một tâm tư khó nắm bắt.

...

"Đồng Đồng, tôi thích dáng vẻ dịu dàng hầu hạ của em, khi ở dưới thân tôi."

...

"Phát sinh quan hệ với chú của mình, là cảm giác gì?"

...

Những lời nói ghê rợn của anh, giống như vọng ở bên tai.

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng kinh hãi đến trắng bệch, bỗng dưng, thấy Lục Cảnh Kiều hơi nghiêng người đến, nhuróng mày, đuôi mắt lướt qua chỗ cô đang đứng.

Hai mắt chạm nhau giữa không trung, không hẹn mà gặp.

Ánh nhìn lướt qua kia, hiện lên vẻ mặt mãnh liệt điên cuồng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bị Tát Trước Mặt Mọi Người

Mộ Niệm Đồng chậm rãi đi xuống cầu thang, mới vừa đi đến trước đài, không yên lòng bụng một ly rượu vang đỏ, phía sau, Lâm Ngọc đi nhanh đến, lôi kéo cánh tay của cô.

Suýt nữa làm chiếc ly trong tay của cô đổ xuống.

Mộ Niệm Đồng quay người lại, nhìn thấy bà ta, kìm nén không vui trong lòng, lạnh đạm nói, "Mẹ"

"Trong mắt cô có còn người mẹ này sao?"

Lâm Ngọc khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, chất vấn cô, "Tuấn Ngạn đâu? Cô có nhìn thấy nó không?"

"Không có."

"Tôi vừa mới thấy nó đi tìm cô, làm sao lại không gặp được?"

Dừng một chút, bỗng nhiên Lâm Ngọc nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt chua ngoa lại khiêu khích, bỗng dưng giễu cợt nói, "Nó là chồng của cô, làm sao lại không ở bên người nó, một mình chạy đông chạy tây? Như thế mà được sao?"

Mộ Niệm Đồng nhủ mày, cho dù đã quen bị Lâm Ngọc- người mẹ chồng này bới móc, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu vì giọng điệu chua ngoa của bà ta.

Lại thấy Lâm Ngọc tiếp tục quở trách nói, "Ăn mặc thì như ong bướm, trêu hoa ghẹo nguyệt, còn ra thể thống gì! Nếu đã vào nhà họ Lục, nên tự mình hiểu lấy, đừng có cả ngày chơi bời, tốt xấu gì cũng nên sinh cho nhà họ Lục một đứa con! Hay là cơ thể cô có bệnh không tiện nói ra? Nếu vậy ngày mai tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút, nhìn xem rốt cuộc có phải hay không không thể sinh con!"

"Tại sao mẹ lại không nghĩ vấn đề là ở Tuấn Ngạn?" Mộ Niệm Đồng thản nhiên nói một câu.

Lâm Ngọc vừa nghe xong, run rẩy một lúc, lập tức quở trách cô, "Vô liêm sỉ! Làm sao Tuấn Ngạn lại có vấn đề được!? Nó là chồng của cô, cô nói vậy là có ý gì!?"

"Nếu mẹ cũng biết, Tuấn Ngạn là chồng của con, như vậy chuyện này, là chuyện riêng của chúng con, khi nào muốn có đứa nhỏ, chúng con tự mình có quyết định."

Ý ngoài lời là, chuyện này, còn không tới lượt người mẹ chồng như bà ta quyết định!

Lâm Ngọc bị lời nói của cô kích thích không nhẹ!

Mộ Niệm Đồng lúc đầu xuất giá, đáng vẻ dịu dàng hiền lành, không ngờ, khi mở miệng ra mắng người, cũng chứa đầy gai!

Càng ngạc nhiên đó là, người con dâu này, dám chống đối bà ta!?

Lâm Ngọc tức giận dường như mất lý trí, vung hăng tát xuống mặt cô một cái tát!

Mộ Niệm Đồng bất ngờ không kịp tránh, bị trúng một bạt tai, không khỏi lao đảo lui về phía sau.

Tiếng tát tay đột ngột phát ra, kinh động đến những khách ngồi xung quanh.

Mộ Nhân Hậu cùng với Hoắc Tĩnh cũng bị thu hút sang.

Bọn họ đến đây không lâu, đang hàn huyên với khách, vừa thấy một màn này, cũng không hiểu chuyện bên trong.

Mọi người không khỏi nhìn lại theo tiếng động, liền thấy Mộ Niệm Đồng đứng đối diện với Lâm Ngọc, một người cao cao tại thượng, tức giận đến đỏ cả mặt.

Một người đang bụm mặt, cúi đầu đứng một bên, hiện lên một bàn tay lớn che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhìn rõ sắc mặt.

Đồng thời, âm thanh đột ngột này, cũng kinh động đến Lục Đình Hách và Lục Cảnh Kiều.

Người sau nhìn sang cô, nhạy bén nhìn thấy khuôn mặt cô bị đánh đến đỏ bừng.

Lâm Ngọc phản ứng lại, luống cuống thu tay lại, nhất thời không khống chế được cảm xúc, mà đã quên mất lúc này, còn có người ngoài ở đây.

Trước mắt bao người, hai người đều khó xử.

Lục Đình Hách đã đi tới, lớn tiếng hỏi, "Sao lại thế này!?"

Lục Cảnh Kiều đi theo phía sau, ánh mắt nhìn về phía cô có vài phần bí hiểm, có vẻ sóng, cũng có cảm xúc nghi ngờ khó đoán.

Nhất thời Lâm Ngọc có chút xấu hổ, co quắp tay chân, không biết nói gì.

Mộ Nhân Hậu cùng Hoắc Tĩnh đi tới, đầu tiên Hoắc Tĩnh khách sáo nói một tiếng "Bà thông gia", ánh mắt nghiêm khắc của Mộ Nhân Hậu dừng trên người cô, giống như con dao nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Việc Xấu Trong Nhà Không Nên Nói Ra Ngoài

Mộ Niệm Đồng cứ như vậy yên lặng chôn chân tại chỗ, không có làm ầm lên, dứt khoát không che mặt nữa, hai tay trống rỗng buông xuống, đáng vẻ một mối đến cực điểm.

Trong đầu trống trơn, giống như thế giới ồn ào này, không liên quan đến cô.

Lục Cảnh Kiều liếc mắt nhìn cô một cái thật sâu, đáng vẻ hồn bay phách lạc, nhưng trên mặt vẫn là kiêu ngạo, quật cường lại cô đơn.

Mộ Nhân Hậu lên tiếng, "Đồng Đồng, rốt cuộc làm sao vậy?"

Lâm Ngọc thấy ông nói, không để cho Mộ Niệm Đồng có cơ hội nói chuyện, lập tức nói, "Ông thông gia, rốt cuộc là ông dạy dỗ con gái như thế nào!? Đang lúc làm vợ, dám chống đối trường bối! Tôi nghe nói, con gái nhà họ Mộ có gia giáo, nhưng mà xem đi? Tôi thấy cô ta, cần bản một chút giáo dưỡng cũng không có!"

Lời này của bà ta, không thể nghi ngờ là sấm sét san bằng mặt đất!

Nhất là trước mặt Mộ Nhân Hậu.

Mộ Nhân Hậu coi trọng thể diện, nghe bà ta nói như vậy, trên mặt lập tức trầm xuống.

Làm trò trước nơi đông người như thế, nhất là khách khứa đều còn đang tụ họp, Lâm Ngọc nói như vậy, không thể nghi ngờ rõ ràng là xé rách mặt của

ông!

Ông cố nén tức giận, lấy lại tâm trạng, ra về bình tĩnh hỏi lại, "Bà thông gia, lời này của bà là ý gì?"

"Cha, mẹ, tại sao hai người lại ở đây?"

Mọi người đều ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, thấy Lục Tuấn Ngan không biết khi nào xuất hiện, đi về phía bọn họ.

Lâm Ngọc nhìn thấy anh ta, mặt lập tức hiện lên vẻ vô cùng oan ức, đón lấy anh ta, "Tuấn Ngan, con bình thường quán vợ như thế nào? Con nhìn cô ta xem, con người hèn hạ này, thế mà dám làm cho mẹ lúng túng trước mặt mọi người! Mẹ quả trách nó vài câu, nó thế mà lại nói, người mẹ chồng này, không có tư cách dạy dỗ nó!"

Sắc mặt Mộ Nhân Hậu càng đen, sắc mặt Lục Đình Hách hiển nhiên cũng không tốt.

Mộ Niệm Đồng hết đường chối cãi, chỉ cảm thấy lạnh cả người, trong lòng phun trào, nháy mắt truyền khắp toàn thân, nhiệt độ cơ thể cũng lạnh như băng.

Lâm Ngọc vừa định nói cái gì, Lục Tuấn Ngan lại ôm lấy vai bà ta, trao một ánh mắt, "Tôi nay nói sau, hiện tại khách khứa đều ở đây, việc xấu trong nhà dù sao không thể nói ra ngoài!"

Việc xấu trong nhà không nên nói ra ngoài!

Mộ Nhân Hậu dồn ép một cổ tức giận, không có chỗ phát tiết, ông ta sống nhiều năm vậy rồi, còn chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy!

Lục Đình Hách nhú mồm, trầm ngâm một lát, lập tức chậm rãi nói, "Nhân Hậu, hai nhà chúng ta đã lâu không có gặp mặt! Nếu không đợi yến tiệc kết thúc, hai nhà chúng ta ngồi xuống nói chuyện thật tốt!"

Về mặt Mộ Nhân Hậu khó chịu, không nói gì, xem như cam chịu.

...

Tàn tiệc, khách khứa đều rời đi.

Trong phòng khách, Lục Đình Hách và Mộ Nhân Hậu ngồi ghé chủ vị, một người về mặt trầm trọng, một người biểu tình nghiêm túc, sắc mặt khó chịu, đều không đẹp tí nào.

Lâm Ngọc ôm cánh tay ngồi bên cạnh Lục Đình Hách, mà về mặt Hoắc Tĩnh lại buồn rầu nhìn Mộ Niệm Đồng, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, đến nỗi Lục Tuấn Ngan phải nói "Việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài".

Mộ Niệm Đồng ngồi trên ghế, cúi đầu, đối diện cô là Lục Tuấn Ngan, mặc dù không nhìn, nhưng cũng có thể đoán được ánh mắt anh ta có bao nhiêu phần nộ.

Lục Cảnh Kiều cũng có mặt, ngồi bên cạnh người Mộ Nhân Hậu, tao nhã dựa vào lưng ghế, bưng chén trà, nhẹ nhàng đưa lên miệng, về mặt lãnh đạm.

Bỗng nhiên Mộ Niệm Đồng có cảm giác mình giống như tội nhân đang chờ xét xử, mấy ánh mắt phê bình đều dừng trên người cô, giống như dao đâm.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đêm Không Về Nhà

Lục Tuấn Ngan quan sát Mộ Niệm Đồng thật sâu, bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt vô cùng đau đớn, giận dữ nói, "Ba, mẹ, Niệm Đồng nói muốn ly hôn với con, hai người biết chuyện này không?"

Vừa dứt lời, Mộ Niệm Đồng kinh hoàng ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh ta!

Mộ Nhân Hậu và Lâm Ngọc đều ngẩn ra.

Biểu tình của Lục Đình Hách đầy khiếp sợ.

Ông lập tức quay đầu, liếc mắt nhìn Mộ Niệm Đồng, có chút kinh ngạc và đau lòng, "Đồng Đồng, cháu muốn ly hôn với Tuấn Ngan!? Vì sao?"

Mộ Nhân Hậu làm sao lại không biết được chuyện này, thậm chí Mộ Niệm Đồng còn cố ý bàn bạc qua với ông!

Khi ấy, ông cảm thấy quá vô lý, quát cô một trận, mới cảm thấy yên lòng.

Không ngờ...

Ly hôn!?

"Đồng Đồng, rốt cuộc sao lại thế này?" Hoắc Tĩnh nóng nảy, "Loại chuyện này cũng không được làm liều!"

Lục Cảnh Kiều nâng mắt, lạnh lùng nhìn lướt qua Lục Tuấn Ngan, ánh mắt dừng lại sườn mặt kính ngạc của cô, cũng khó hiểu.

"Sao lại thế này? Con cũng muốn hỏi tại sao cô ấy lại như thế!"

Lục Tuấn Ngan tràn đầy phần nộ lên án, "Kết hôn hai năm, cô ấy không cho con chạm qua, càng đừng nói đến chuyện vợ chồng! Trên dưới nhà họ Lục, người nào không mong ông nội có chất trai? Con thật ra cũng muốn! Đối với vợ con thì sao? Con nghĩ, cô ấy căn bản không để người chồng như con vào trong mắt! Mấy ngày gần đây, còn càng ngày càng tệ! Đối xử với con như xa lạ, đêm còn không về! Làm một người vợ, hành động trái với lẽ thường như vậy, cô ấy cũng làm được! Đem người chồng như con, còn bỏ vào trong mắt nữa không!?"

Đang nói xong, mọi người đều kinh sợ!

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng lập tức trắng bệch.

Về mặt Hoắc Tĩnh vội vã, "Đồng Đồng, Tuấn Ngan nói đêm con không về, là thật sao!?"

Cơ mặt Mộ Nhân Hậu run rẩy, đêm qua, Lục Tuấn Ngan có đi qua nhà họ Mộ, nói bóng nói gió Mộ Niệm Đồng bỏ đi, ông còn tưởng là vợ chồng cãi nhau, không ngờ tới việc này!

Rốt cuộc Mộ Niệm Đồng then quá hóa giận, người đàn ông này, ngoại tình...dây dưa không rõ với những phụ nữ khác, thậm chí còn mang cả tiểu tam đến bệnh viện phẫu thuật sinh non!Hiện giờ, lại ra về kẻ xấu cáo trạng, lên án hành vi đêm cô không về nhà?!

Làm trò trước mặt mọi người, anh ta kể ra tội danh của cô, giống như cô mới là tội ác tày trời!

Nhưng cuộc hôn nhân này, rốt cuộc là ai phản bội trước đây!?

"Anh---"

Cô "vụt" đứng dậy, hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Lục Tuấn Ngan, anh có quyền gì mà lên án đêm tôi không về nhà!"

"Hỗn xược!"

Mộ Nhân Hậu tức giận đập bàn, chỉ vào cô, nghiêng răng nghiêng lợi, "Con gái bất hiếu, không đến lượt mày nói chuyện! Tuấn Ngan nói mày đêm không về nhà, chuyện này có thật không?!"

"Con..."

Mộ Niệm Đồng tức giận đến run tay, cô nhanh chóng nắm chặt tay, có chút không cam lòng cắn chặt răng.

Lý trí cho cô biết, không thể thừa nhận, không thể thừa nhận...

Một khi thừa nhận, danh dự của cô, đều sẽ hủy trong tay Lục Tuấn Ngan.

Cô không thể để người đàn ông này như ý!

Mộ Niệm Đồng nói với Mộ Nhân Hậu, "Cha, cha nghe con giải thích..."

Lục Tuấn Ngan cũng không cho cô cơ hội này, hung hăng nói, "Giải thích thế nào, chứng cứ vô cùng xác thực, cô còn muốn chối cãi sao!? Hay là cô muốn nói, tôi nói xấu cô!"

Mộ Niệm Đồng trừng mắt nhìn anh ta.

"Mộ Niệm Đồng, cô nói rõ xem, tôi là chồng của cô, nói xấu cô thì có lợi ích gì? Vợ mình đêm không về nhà, chuyện hoang đường như vậy, truyền ra bên ngoài, đó là mặt mũi của tôi! Là mặt mũi của nhà họ Lục! Tôi nói xấu cô, có chỗ nào tốt!?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Dấu Hôn Này Là Của Ai?

Mộ Niệm Đồng cảm thấy hết đường chối cãi.

Mộ Nhân Hậu tức giận đến mặt xanh mét, giờ phút này ông, căn bản không có tâm tư cho chuyện này, theo như lời Lục Tuấn Ngạn, cuối cùng là thật, hay giả, ông mặc kệ!

Ông chỉ biết, bởi vì con gái không biết cố gắng này, mặt mũi của ông, đều ném sạch!

Mộ Niệm Đồng chuyển hướng sang Mộ Nhân Hậu, vội vàng giải thích, “Cha, không phải như Lục Tuấn Ngạn nói!”

Anh ta sao có thể giống cây ngay không sợ chết đứng mà hất nướcbắn lên người cô.

“Lục Tuấn Ngạn?!” Mộ Nhân Hậu híp mắt, câu nói có chút không hài lòng, “Nó là chồng của con, con là vợ của nó! Nó sẽ tự nhiên đi bồi nhọ con sao!?”

Lục Tuấn Ngạn đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Ý cô là, tôi đang nói dối? Được, như vậy, Mộ Niệm Đồng, cô nói cho tôi biết, tối hôm qua tôi đi đâu?!”

Mộ Niệm Đồng nghe vậy, không khỏi nhún vai, ánh mắt không khỏi nhìn về gương mặt không có chút biểu cảm của Lục Cảnh Kiều.

Sắc mặt của anh rất lạnh lùng, ngược mắt lên, cùng nhìn cô, trong mắt không thấy bất kỳ chột dạ cùng hốt hoảng, ngược lại bình tĩnh ngoài dự đoán.

Giống như, Lục Tuấn Ngạn lên án, không có quan hệ với anh.

Một người đàn ông sâu không lường được, khó có ai có thể đoán ra suy nghĩ của anh, lại càng không biết rốt cuộc có mục đích gì!

So với sự thanh thản của anh, cô lại cực kỳ chột da, ánh mắt trốn tránh.

Không thể nói.

Cô không thể nói.

“Không phải như anh nói.”

Mộ Niệm Đồng sau khi hốt hoảng, cố nén không yên tâm và không có người giúp đỡ, lạnh lùng nói, “Lục Tuấn Ngạn, nếu nói về chuyện này, anh cũng không có tư cách lên án tôi!”

“Cái gì?” Lục Tuấn Ngạn cười giễu cợt, “Tôi là chồng cô, tôi không có tư cách này, ai có tư cách này!?”

Cuối cùng cô cũng không nhịn được, giống như người tù thoát khỏi nhà giam, tức giận hét, “Anh căn bản không xứng làm chồng tôi!”

“.....” Mọi người bị tiếng hét của cô dọa sợ.

Lâm Ngọc tức giận đến mức lập tức rời khỏi ghế, đi lên, nắm cổ áo lên, trợn tròn mắt, “Cô giống gà không thể đẻ trứng! Cô còn có mặt mũi nói Ngạn Tuấn?!”

Mộ Niệm Đồng cầm chặt tay bà ta, lạnh lùng nói, “Bà buông tay!”

“Tôi không buông! Nhà họ Mộ không dạy được con gái, hôm nay tôi phải dạy dỗ loại người đê tiện không coi ai ra gì như cô!”

“Tôi nói bà buông tay!”

Mộ Niệm Đồng vuron tay đẩy bà ta.

Hai người đánh nhau, Lâm Ngọc tức giận mất đi lý trí, đánh rồi lại tát cô, còn xé quần áo.

“Hoang đường, thật hoang đường!”

Lục Đình Hách tức giận đến cả người run rẩy nhìn về phía Mộ Nhân Hậu, đập bàn một cái, “Đều dừng tay cho tôi!”

Hoắc Tĩnh không nhịn được, cuối cùng là con gái, mặc kệ làm sai cái gì, bây giờ còn đang có người ngoài, đánh nhau như vậy còn đáng về gì.

Bà đứng lên, vội vàng đi về phía hai người.

Chính lúc này, chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, Lâm Ngọc vô tình, xé cổ áo cô ra!

Trong giây lát, da thịt trắng nõn trên vai và cổ của cô, lập tức lộ ra.

Trang phục của cô ít ỏi, dùng sức xé một cái, liền lộ ra cái lưng trần trụi.

Mặt Mộ Niệm Đồng nóng lên, đôi tay kéo chặt cổ áo, môi trắng bệch!

Ngay sau đó, bên tai, nghe thấy giọng nói cay nghiệt của Lâm Ngọc, lập tức hét lên.

“Đồ dê tiện, cô nói! Cô nói!! Dấu hôn trên người cô là của ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Đúng, Là Con Ngoại Tình

Đồ dê tiện, cô nói! Cô nói!! Dấu hôn trên người cô là của ai?!”

Hoắc Tĩnh lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, bà không biết được, chuyện lại thành như vậy.

Mộ Niệm Đồng đưa tay che người mình, nhưng không che được da thịt, cũng dấu vết mập mờ kia, đều là vết tích của tối hôm qua, một buổi tối kích tình.

Mặt Mộ Nhân Hậu hoàn toàn trắng bệch, nhưng rất nhanh, gương mặt ông lại giống như ứ máu, rất nóng, đôi mắt sáng nhìn trên người cô, đương nhiên hồ then cùng nhục nhả!

Đứa con gái này của ông, trước giờ ông đều tự hào.

Nhưng mà bây giờ, mặt ông hoàn toàn đen lại!

Một bên, Lục Đình Hách ngạc nhiên không nói nên lời!

Hoắc Tĩnh vô cùng đau đớn, “Đồng Đồng, thế này là như thế nào!? Tối hôm qua con đi đâu? Ai bắt nạt con? Con nói thật cho mẹ biết.....”

Mộ Niệm Đồng đột nhiên cười thê lương vài tiếng, cô gạt mấy sợi tóc lộn xộn trên trán, vuốt đến sau tai, giọng nói rất bình tĩnh.

“Con ngoại tình.”

Vừa dứt lời, mọi người đều khiếp sợ!

Lâm Ngọc lập tức mở to hai mắt, “Cái gì?!”

“Con ngoại tình, tối hôm qua con ở cùng với người đàn ông khác.”

Cô nhàn nhạt nói, “Nhưng, con cho rằng việc này không có gì sai. Lục Tuấn Ngạn có thể có người thứ ba đưa người thứ ba sinh non đến bệnh viện của con, việc này xảy ra mấy ngày trước, vẫn là một tay con, phẫu thuật sinh non cho tình nhân của chồng.”

Lục Tuấn Ngạn liền ngây người. “.....”

Anh vẫn luôn tưởng cô là người mềm yếu kiêu ngạo, nhất định không nhắc đến chuyện này.

Đối với cô mà nói, đây là nhục nhã lớn nhất.

Lại nghe thấy Mộ Niệm Đồng lạnh nhạt cười một tiếng, khẽ cười hỏi lại, “Lục Tuấn Ngạn, anh ở bên ngoài, có không ít phụ nữ, đúng không? Kết hôn đến hai năm, anh thậm chí còn không nhớ mặt của vợ mình như thế nào đi?!”

“.....”

“Phụ nữ của anh ở bên ngoài nhiều vô số, hàng đêm lưu luyến mềm mại, nhà của chúng ta, anh có từng bước vào nửa bước?”

“.....”

Trên mặt Mộ Niệm Đồng một mảnh lạnh lẽo, trừng mắt nhìn anh, từng bước ép hỏi, “Từ lúc gã tới nhà họ Lục, ngoại trừ việc bị coi là công cụ sinh sản, có ai xem tôi là vợ chủ nhân chính của nhà họ Lục không!? Kết hôn hai năm, anh với tôi còn không cùng chung chăn gối, lại nói tôi giống gà không thể

đề trúng? A! Ở trong mắt anh, tôi chỉ là công cụ sinh sản thôi, phải không?!”

“Câm mồm!”

Cuối cùng Mộ Nhân Hậu không nghe nổi, quát lớn một câu, “Niệm Đồng, con câm mồm cho cha! Đừng nói nữa!”

“Tại sao con không được nói nữa!?”

Mộ Niệm Đồng tức giận đến cả người phát run, “Cuộc hôn nhân này, từ đầu đến cuối, tôi giống như một vai hề, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay. Gặp dịp thì chơi, mới yêu cầu tôi, thực tế thì sao? Cái danh phận vợ chủ này, vẫn không có thật! Đúng vậy, tôi ngoại tình! Vậy anh ta thì sao, anh có không ít phụ nữ, anh dám thừa nhận sao!?”

“Mộ Niệm Đồng!” Mộ Nhân Hậu lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt cô, ánh mắt cực kỳ sắc bén. “Cha bảo con câm miệng! Con thấy chưa đủ mất mặt sao?”

Mộ Niệm Đồng cắn môi, nhìn kỹ ánh mắt của mọi người, đã mất hết ý chí.

“Cha! Tại sao con lại mất mặt? Đúng, là con muốn ly hôn! Bởi vì, con cực kỳ thất vọng đối với cuộc hôn nhân này! Đúng vậy, rõ ràng là anh ta phản bội trước, con ngoại tình sau, dựa vào cái gì con thành người có tội!?”

“Cha nói câm miệng!” Mộ Nhân Hậu tức đến ngực có chút đau, hai mắt đỏ như nhiễm máu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bác Trai, Bình Tĩnh Một Chút

“Câm miệng cho cha!” Mộ Nhân Hậu tức đến ngực có chút đau, hai mắt như giống như nhuộm máu, gần như mất đi ý chí, đột nhiên cảm giác chống đánh tới!

Mộ Niệm Đồng quật cường không tránh, nhắm mắt lại, da đầu căng lên đợi hình phạt này rơi xuống!

Thần kinh, giống như căng đến phát đau!

Cô quật cường như vậy, là sự kiêu ngạo trong xương cốt của Mộ Nhân Hậu, có lẽ là do đã nhịn quá nhiều, cho nên, không lựa lời nói.

Nói cô như thế nào, cô đều có thể nhịn, nhưng người nói là Mộ Nhân Hậu, cha của cô, là người thân của cô, lại nói như vậy với cô!

Cô là con của ông ấy!

Mặt mũi đương nhiên quan trọng, đúng vậy, nhưng không đề ý đến cô sao?

Cô cũng đau lòng, cũng oan ức!

Chẳng lẽ, cô không quan trọng bằng mặt mũi của ông?

Chỉ nghe “Bóp ——”, cây gậy màu đỏ khắc hoa văn làm bằng gỗ gầy, nhưng đau đớn cô chờ lại không thấy.

Mộ Niệm Đồng mơ màng mở mắt ra, không hỏi trừng lớn mắt, hô hấp ngừng lại!

Cơ thể người đàn ông kẻ mạnh đứng trước người cô, cánh tay có lực ôm cô vào ngực. Một đoạn cây gậy đánh nát một bình hoa cổ, mảnh nhỏ xẹt qua gương mặt tuấn tú của anh, để lại một vết máu nhỏ!

Cánh tay ở trước mặt cô, trên ông tay áo gắn cục áo màu bạc dưới phản xạ ánh sáng càng phát ra ánh sáng chói mắt.

Cô có chút ngạc nhiên ngược mắt, thấy đôi mắt lạnh lùng của chiếc mũi cao thẳng của Lục Cảnh Kiêu.

Lúc này, khí thế của anh lạnh lẽo đến thấu xương, im lặng một lúc lâu, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Lục Nhân Hậu, gương mặt kiêu ngạo này, từ trên cao nhìn xuống.

“Bác trai, người bình tĩnh một chút.”

Lòng ngực Mộ Nhân Hậu phập phồng không ngừng, cánh tay người đàn ông có lực, dù có trải qua gió tanh mưa máu trên chiến trường cũng không thể

chịu được.

Mây của ông nhẩn lại, thấy trong mắt Lục Cảnh Kiều chỉ có lạnh lùng, từ từ bỏ tay xuống, trong lòng vẫn còn tức giận. Một lúc sau bình tĩnh lại, ông mới biết mình có chút kích động, nhìn thoáng qua con gái trong ngực Lục Cảnh Kiều, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng vừa đau vừa giận!!

Mộ Nhân Hậu vẫn luôn dùng gậy để dạy dỗ, hầu như Mộ Niệm Đồng đều một tay ông dạy dỗ, chưa từng nhẹ tay.

Nhưng cô giống như cây kim trong lòng ông, làm lòng ông đau đớn.

Mộ Nhân Hậu nhìn thật sâu, cơ thể mảnh khảnh của Mộ Niệm Đồng, mắt mát cùng cô đơn không nói nên lời, ông nhắm mắt lại, giọng có vẻ hơi khàn khàn: “Sau này còn nói những lời vô lễ này, sẽ không tha!”

Cô không nói, trên mặt không có biểu cảm, có chút muốn cười, lại cắn chặt môi không mở miệng.

Lửa giận trong lòng Mộ Nhân Hậu mới tan một chút, lấy tay chống gậy, có chút run rẩy.

Hoắc Tĩnh tay chân luống cuống cởi áo khoác trên người, đi qua, nhưng chưa kịp phủ lên người con gái.

Mộ Niệm Đồng chỉ cảm thấy một áo khoác âu phục, nhẹ nhàng khoác lên người cô.

Cô mơ màng ngẩng đầu, lại nhìn vào đôi mắt phượng của Lục Cảnh Kiều.

Anh cúi đầu, chỉ nhàn nhạt nhìn cô, khẽ nhăn mày, đôi mắt phượng sâu thẳm, gương mặt tuấn tú, không có cảm xúc.

Mộ Niệm Đồng lập tức rời mắt, không hề nhìn anh.

Anh làm gì vậy!?

Anh không nên làm như vậy!

Tùy tiện đi tới, khoác áo cho cô, đây là đang bảo vệ cô sao!?

Những hành động không có lý do này, biết nói như thế nào với người khác?

Quả nhiên, hành động mờ ám của hai người, đều rơi vào ánh mắt độc ác của Lục Tuấn Ngan!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cảnh Kiều Ngang Hàng Với Cô

Anh ta híp mắt, nhận thấy hai người có chút mờ ám không rõ, một đôi tay nắm chặt thành nắm đấm!

“Lục Cảnh Kiều, anh đang làm gì!?”

Anh ta rời khỏi chỗ ngồi, đi tới, vươn tay, kéo Mộ Niệm Đồng từ trong ngực anh đến bên người.

“Anh làm gì!?” Mộ Niệm Đồng hất tay anh ta ra, “Đừng chạm vào tôi!”

Lục Tuấn Ngan đỏ mắt, giống như con thú giận dữ sùi bọt mép, hét lên với cô, “Mộ Niệm Đồng!!”

“Đủ rồi.”

Mặt Lục Cảnh Kiều không có cảm xúc quay đầu, con mắt lạnh băng đánh giá Lục Tuấn Ngan, giống như mang kiếm, “Đều là người một nhà, cần gì phải làm khó như vậy.”

“Người một nhà!?” Lâm Ngọc cười, mỉa mai, “Ai là người một nhà với loại con hoang như anh!?”

Lục Cảnh Kiều nghe vậy, môi nhếch lên một nụ cười bí hiểm, “Bà nói, tôi là con hoang?”

Anh ý tứ nói, Lâm Ngọc không nghe ra ý trong đó, ngược lại hòa theo lời anh châm chọc, “Nói anh là con hoang, tại không nghe thấy sao? Lục Cảnh Kiều, tôi cảnh cáo anh, đây là chuyện nhà họ Lục! Anh cho rằng anh là ai? Đừng tưởng rằng anh có họ Lục có thể xen vào chuyện của chúng tôi!”

“Làm càn!”

Sắc mặt Lục Đình Hách xanh mét tức giận mắg, “Con nói ai là con hoang!?”

Lâm Ngọc nói Lục Cảnh Kiều là con hoang, chắc chắn muốn làm xấu mặt Lục Đình Hách, muốn làm ông khó coi!

Con mắt Lục Cảnh Kiều không động, lạnh nhạt nói, “Khó trách Lục Tuấn Ngan không có giáo dục, thì ra tất cả đều do người làm mẹ, không dạy dỗ con trai.”

Lâm Ngọc khó thở, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn anh, “Anh.”

Lục Cảnh Kiều mỉm cười, “Thôi, tôi thấy, nhà họ Lục, cũng không chào đón tôi, không có một vị trí nhỏ.”

“Cảnh Kiều, không phải là nói như vậy! Ai dám nói, nhà họ Lục không chào đón con?!”

Lục Đình Hách lập tức quát Lâm Ngọc, “Có phải hàng ngày tôi ôn ền với cô, cô càng được nuông chiều coi chời bằng vung! Cô cũng đừng quên, dựa theo thân phận, Cảnh Kiều ngang hàng với cô, không tới phiên cô dùng chức trưởng bối, nói chuyện với nó!”

Mặt Lâm Ngọc có chút khó coi, những lời này, giống như mũi tên đâm và trong lòng, máu thịt lẫn lộn!

Bà ta ở nhà họ Lục nhiều năm như vậy, hầu hạ ông cụ cẩn thận, hiện giờ, địa vị còn không bằng một nửa người ngoài?

Tâm lạnh!

“Ông cụ!” Lâm Ngọc khóc lóc nhìn ông, “Sao người lại nói với con như vậy? Con.”

“Chỗ này không có chuyện của cô! Cút!”

“Con.”

Lâm Ngọc vẫn muốn nói, lại nghe Lục Đình Hách không kiên nhẫn lạnh giọng quát: “Còn chưa cút ra ngoài!”

Giống như tiếng sấm, dọa bà ta sợ không nhẹ, lập tức oan ức đi ra.

Lục Đình Hách nhìn về phía Mộ Niệm Đồng, cơ mặt có chút run rẩy, có chút thất vọng buồn lòng hỏi, “Đồng Đồng, con mới nói, là thật sao!?”

“.....”

“Con nói con ngoại tình, phản bội Tuấn Ngan, là thật sao!?”

Mộ Niệm Đồng yên lặng gật gật đầu.

Cô không đành lòng làm tổn thương Lục Đình Hách, nhưng mà, nếu làm, cũng không phải giấu diếm.

Cô đã sớm chuẩn bị ly hôn, Mộ Nhân Hậu đã thất vọng với cô, như vậy, cô cũng không cần giấu diếm cái gì.

“Được..... Được..... Nhưng mà, chuyện này, ông không trách con..... Ông không trách con.” Lục Đình Hách nhú mày, lắc lắc đầu, “Cuối cùng, vẫn là thằng bé Tuấn Ngan này phụ con, con bị oan ức, ông biết.”

Vừa dứt lời, mũi Mộ Niệm Đồng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Kết Thúc Không Vui Vẻ

Lâm Ngọc không biết, Mộ Nhân Hậu không tin, nhưng Lục Đình Hách lại là biết được chuyện bên trong.

Lục Tuấn Ngan ngoại tình trước, thậm chí còn bí mật. Người tình đến bệnh viện của con bé, ông hoàn toàn có thể hiểu được nỗi đau của Mộ Hiểu Đồng.

Lục Đình Hách đau lòng cho cô, bởi vậy, dù cô phạm sai, ông cũng không có trách cứ.

Hơn nữa, gả vào nhà họ Lục nhiều năm như vậy, trừ một cái danh phận, nhà họ Lục cho cô, thật sự quá ít.

“Tối nay, tất cả mọi người đều mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút, có một số việc, chuyện này tạm thời không cần vội!”

Dừng một chút, Lục Đình Hách nhìn về phía Mộ Nhân Hậu, cũng thở dài một tiếng, “Nhân Hậu, ông cũng đừng trăm ngàn lần trách tội Đồng Đồng! Chờ qua tối nay, mọi chuyện đều từ từ nói!”

Mộ Niệm Đồng không nói tiếng nào đứng một bên, nhanh chóng nắm chặt tay, thu hồi lại nước mắt.

Cuộc hôn nhân này, là vết dơ lớn nhất trong đời cô.

Lúc trước đồng ý cuộc hôn nhân này, là vì không có đường lựa chọn.

Nhưng mà, sau khi kết hôn, cô cũng từng thử chấp nhận cuộc hôn nhân không có tình cảm này, cố gắng làm một người vợ tốt.

Không phải cô không cố gắng,

Mà là, chồng của cô, Lục Tuấn Ngạn năm lần bảy lượt làm cô tuyệt vọng.

Phòng không gối chiếc, trong một căn phòng trống rỗng, anh ta trở về, đã trở thành một loại hy vọng xa vời.

Cô biết, bên người anh có rất nhiều cô gái vây quanh, ba nghìn vạn nước, không đặt người vợ như cô ở trong mắt.

Đây là chuyện gì!?

Mệt mỏi, cô thật sự mệt mỏi.

.....

Đêm dần dần dày.

Trong phòng tắm, trần ngập sương mù.

Mộ Niệm Đồng cả người nằm ở trong bồn tắm, thích đến mức có chút không muốn đứng dậy.

Cô nhẹ nhàng xoa bóp vai, chỗ đó có một chút máu.

Vừa rồi khi Lâm Ngọc kéo cô, móng tay sắc nhọn của bà ta liền đâm vào người cô, động vào nước nóng, rất đau!

Đầu ngón tay bôi lên miệng vết thương, cô có chút ngất người, đầu óc liền bay xa.

.....

“Bác trai, bình tĩnh một chút.”

Trong đầu, hiện ra hình ảnh Lục Cảnh Kiều che trước mặt cô, đáng vẻ vô cùng cao lớn.

Cô ngước mắt, chỉ nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của anh, giống như nổi lên một tầng sương lạnh dày đặc.

Cánh tay tinh tế, vì cô mà chần một gậy của Mộ Nhân Hậu, gõ làm gãy, cứ thế mà gãy, có thể thấy sức lực lớn như thế nào.

Cha lúc đó, có lẽ thẹn quá thành giận, tay không kiểm soát được.

Anh không đau không?

Nhưng cô nhìn nhìn thoáng qua sắc mặt của anh, thế nhưng không chút ý đau, lạnh băng như sương, lúc này, rất khó đem một đêm với anh, đáng vẻ ăn chơi trác táng gắn liền với nhau.

Suy nghĩ lại đêm hôm qua.

Bọn họ lần đầu tiên phá vỡ điều cấm kị nhất, trầm luân cả một đêm!

Một khắc tuyệt vọng hoan ái như chiến tranh, trần ngập khói lửa chiến tranh và thuốc súng, không ngừng nghỉ.

Cô vẫn nhớ rõ, lúc ấy là anh nảy sinh ác độc mà hôn cô, muốn cô, cần cô.

Tay siết chặt eo cô, hận không thể làm cô nhập vào người anh!

Mỗi lần chiếm hữu đều dùng sức, giống như hận không thể xé rách cô, anh cắn bóp vai cô, để lại trên người cô những vết máu đáng sợ, anh làm cô đau,

làm cô nhớ!

Điên cuồng cả một đêm. Lại nói, phần tuyệt vọng kia không có ai có thể đồng cảm với cô như bản thân mình cũng bị!

Cô đứng trước gương, nhìn trên người mình không có một chỗ hoàn hảo. Xanh tím đan xen, đầy dấu hôn, giống như bị trùng độc cắn vậy.

Cô coi anh là kẻ thù, không nghĩ rằng lúc cô chặt vật nhất, lại là anh, chủ động ôm cô vào trong ngực

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Có Biết Nam Nữ Khác Biệt Hay Không?

Thật là châm chọc!

Mộ Niệm Đồng có chút chặt vật lấy lại tinh thần, hốc mắt có chút ướt át, giống như hơi nước vào hốc mắt.

Tắm xong nhẹ nhàng thoa mái, quấn bằng khăn tắm, Mộ Niệm Đồng đứng trước gương, gương toàn là hơi nước, mờ ảo không rõ.

Cô nâng tay lên xoa xoa, nhìn về khuôn mặt sưng vù của mình, nhưng ánh mắt nhìn qua, trong gương lại chiếu ra gương mặt lạnh lùng tuấn mĩ!

Đôi mắt lạnh thâm sâu, giờ phút này nhìn thẳng vào cô.

Nhịp tim của cô bỗng nhiên ngừng một nhịp, kinh ngạc xoay người, lưng dán lên tường lạnh như băng!

Trước mặt, người đàn ông đứng thẳng người, cả người áo choàng bằng nhung màu đen, nổi bật dáng người cao quý, đường cong cương nghị, cơ bắp rõ ràng, cao 1m8, khí thế bức người!

Dáng vẻ tuấn tú như điêu khắc, điều luyện sắc sảo, tuấn mĩ như một vị thần!

“Anh ——” Mộ Niệm Đồng hít sâu một cái, rất nhanh bình tĩnh lại, “Anh vào bằng cách nào?”

Lục Cảnh Kiều nhàn nhạt nói, “Cửa không có khóa.”

Mộ Niệm Đồng giật mình, sau đó lạnh lùng mĩa mai, “Anh có biết nam nữ khác biệt không? Tôi đang tắm rửa, đi ra ngoài!”

Nói xong, cô giữ chặt khăn tắm, đôi mắt không phân trắng đen cảnh giác nhìn anh.

Lục Cảnh Kiều khéo môi nhếch lên nụ cười giễu cợt, bước đến gần cô.

“Đều ngủ qua, che làm gì!”

Mặt Mộ Niệm Đồng nóng lên, thấy anh lại gần, hai tay không khỏi siết chặt.

“Lục Cảnh Kiều, tôi bảo anh ra ngoài anh nghe thấy không?”

Lục Cảnh Kiều chậm rãi nhếch môi, giống như không nghe thấy, không để ý từng bước ép sát, cho đến khi dồn cô vào góc tường, đôi tay chầm hai bên người cô, chặt đứt hoàn toàn người đi của cô!

Anh cúi đầu, con mắt sâu đến mức muốn rút toàn bộ linh hồn của cô!

Cô mới tắm xong, khăn tắm màu trắng che lấy dáng người quyến rũ của cô, tôn lên da thịt trắng nõn mềm mại của cô.

Mái tóc đen nhánh mềm mại như tơ lụa hơi rối, đen như mực, trắng như tuyết, đẹp đẽ và hấp dẫn!

Anh phát hiện, cô gái này, tẩy trang đi, gương mặt có vài phần non nớt, nhưng mà, ngược lại nhiều hơn là quyến rũ.

Anh cong môi, rất hứng thú nói, “Đột nhiên tò mò, em gọi tôi là chú, tôi sẽ có cảm giác gì?”

“Anh là biến thái sao!”

Mộ Niệm Đồng không nhịn được chất vấn anh, “Đùa giỡn tôi như vậy, rất thú vị sao?”

Anh vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gẩy sợi tóc ra, lòng bàn tay xoa vết thương trên bả vai cô, đầu ngón tay lạnh băng không khỏi làm vai cô co rụt lại, da thịt co rúm lại một lúc!

Tim Mộ Niệm Đồng như lỡ một nhịp, theo bản năng liền né tránh, một tay anh lại khống chế eo cô, không thể động đậy!

“Chỗ này làm sao?”

Anh đang hỏi vết thương của cô.

“Không cần anh quan tâm!”

Trong lòng cô có chút bức, khóe môi cong lên nụ cười giễu cợt: “Vậy được chưa? Nếu để người khác thấy, không biết sau lưng sẽ xử lý chúng ta như thế nào.”

Nói cô không biết hối lỗi, quyến rũ chủ của chồng mình!

Dáng người cao lớn của người đàn ông không động, hai mắt lạnh u ám.

Anh im lặng, không khí trong phòng tắm có chút lạnh.

Mộ Niệm Đồng nhìn cổ áo anh, con mắt tìm kiếm, lại thấy vai của anh, giống như có máu tụ, dùng áo tắm dài che đi, cũng không rõ.

Nhớ tới vừa rồi anh ngăn cản vì cô, cô mím môi, nhàn nhạt hỏi: “Anh có đau không?”

Im lặng ——

Cô không thấy anh nói, lại nói: “Tôi thấy một phát kia rất nặng, gây cũng gãy, anh. Có phải rất đau hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ly Hôn Với Anh Ta

Lục Cảnh Kiều khẽ nhúc nhích, mặt không cảm xúc tiến gần cô hơn một chút, khuôn mặt lạnh lùng đủ để cho người hít thở không thông.

“Em lo lắng cho tôi?”

Vai của cô hơi run, không biết vì sao, giờ phút này người đàn ông trước mắt không giống với trong quá khứ.

Cho dù gấp gáp, trong lòng cũng có chút áy náy không rõ với anh, lời đã nói ra, rồi cứng lại: “Tôi không hiểu, tại sao anh lại cản một giây đó giúp tôi?”

Người đàn ông lạnh lùng cười, cơ thể to lớn lại gần cô, bờ vai rộng, che đi ánh sáng.

Mộ Niệm Đồng cả kinh, duỗi tay đẩy anh ra, nhưng sức lực không đủ, dù đẩy thế nào cũng không có động.

Ánh mắt cô trốn tránh, lại ra vẻ thông dong: “Anh đừng tưởng tôi sẽ cảm kích anh.”

.....

Thấy anh vẫn không động, cô tức giận!

“Được, anh không đi tôi đi, được chưa?” Cô lui một bước còn không được sao?

Mộ Niệm Đồng nhanh chóng giữ khăn tắm, đi về phía cửa, lại bị anh kéo về trước ngực!

Người đàn ông cúi đầu nhìn chăm chăm cô, sắc mặt khẽ biến, ánh mắt trầm xuống. “Đi đâu?”

Hơi thở của anh, trở nên có chút đáng sợ, không giống bộ dáng bắt cần đòi lúc trước.

“Đương nhiên là về phòng!” Cô đáp lại.

“Cùng người đàn ông kia?” Lời nói của anh lộ ra ý nguy hiểm.

“Tôi không biết anh đang nói ai.”

“Em biết tôi nói ai.”

Lục Cảnh Kiều nắm lấy cằm của cô, bên trong mắt phượng có một ngọn lửa, không tắt, “Em cùng chồng của em, có tình yêu không?”

Người đàn ông đột ngột mở miệng.

Ý cười của Mộ Niệm Đồng cứng đờ, mắt hơi lóe lên.

Cô quay mặt đi, không nhìn vào mắt anh.

“Tại sao tôi phải trả lời vấn đề này của anh?”

Lục Cảnh Kiều lái mặt cô qua, không để cô lảng tránh, “Trả lời tôi.” Mộ Niệm Đồng cười khẽ, đôi mắt đông lòng người, lạnh lùng giễu cợt, “Có thì sao? Không có thì sao?”

Người đàn ông cười lạnh, “Nếu có tình cảm, kết hôn hai năm, tại sao em vẫn còn trinh?”

Mặt Mộ Niệm Đồng ngưng ngẩn.

“Nếu không có tình cảm, sao không ly hôn với anh ta?”

“.....”

Mộ Niệm Đồng rũ mắt, “Đáp án của vấn đề này, rất quan trọng với anh sao?”

Người đàn ông vẽ mặt lạnh lùng lại từng bước ép sát cô, ép cô đến góc tường, cơ thể cao lớn hầu như che hết ánh sáng, cô rốt cuộc không còn chỗ trốn.

Lưng dán lên mặt tường lạnh băng, Mộ Niệm Đồng lạnh đến mức run không ngừng, liếc mắt qua, cô quay mặt đi, không hề nhìn về phía anh.

Sau đó, cằm của cô lại bị người đàn ông lạnh lùng bắt lấy.

Lục Cảnh Kiều cúi đầu, khóa tầm mắt hơi loạn của cô, môi mòng áp xuống, hung hăng hôn lên môi cô.

Môi lưỡi cọ sát, bàn tay to lớn siết chặt eo cô, nắm ngón tay đên chặt!

Giờ phút này, ánh mắt hai người đàn ông xen nhau, hơi thở hòa lẫn, hô hấp dày đặc, là một phương thức khá thân mật.

Làn da trước ngực anh giống như lửa nóng, giống như muốn thiêu đốt linh hồn cô, sau lưng là cái lạnh như băng, trước mặt là lửa nóng thiêu đốt, giống như nước lửa giao chiến.

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra, cả người như mọc gai.

“Anh ——” cô ngược mắt, mắt chưa ý mĩa mai, cười như không cười, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Lục Cảnh Kiều làm lơ lời nói khiêu khích của cô, hơi hơi rũ mắt, “Nếu tôi nói, tôi muốn em ly hôn với Lục Tuấn Ngan ——”

Ngực Mộ Niệm Đồng như ngừng đập, môi mòng hé mở, lại không phát ra tiếng.

Cái gì!?

Người đàn ông này.....

Lại có thể nhẹ nhàng nói ra lời này.

“Đồng Đồng, ly hôn với anh ta, chúng ta ở bên nhau, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đùa Giỡn?

“Đồng Đồng, ly hôn với anh ta, chúng ta ở bên nhau, được không?”

Mộ Niệm Đồng cả kinh theo bản năng đẩy mạnh vai anh, “Anh điên rồi sao?”

Người đàn ông nhếch môi.

Cô cười lạnh nói, “Kết hôn với anh, cùng kết hôn với anh ta, có khác gì nhau sao?”

“Đương nhiên là có.”

Trong mắt anh, có một sự kiêu căng rất rõ ràng không ai bì nổi.

“Làm vợ của tôi, tôi có thể khiến em hạnh phúc.”

Mộ Niệm Đồng khịt mũi coi thường với lời anh nói.

Hạnh phúc?

Đừng nói giỡn.

Vì sao người đàn ông này, có thể đem cái gọi là hạnh phúc, dễ dàng nói ra như vậy.

Nếu hạnh phúc thật sự dễ dàng như vậy, sẽ không có nhiều người, xua nó như xua vệt.

“Hạnh phúc của tôi, không phải anh cho!”

“Tôi không cho được, trên đời này, không ai cho được!”

Lời này của anh, vừa tự phụ lại kiêu ngạo!

Mộ Niệm Đồng siết chặt tay, “Đừng đùa nữa, đi ra!”

Cơ thể đẹp đẽ của anh tiến gần, bàn tay to nắm lấy cằm của cô, bắt cô nhìn vào trong mắt anh, môi mỏng khẽ mở: “Làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không để em bị oan ức.”

Trên người anh có một loại khí thế như đế vương, sinh ra đã có sẵn, không khí lạnh lẽo lan tràn trong không khí, làm cho không khí đông lại.

Nhìn gương mặt của anh, hô hấp của cô có chút gấp, cả người bị anh dọa sợ, đôi mắt trong suốt lập lòe: “Tôi.....”

“Em thuộc về tôi trước, không để cho bất kỳ người đàn ông nào chạm và em.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang bên tai cô. “Đặc biệt là Lục Tuấn Ngạn.”

Cô sững sốt một lát, suýt chút nữa lạc mất ý chí trong đôi mắt lạnh lùng kia, nhưng phản ứng lại, cô lại ngẩng khuôn mặt nhỏ quật cường lên, “Tôi..... vì sao tôi phải nghe anh.....”

Người đàn ông đột nhiên nhếch môi cười, cười bí hiểm.

“Nói ‘Được’.”

Anh lại đánh gãy lời của cô, lời nói không có chút cảm xúc nào, lạnh băng làm người ta cảm thấy xa lạ.

Mộ Niệm Đồng tức giận đỏ mặt, một góc khăn tắm, bị cô vò nhăn.

“Lục Cảnh Kiêu! Anh dựa vào đâu mà dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi như vậy?”

Cô cảm thấy bàn tay nắm cầm dùng chút lực, đau đến mức như muốn rút ra!

Hai người giằng co không tiếng động, trong mắt của người đàn ông càng ngày càng nguy hiểm.

“Nói ‘Được’, Đồng Đồng, tôi không lặp lại lần thứ ba.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, mê hoặc tâm người, lại lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự, “Tôi không có nhẫn nại.”

“Ồ trong mắt anh, tôi là con rối sao tùy anh định đoạt sao?!”

Mộ Niệm Đồng tức giận đến môi run run không ngừng, nắm lấy cổ tay anh, cắn mạnh vào ngón tay anh!

Dùng sức như vậy, một lúc đều cắn nát, chảy máu!

Lục Cảnh Kiều chỉ nhú nhú mày, lại không động, giống như không đau không ngứa, cúi đầu nhìn cô, giống như con thú nhỏ bị thương, cầm chặt lấy cổ tay anh miệng cũng không buông, giống như làm vậy để xả giận!

Răng trắng dính chút máu, quynh rũ thêm vài phần, cực kỳ giống ác ma nhỏ.

Miệng cô từ từ bỏ ra, trong lòng cực kỳ buồn, cúi đầu, hốc mắt đỏ một, đáy mắt đầy thống khổ, ngập nước, lại cố nén không để nước mắt rơi xuống.

Cô thống khổ nói. “Đừng đùa giỡn tôi như vậy.”

“Đùa giỡn?”

Anh thấp giọng bình tĩnh nói, yên lặng giống như chưa hề cơn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Trông Gà Hóa Quốc.

“Đồng Đồng, em trên chộc tôi, cũng không phải là dăm ba câu, có thể lui!”

Lục Cảnh Kiều vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Lỗ chân lông cả người Mộ Niệm Đồng se lại, lông tơ dựng thẳng lên, đáng vẻ cảnh giác nghe tiếng bước chân ngoài cửa, cho đến khi bước chân đã đi xa, cô mới biết được, thì ra là tiếng bước chân của người hầu nhà họ Lục thôi.

Nhưng lại làm cho cô, trông gà hoá cuốc, thần hồn nát thần tính!

Cô cảnh giác hỏi, “Lúc anh đi vào, có người khác thấy hay không?”

Lục Cảnh Kiều nhướn mày, “Sao?”

“Nếu có những người khác thấy, sẽ phiền phức! Đến lúc đó, không phải mấy câu có thể nói rõ!”

Mộ Niệm Đồng vội vàng đẩy anh, “Anh đi đi, ít nhất ở nhà họ Lục, giữ khoảng cách với tôi một chút!”

Lục Cảnh Kiều không động, đưa ra điều kiện, “Đêm nay, không được ngủ cùng giường với Lục Tuấn Ngan.”

“Tôi.....”

Mộ Niệm Đồng mím môi, cười lạnh nói, “Dù anh không nói, tôi cũng sẽ không chung chăn gối với anh ta!”

Cô vừa dứt lời, trên mặt anh lộ ra chút vui mừng, ngay sau đó, anh nâng tay lên, vừa lòng vuốt nhẹ đầu cô, “Ngoan.”

Nói xong, anh xoay người, mở cửa, rời đi.

Mộ Niệm Đồng lo lắng nhìn về phía cửa, đẩy nhẹ một cái, nhìn xung quanh, thấy không có người đi lại, lúc này mới yên tâm đóng cửa lại, lần này, nhớ khóa trái cửa!

Tắm rửa xong, sấy khô tóc, cô thay áo tắm dài, trở lại phòng, mới bước ra khỏi cửa, mở đèn lên, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng nằm yên trên giường.

Mộ Niệm Đồng hoảng sợ, nhìn chăm chăm, đúng lúc Lục Tuấn Ngan ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn nhau.

Một bên ngạc nhiên, xấu hổ.

Một cái xem xét, nghi ngờ.

Cô chưa nói gì, Lục Tuấn Ngan không hài lòng hỏi, “Sao lâu như vậy?”

“Tắm rửa.”

“Tắm rửa một lần, mất nhiều thời gian như vậy?” Anh nâng tay, ý bảo cô nhìn đồng hồ, “Cô tắm rửa mất một tiếng rưỡi!”

Anh ta lại đếm thời gian cô tắm?

Mộ Niệm Đồng tự nhiên không thể nói lý, tức giận hỏi lại, “Sao anh lại ở đây?”

“Tại sao tôi không thể ở đây?”

Thái độ của nười đàn ông thật ác liệt.

Mộ Niệm Đồng không còn lời nào để nói.

“Không phải có phòng của mình sao?”

Phòng của mình?

Lục Tuấn Ngan hừ lạnh, đột nhiên đứng dậy, đi về phía cô, tức giận nói, “Mộ Niệm Đồng, cô nên nhớ, đây là nhà họ Lục, tôi thích ngủ chỗ nào, thì ngủ chỗ đó. Giống như.....”

Anh ta đi đến trước mặt cô, cúi đầu, ánh mắt ác độc, “Tôi muốn ngủ với cô, sẽ ngủ với cô.”

Tôi muốn ngủ với cô, sẽ ngủ với cô!

Lời nói không có đạo lý như vậy!

Vậy mà anh ta cũng có thể nói được.

Mộ Niệm Đồng then quá thành giận bác bỏ, “Lục Tuấn Ngan, kết hôn lâu như vậy, chúng ta vẫn luôn phân phòng ngủ, đột nhiên muốn cùng phòng với tôi, anh rốt cuộc có âm mưu gì? Không cần nói với tôi là làm nhiệm vụ của một người chồng, anh không xứng!”

Thấy cô hùng hổ dọa người, giống như con nhím đầy gai, sắc mặt Lục Tuấn Ngan lại tốt hơn một chút.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?” Anh ta đưa ra một lời không tính là đề nghị.

Lại làm cô lập tức ngây người.

“Ý gì?”

“Ý trên mặt chữ, chắc chắn cô hiểu!”

Lục Tuấn Ngan cười, thấp giọng nói với cô, “Dù cô muốn ly hôn với tôi, nếu tôi không buông ra, nhà họ Mộ cũng chưa chắc sẽ đồng ý. Cô tin không, tất cả mọi người sẽ về phía tôi, ly hôn? Cô hết hy vọng đi.”

Mộ Niệm Đồng đánh giá sắc mặt của anh ta, tự nhiên cảm thấy ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cô Trốn Không Thoát Đâu

“Cô là vợ, lại ngoại tình, cha cô cảm thấy thẹn, giận cô không tranh giành, nếu ly hôn, tôi nói với tuyên thông, châm ngòi thổi gió, cô vì muốn ly hôn bị đá khỏi nhà họ Lục, mặt mũi và uy nghiêm của cha cô, đi xuống đáy vực. Ông ta rất để ý mặt mũi, cô cho rằng, ông ta sẽ mặc kệ?”

Mộ Niệm Đồng ngăn ra!

Đột nhiên cô phản ứng lại, vừa rồi trước mặt của cha cô và Lục Đình Hách, lời nói như tiếng động đất, cuối cùng là vì cái gì!

Đầu tiên là sấm vai một người bị hại, vợ ngoại tình, chồng tức giận, nhà họ Mộ nhất định sẽ áy náy với anh ta.

Ngay sau đó, anh ta tạo một mặt người chồng bao dung, lựa chọn rộng lòng tha thứ cho vợ ngoại tình, cô muốn ly hôn, khó như lên trời!

“Nếu tôi tỏ thái độ, không so đo hiểu lầm trước đây, nhất định không ly hôn, muốn giữ cuộc hôn nhân, ông ta nhất định sẽ cảm thấy vui mừng.”

Dừng một chút, Lục Tuấn Ngan nhếch môi, hiện lên một ý cười bí hiểm.

“Cô không chạy thoát được đâu.”

Mộ Niệm Đồng hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn anh ta: “Lục Tuấn Ngan, kết hôn tới giờ, tôi chưa phải chừa tung nếm thử, ở trước mặt anh, ở anh họ Lục, sắm vai ‘mợ chủ Lục tốt’. Nhưng mà, kết quả, anh vẫn làm tôi thất vọng! Một người chồng không có tâm với tôi, còn có nhà họ Lục làm như không thấy tôi, muốn làm lại từ đầu? Sao có thể chứ?”

Lục Tuấn Ngan đột nhiên nói, “Con roi của Lý Mộng Na, không phải của tôi.”

“.....?”

Ý gì?

Mộ Niệm Đồng khó hiểu tròn mắt nhìn anh.

Lục Tuấn Ngan lại nghiêm túc giải thích với cô: “Hôm đó tôi đưa cô gái kia đến bệnh viện, đưa bé trong bụng cô ta, không phải của tôi.”

Lý Mộng Na là nghệ sĩ dưới tay anh ta.

Anh ta thành lập công ty giải trí, bồi dưỡng rất nhiều ngôi sao hạng nhất, ảnh hậu, ảnh đế, diễn viên đóng thế.

Nhưng mà, đứa con trong bụng Lý Mộng Na, không phải anh ta giả cam vờ điếc, là thật sự không biết, đứa con kia từ đâu mà ra!

Giới thượng lưu, đùa giỡn không ít nghệ sĩ.

Lý Mộng Na đã tâm bưng bưng, vì muốn có được vị trí, không từ thủ đoạn, bò lên giường không ít người trong giới thượng lưu, không cần làm gì cũng chiến thắng.

Vốn dĩ cô ta sinh non, bởi vì xảy ra tranh chấp với anh ta.

Cô ta muốn nhà vào nhà cao cửa rộng, gả vào nhà họ Lục, trở thành mợ chủ Lục, Lục Tuấn Ngan sao có thể không nhìn ra hạng người ngu dốt này.

Lúc tranh chấp, cô ta đi giày cao gót, bị ngã, từ cầu thang xuống, lập tức thấy đỏ.

Anh đưa cô ta đến bệnh viện, không nghĩ đến, lại gặp vợ của mình.

Lần đầu tiên anh cũng không nhận ra cô.

Sau đó, bị nhà họ Lục gọi về, đối mặt với sự tra hỏi của ông cụ, anh cũng tỏ ra đáng vẻ không có gì không đúng.

Lại không có nghĩ đến, người vợ luôn không có trong mắt anh, lại chủ động ly hôn.

Mới đầu anh cho rằng, dù người vợ này có làm gì, sẽ không làm ảnh hưởng đến anh.

Nhưng một đêm cô không về, khi trở về, mang theo cả người đầy dấu hôn, anh lại cực kỳ tức giận, không cam lòng!

Đặc biệt là khi cô lấy ra đơn ly hôn cùng với bút, yêu cầu anh ký tên, cô gái đứng trước mặt, có khí chất kiêu ngạo vượt qua cả anh!

Vì thế, trong xương cốt của người đàn ông, dục vọng chinh phục đáng sợ nhất liền bùng nổ.

Trong cuộc đời anh ta, chưa từng có người, không ai có thể nói “Không”, càng không có người có tư cách ra lệnh cho anh.

Cô là người đầu tiên phạm vào điều cấm kỵ này.

Anh ta nghĩ, phải trừng trị cô gái này thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tôi Muốn Cô Thân Bại Danh Liệt

Anh ta là người đàn ông kiêu ngạo như vậy, anh ta không tin mình không làm được, làm cho cô yêu anh ta, giống như những người phụ nữ anh ta xua

như xua vệt, khó có thể tự thoát ra.

Mộ Niệm Đồng không tin lời anh ta nói.

“Bây giờ nói những chuyện này, có ý nghĩa gì nữa? Đứa bé đã không còn, chết không đối chứng, anh nói cái gì, đều không thể kiểm tra được.”

Đứa bé không phải của anh ta thì sao chứ?

Anh ta phản bội hôn nhân, đó là chuyện thực.

Cô cảm thấy anh ta bẩn.

Trên thế giới này, người đàn ông luôn dễ dàng có được khoan dung và tha thứ.

Đa số trong hôn nhân, một khi người đàn ông ngoại tình... Một khi lựa chọn quay về gia đình, sẽ nhận được sự tha thứ của vợ, bao dung của gia tộc.

Nhưng mà một khi phụ nữ ngoại tình, sẽ không thể tha thứ, khó có thể tha thứ!

Không công bằng!

Hai người rơi vào giằng co.

Mộ Niệm Đồng dựa vào cánh cửa, cánh gác đánh giá anh ta.

Mà Lục Tuấn Ngan ngoại trừ canh cánh trong lòng những dấu vết ái muội trên người cô ra, đối với người phụ nữ này, càng muốn chinh phục nhiều hơn!

“Mộ Niệm Đồng, chẳng lẽ cô không nên giải thích một chút, những vết hôn trên bả vai cô, rốt cuộc là do ai ban tặng sao?”

Mộ Niệm Đồng không nói một câu.

Anh ta cũng đoán ra được cô sẽ không dễ dàng thẳng thắn, cười nói, “Nếu cô bằng lòng bắt đầu lại với tôi, chuyện xảy ra trên người cô, tôi có thể coi như không thấy, sẽ không nói đến nữa!”

Mộ Niệm Đồng hỏi lại, “Nếu tôi muốn ly hôn thì sao?”

Lục Tuấn Ngan cười thật sâu, “Được lắm.”

Anh ta đến gần cô, gần từng chữ, “Cô muốn ly hôn, tôi chắc chắn làm nhà họ Mộ - - thân bại danh liệt!”

Bỗng dung Mộ Niệm Đồng khiếp sợ.

...Anh ta nói ra được những lời này, chắc chắn cũng có thể nói được làm được.

Mộ Niệm Đồng không có chút hoài nghi nào.

Nhưng chuyện này cũng không có ý nghĩa, cô cứ thỏa hiệp như vậy.

Cô xoay người, tay vừa chạm vào tay nắm cửa, ở phía sau, Lục Tuấn Ngan lạnh nhạt nói, “Nếu cô đi ra cánh cửa này, tôi tuyệt đối sẽ làm cô hối hận bước ra một bước này!”

Cô nắm chặt tay, xoay người lại, gào thét với anh ta, “Lục Tuấn Ngan!”

Một giây sau, người đàn ông vươn tay, ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong lòng, một tay luồn qua gối cô, bế cô lên!

Mộ Niệm Đồng thét lên kinh hãi, nhưng mà một giây sau, trời đất quay cuồng. Ngay sau đó, cô bị ném mạnh lên giường.

Cô không kịp vùng vẫy, người Lục Tuấn Ngan hơi nghiêng xuống, nhanh chóng đè lấy cô.

“Không muốn!”

Cô vội vàng dùng tay đẩy, người đàn ông không để ý một chút phản kháng của cô, ấn cô xuống giường, cuối cùng cô không thể động đậy.

Anh ta cúi đầu, muốn hôn môi cô, Mộ Niệm Đồng lại phòng tránh như rắn rết, sắc mặt trắng bệch xoay mặt đi.

Nụ hôn của anh ta, đột nhiên hôn lên cằm của cô.

Anh ta lại có ý đồ cắn cái miệng nhỏ của cô, Mộ Niệm Đồng không cho anh ta cơ hội đó, từ chối kịch liệt.

“Lục Tuấn Ngạn! Anh đừng có mà đụng vào tôi! Đừng có đụng vào tôi!”

Cuối cùng Mộ Niệm Đồng tan vỡ, gào thét chất vấn, “Vì sao cho đến bây giờ đều là anh muốn làm gì thì làm? Anh không có suy nghĩ đến cảm nhận của tôi sao? Anh chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là tôn trọng! Chưa bao giờ quý trọng cuộc hôn nhân này, rõ ràng không thích tôi, không có bất luận tình cảm gì với tôi, còn muốn dùng hôn nhân trói buộc tôi lại! Dựa vào cái gì chứ? Chẳng lẽ cảm nhận của tôi, chưa bao giờ cần bản khoản sao?”

Lục Tuấn Ngạn ngẩn ra, nâng mắt từ vai cô, đã thấy chẳng biết từ lúc nào, đã đầy nước mắt.

Trái tim anh ta đau đớn!

Anh ta lại vì nước mắt của cô, đau đớn đến hít thở không thông.

Cô khóc...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bầu Không Khí Kỳ Lạ

Cô khóc...

Trong lúc này, chân tay anh ta luống cuống!

Dần dần, cô cảm thấy anh ta chậm rãi đứng dậy, buông tay ra, hai tay của cô có thể tự do.

Vừa mới khôi phục tự do, cô lập tức hoảng sợ ngồi dậy, cuộn mình về phía sau.

Lục Tuấn Ngạn ngồi cạnh mép giường, nhìn cô một cái, trên mặt lại không nhìn ra, rốt cuộc là cảm xúc gì.

Nhưng mà Mộ Niệm Đồng liếc mắt nhìn anh ta một cái, hiểu rõ anh ta có phản ứng sinh lý.

Cô càng cảm thấy lúng túng, thân thể càng lúc càng lùi về phía sau, duy trì khoảng cách khá xa với anh ta.

Đêm đó, Lục Tuấn Ngạn không có rời khỏi phòng, anh ta cũng không để ý cô như thế nào, đi thẳng đến giường, nằm xuống.

Anh ta dự đoán được cô không ra khỏi phòng này, bởi vì cô không có chỗ để đi.

Suốt cả một đêm, Mộ Niệm Đồng ngồi ở trên sàn bên cạnh giường, một đêm chưa từng nhắm mắt, mãi đến khi Lục Tuấn Ngạn đi ngủ, cô vẫn không buồn ngủ.

Ma xui quỷ khiến, cô chú ý tới thuốc lá và bật lửa Lục Tuấn Ngạn để ở đầu giường, cô cầm lấy, đi đến ban công.

Gió đêm rất lạnh, lạnh lẽo bao lấy cô, lỗ chân lông vì lạnh mà giãn ra.

Cô run rẩy đốt thuốc lá, yên lặng hít một hơi, lại lập tức bị sặc ho khan liên tục.

Trong sương khói dày đặc, cô che miệng, nước mắt chảy ra, ẩm ướt cả đôi má.

Sau lưng, bỗng nhiên người đàn ông trên giường mở to mắt, liếc mắt nhìn bóng dáng cô, ánh mắt u ám.

Bối cảnh của cô, cùng với nhiều tin tức, lại làm cho người ta không nhìn được mà đau lòng, mến yêu.

Anh ta muốn đi đến phía sau cô, ôm chặt cô vào trong lòng.

Nhưng anh ta không làm như vậy.

...

Hôm sau.

Lúc Lục Tuấn Ngạn tỉnh lại, Mộ Niệm Đồng đã rời khỏi phòng.

Anh ta vội vàng rửa mặt, đi xuống dưới tầng, còn tưởng rằng cô rời khỏi biệt thự nhà họ Lục, lại phát hiện trước bàn ăn, cô đã lẳng lặng ngồi từ lâu.

Lục Đình Hách và Lâm Ngọc cũng có ở đó, chỉ là sắc mặt Lâm Ngọc vô cùng khó coi, hiển nhiên là vừa rồi lại bị Lục Đình Hách trách mắng!

Lục Tuấn Ngan suy đoán, chắc là vì chuyện của Mộ Niệm Đồng.

Tối hôm qua, Lâm Ngọc lằm bằm bên tai anh ta, bảo anh ta ly hôn với Mộ Niệm Đồng sớm một chút.

“Đồ dê tiện đó, vậy mà cho con đội nón xanh! Cô ta phản bội con! Tuấn Ngan, loại phụ nữ này, nếu sống ở cổ đại, không chung thủy với chồng, *** với người đàn ông khác, cho dù không kim lông heo, cũng cần phải cười con lừa gỗ đạo phở!”

“Đều là thời đại gì rồi. Được rồi, mẹ đừng nói nữa, con tự có tính toán của mình.”

Lục Tuấn Ngan nói xong, liền rời khỏi phòng Lâm Ngọc.

Chắc là vì chuyện này, Lâm Ngọc kim nén suốt cả một đêm.

Lục Tuấn Ngan đi đến bên cạnh Mộ Niệm Đồng, ngồi xuống sát bên cô.

Sống lưng cô lập tức trở nên cứng ngắc.

Ngồi ở trước bàn, mọi người đều trầm mặc, đưa mắt nhìn nhau, xấu hổ không thôi, bầu không khí vốn im ắng lạnh lẽo càng yên tĩnh gần như quỷ dị.

Biệt thự nhà họ Lục vốn bình yên vì tiệc tối hôm qua âm ỉ không vui, mà hiện lên một chút khe nứt.

Trong lòng Mộ Niệm Đồng nghĩ, hiện giờ cô, ngoại trừ Lục Đình Hách và Lục Tuấn Ngan, chắc là trên dưới nhà họ Lục không ai hoan nghênh cô.

Tồn tại của cô, chỉ càng phá hoại yên bình và hòa thuận không dễ có của biệt thự nhà họ Lục, khiến người ta bài xích kháng cự.

Cô lạnh nhạt nhìn lướt qua người nhà của anh ta trước bàn ăn, nếu không phải có Lục Đình Hách ngồi ở đây, chỉ sợ lúc này Lâm Ngọc ước gì có thể xé cô ra trước mặt mọi người.

Mà trên bàn cơm anh xuất hiện, nằm ngoài dự đoán của cô.

Ngồi ở trước bàn, Lục Cảnh Kiều mặc bộ quần áo màu đen, được cắt may khéo léo, gờ tay nhắc chân đều tao nhã tôn quý.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tối Hôm Qua Không Nghỉ Ngơi Tốt

Mộ Niệm Đồng có chút chột dạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng anh, nhưng mà vẫn không nhịn được liếc mắt một cái, cô thấy cổ áo anh rộng mở, lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Dường như cảm nhận được cô đang nhìn mình, Lục Cảnh Kiều yên lặng nâng mắt, khóe môi âm thầm nhếch lên, có chút ái muội.

Ánh mắt của anh, cũng đang đánh giá người cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu lá sen, che kín tất cả vết hôn trên vai cổ gáy.

Nhưng liếc mắt một cái, anh lại phát hiện tai cô hơi nóng lên.

Anh vẫn còn nhớ rõ, nơi nào là nơi nhạy cảm của cô.

Mộ Niệm Đồng cảm nhận được ánh mắt thâm thúy của anh, biểu tình vốn có chút vô cảm, vì anh mà tim đập loạn lên.

Mà anh ngồi đối diện cô, không chút để ý uống trà, cử chỉ tao nhã, ánh mắt xa cách lạnh nhạt, giống như ngăn cách bởi hai thế giới.

Hai thế giới sao?

Khóe môi Mộ Niệm Đồng cong lên giấu cợt, vốn là hai thế giới, sau này cô và anh sẽ không có bất luận quan hệ gì!

Lục Đình Hách ngồi ở vị trí chính, cũng không có động đũa, người đứng đầu biệt thự nhà họ Lục chưa có động tác, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Lâm Ngọc nhìn ông ta, nói: “Cha, cha có tâm sự gì sao? Không ăn cơm sẽ nguội mất!”

Lục Đình Hách lạnh nhạt nói một câu, “Không có khẩu vị!”

Lâm Ngọc cũng thở dài, “Haizz, cha cũng vậy sao? Con cũng không có khẩu vị! Ai bảo có hai người chường mắt ngồi đây chứ?”

Mộ Niệm Đồng nhìn về phía Lục Cảnh Kiêu theo bản năng, thấy động tác của anh vẫn tao nhã tôn quý như cũ, trong đáy mắt không có bất luận cảm xúc gì, coi như không nghe thấy.

Ông cụ lấy lại tinh thần, hung dữ liếc bà ta một cái, lúc này mới cầm đũa.

“Ăn cơm!”

Mọi người lấy lại tinh thần!

Lúc này không khí mới có dấu hiệu ấm áp hơn một chút.

“Cảnh Kiêu, ở nước ngoài mấy năm, có khỏe không?”

“Ừm, toàn bộ đều tốt.”

Về mặt Lục Đình Hách cũng chậm rãi buông lỏng, vui tươi hơn hờ hởi, “Cha nhớ, con học đại học tài chính nổi tiếng trên thế giới, gọi là đại học gì ấy nhỉ, cha chỉ nghe nói, chuyên môn của con là tài chính, xếp thứ nhất!”

Lục Cảnh Kiêu lạnh nhạt trả lời, “Chưa nói đến thứ nhất thứ hai, chẳng qua điều kiện được vào tài chính chuyên nghiệp ở đại học Harvard vô cùng khắc nghiệt.”

“Lúc học, con có người yêu không?”

“Không có.”

“Không có sao?” Lục Đình Hách có chút bất ngờ.

Mộ Niệm Đồng cũng giật mình.

Lục Cảnh Kiêu vẫn lạnh nhạt như cũ, “Thời gian của tôi đều là học, không có thời gian dư thừa lãng phí với quan hệ không cần thiết.”

“Con không suy nghĩ đến chuyện lớn cả đời mình sao?” Rõ ràng là Lục Đình Hách hơi sốt ruột chuyện này.

Ông ta luôn hỏi rất nhiều thứ, dường như Lục Cảnh Kiêu rất có kiên nhẫn, trên mặt cũng không có không kiên nhẫn. “Chưa từng.”

Lục Tuấn Ngạn buồn bực hơn, bỗng nhiên anh ta bỏ đũa xuống, tiếng động vang lên đột ngột, lập tức kinh động Lục Đình Hách.

Lúc này ông cụ mới biết, hình như mình không quan tâm anh ta lắm, vì thế quay đầu hỏi anh ta, “Sáng sớm, nhìn vẻ mặt cháu không được tốt lắm, làm sao vậy? Có ai làm cháu giận sao?”

“Không có, làm sao có thể? Ai dám làm cháu tức giận chứ?”

Lục Tuấn Ngạn nói xong, vươn cánh tay dài, ôm lấy vai Mộ Niệm Đồng, kéo cô vào trong lòng.

Nhất thời toàn thân Mộ Niệm Đồng cứng ngắc.

Bỗng dưng Lục Tuấn Ngạn ý vị thâm trường nói, “Sắc mặt cháu đâu có không tốt, chỉ là tối qua quá mệt mỏi, không nghỉ ngơi tốt thôi.”

Lời này, tuyệt đối là có nghĩa khác.

Cũng không biết là cố ý nói cho ai nghe!

Người nói có ý, người nghe cũng có tâm!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Cô Ấy Cố Ý Chọc Giận Con Mới Nói Như Vậy

Nhưng vì sao không có nghỉ ngơi tốt, Lục Tuấn Ngạn cũng không nói rõ, lại càng làm cho người ta nghĩ miên man.

Không biết anh ta cố gắng làm hành động thân mật với Mộ Niệm Đồng, rốt cuộc là cho ai xem!

Lời nói tràn ngập mùi thuốc súng, lại cố ý nói cho ai nghe!

Lục Đình Hách thấy hình như tình cảm của hai người tốt hơn một chút, ít nhất không giống tối qua đối chọi gay gắt, cũng vui mừng nên hỏi một câu: “Tối hôm qua cháu và Đồng Đồng còn giương cung bạt kiếm! Ông đã nói rồi mà, vợ chồng trẻ cãi nhau, cho đến bây giờ đều là đầu giường ầm ĩ cuối giường làm hòa, không thể thành kẻ thù! Cháu xem, đây không phải là làm lành như ban đầu rồi sao?”

Dừng một lát, ông cụ vui vẻ hỏi, “Các cháu định khi nào mới có đứa bé đây? Kết hôn hai năm, Đồng Đồng không có một chút động tĩnh, ông ngóng trông chất trai, trông mong từ rất lâu rồi!”

Sắc mặt Mộ Niệm Đồng không thể chịu đựng nổi.

Lục Tuấn Ngạn nhẹ nhàng băng quơ nói, “Nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc là sắp rồi ạ?”

Mọi người đều cá kinh.

“Sắp sao?”

Tay người đàn ông ngồi đối diện cô bỗng nhiên hơi cứng ngắc, nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc, sắc bén trong đáy mắt anh lóe lên rồi biến mất, vẻ mặt khôi phục như bình thường.

Lục Tuấn Ngạn liếc nhìn Lục Cảnh Kiều vài lần, bỗng dưng mỉm cười, “Ông nội, ông yên tâm! Cháu nhất định sẽ cố gắng gấp bội, mau chóng cho ông bế chất trai!”

Nói xong anh ta lại cúi đầu, cung chiêu nhìn thoáng qua Mộ Niệm Đồng, nói, “Dù sao cháu cũng chờ mong làm cha! Đồng Đồng, em cũng phải cố gắng, đừng để ông nội đợi quá lâu!”

Lục Đình Hách nghe xong, càng vui mừng hơn, nói liên tục: “Tốt! Tốt lắm! Tuấn Ngạn nói đúng!”

Ông ta dẫn dò Mộ Niệm Đồng, “Đồng Đồng, cháu đừng để ông nội đợi quá lâu đó! Phải cố gắng hơn nữa! Hiếm khi Tuấn Ngạn tích cực như vậy, cháu đừng phụ lòng thẳng bệ!” Lục Tuấn Ngạn cười, “Ông nội, ông đừng trêu cô ấy nữa! Đồng Đồng sẽ xấu hổ!”

Mộ Niệm Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, đè thấp giọng, “Anh nói linh tinh gì đó?”

Lục Tuấn Ngạn lắc đầu, có vài phần bất đắc dĩ, “Đồng Đồng, sao em phải xấu hổ chứ? Không phải che che giấu giấu làm gì!”

“Đủ rồi! Kỳ cục!”

Cuối cùng Lâm Ngọc không nhịn được, đập bàn đứng dậy, “Tuấn Ngạn, con đang nói linh tinh gì vậy? Tối hôm qua con không nghe cô ta nói sao? Người vợ tốt của con, ngoại tình trong hôn nhân... Rồi! Nếu cô ta mang thai, con có thể chắc chắn đứa bé trong bụng cô ta là của ai sao? Đừng để đến lúc đó bị đội nón xanh, còn thay người đàn ông khác nuôi đứa bé! Truyền ra ngoài, con không sợ bị người ta chê cười sao?”

Trong lòng ông cụ buồn bực, để mạnh đũa xuống, lạnh lùng ngắt lời bà ta: “Nơi này không cần người ngoài xen mồm vào!”

“Người ngoài sao?”

Lâm Ngọc nghe vậy, trái tim như bị dao đâm.

“Cha, con nói sai cái gì sao? Cháu dâu tốt của cha ngoại tình... Lời này, cũng không phải là con nói xấu cái gì! Là chính cô ta thừa nhận!”

Lục Tuấn Ngạn lại nở nụ cười: “Mẹ... Tối hôm qua đều do Đồng Đồng nói linh tinh, mẹ cũng tin sao? Sao cô ấy có thể ngoại tình được...? Trong hai năm qua, cô ấy luôn ở cạnh cô, chưa từng hai lòng.”

Lâm Ngọc nghe xong, mở to hai mắt nhìn.

Lục Đình Hách vội vàng hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Mộ Niệm Đồng cũng khó có thể tin nhìn chằm chằm anh ta, đã thấy anh ta quay đầu lại, nhìn cô đầy yêu thương, vừa ôm vai cô vừa cười nói, “Đêm qua, con và Đồng Đồng đã làm lành rồi. Toàn bộ mọi chuyện cô ấy đã nói với con rồi! Sở dĩ cô ấy nói những lời đó, đều là vì tức con.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Muốn Anh Ta Giúp Đỡ Đứa Con Hoang Này Sao?

Mộ Niệm Đồng cũng khó có thể tin nhìn chăm chăm anh ta, đã thấy anh ta quay đầu lại, nhìn cô đầy yêu thương, vừa ôm vai cô vừa cười nói, “Đêm qua, con và Đồng Đồng đã làm lành rồi. Toàn bộ mọi chuyện cô ấy đã nói với con rồi! Sở dĩ cô ấy nói những lời đó, đều là vì tức con. Lúc trước là do cháu phong lưu, luôn luôn hồ đồ, không để ý đến cảm nhận của cô ấy. Cháu phong lưu thành tính, có quá nhiều phụ nữ ở sau lưng cô ấy, chỉ là từ nay về sau, cháu sẽ không tái phạm nữa!”

Lâm Ngọc nhất quyết không buông lời tiếp, “Ngày hôm qua những vết hôn trên vai, trên cổ cô ta từ đâu mà ra?”

Lục Tuấn Ngan nói, “Còn có thể là của ai được? Tất nhiên là của con.”

Lâm Ngọc hoàn toàn không còn lời nào để nói, vẫn bán tín bán nghi, “Thật sao?”

“Mẹ, con có thể lừa mẹ sao? Vợ của mình ngoại tình... Loại chuyện này, người nào có thể dễ dàng tha thứ được, con bao che cho cô ấy làm gì?”

Lục Đình Hách không khỏi oán trách, “Đồng Đồng, sau này đừng như vậy nữa! Cho dù Tuấn Ngan làm cháu tức thế nào, cháu cũng không thể nói những lời này, nếu không, để người khác nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Mộ Niệm Đồng nhũn mày, vừa định nói chuyện, tay lại bị Lục Tuấn Ngan nắm chặt, giống như cánh cáo không tiếng động.

Tất nhiên là Lục Đình Hách tin tưởng lời anh ta nói không nghi ngờ, vì thế gật đầu khen ngợi, “Cháu nên kiềm chế lại rồi! Lời cháu nói ngày hôm nay, chứng minh cháu thật sự lớn dần rồi! Xem ra, chỉ có lúc mất đi, mới biết từng có được, trân quý biết bao nhiêu!”

Ông ta lại nói sang chuyện khác, “Hay là cháu và Đồng Đồng quay về nhà họ Lục ở đi! Nếu có thai, cũng có thể dưỡng thai ở nhà họ Lục!”

Lục Tuấn Ngan gật gật đầu, ôm lấy cô, nhìn cô đầy thâm tình.

Mộ Niệm Đồng không được tự nhiên.

Cô chưa nói muốn hòa thuận với anh ta!

Anh ta muốn làm cái gì?

“Đồng Đồng, chúng ta về nhà họ Lục ở đi! Đợi em mang thai, cũng được chăm sóc tốt hơn!”

“Tôi...”

Lục Đình Hách lại nói, “Nếu đã kiềm chế tính phóng đảng, như vậy, trên sự nghiệp, cháu cũng nên giúp đỡ chú út của cháu nhiều hơn! Công việc trong tập đoàn tài chính rất nhiều, chỉ dựa vào một mình chú út của cháu, sợ là rất khó, cháu cũng nên giúp đỡ chú út nhiều hơn một chút!”

Vừa dứt lời, vẻ mặt Lục Tuấn Ngan vốn đang cười trở nên cứng đờ.

Anh ta kinh ngạc nhìn thoáng qua Lục Đình Hách, khó mà tin ông ta nói ra yêu cầu như vậy!

Giúp đỡ sao?

Anh ta là người kế thừa danh chính ngôn thuận của nhà họ Lục, cho dù là giúp đỡ, cũng nên là Lục Cảnh Kiêu giúp đỡ anh ta, dựa vào cái gì lại bảo anh ta giúp đỡ con hoang có lai lịch không rõ này?

“Ông nội, lời này của ông có ý gì?”

Trên mặt Lục Tuấn Ngan có chút không vừa ý, không vui nói, “Ông bảo cháu giúp đỡ anh ta sao? Tên con hoang lai lịch không rõ này?”

Lục Đình Hách nghe vậy, ném mạnh đôi đũa xuống, “Vô liêm sỉ! Cháu nói cái gì!”

Ông ta vốn cho rằng Lục Tuấn Ngan hiểu chuyện, không nghĩ tới lời anh ta nói ra lại làm người ta hoảng sợ, con hoang lai lịch không rõ sao, toàn bộ vui mừng và hài lòng của ông ta bị mất rồi!

“Thằng bé là chú của cháu!”

Lục Tuấn Ngan ngắt lời ông ta nói, “Anh ta không phải là chú của cháu!”

“Cháu - -!”

“Ông nội, nhiều năm như vậy, cháu chưa bao giờ nghe nói, cháu còn có một người chú!” Lục Tuấn Ngan vừa nói, vừa chán ghét đánh giá Lục Cảnh Kiều, mở miệng nói không chút đắn đo, “Con riêng, là con riêng đi! Cháu chưa bao giờ nghe nói một gia tộc nào, cho con riêng tiếp quản chuyện tập đoàn! Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải làm người ta chê cười sao? A! Đến lúc đó, bảo người ngoài đối xử với nhà họ Lục như thế nào, đối xử với cháu như thế nào? Ông nội, ông không suy nghĩ cho cháu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Coi Anh Là Quân Cờ

“Tuấn Ngan!”

Lục Đình Hách hận anh ta không đứng, càng hận anh ta hành động theo cảm tính.

Chẳng lẽ, cảm kỳ con riêng kế thừa tập đoàn, ông ta không biết sao?

Không phải là vì trên dưới nhà họ Lục, không có một ai vươn lên, hiện giờ tài chính khủng hoảng, tập đoàn tài chính Lục thị cũng gặp phải khủng hoảng, chẳng lẽ còn muốn ông ta đi mời tổng giám đốc bên ngoài về quản lý công ty?

Ông ta luôn ăn nói khép nép, mời Lục Cảnh Kiều trở về là vì có thể làm tập đoàn tài chính Lục thị qua khỏi kiếp nạn này.

Đến lúc đó, tập đoàn tài chính Lục thị được Lục Cảnh Kiều điều hành trở lại đỉnh cao, ông ta sẽ tuyên bố Lục Tuấn Ngan kế thừa tập đoàn tài chính.

Dụng tâm lương khổ của ông ta, vì sao cháu trai lại không cảm nhận được?

Một người là người kế thừa, một người là quân cờ, hai người hoàn toàn khác nhau!

“Cha, thằng bé không muốn, cần gì phải cưỡng cầu.” Bỗng nhiên Lục Cảnh Kiều để dao nĩa xuống, cầm lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau khóe môi, nhẹ nhàng nâng mắt.

Ánh mắt của anh rơi vào người Lục Tuấn Ngan, mỉm cười, nhếch môi nói, “Cho dù thằng bé không giúp đỡ con, con cũng có thể điều hành tập đoàn tài chính được, có thằng bé ở đó, trái lại con càng phiền hơn.”

Ngữ khí thận trọng, có phong cách của trường bối.

“Anh!”

Lục Tuấn Ngan giận dữ trừng anh, vì hung dữ cơ mặt sắp vụn vụn rồi!

Lời này của anh là có ý gì?

Tuyên bố nhục nhã anh ta sao!

“Ồ đây đến lượt anh nói chuyện với tôi sao? Lục Cảnh Kiều, anh nên quan tâm đến mình ấy, anh là ai mà dám nói chuyện với tôi như vậy?”

Lục Cảnh Kiều bình tĩnh trả lời, “Tôi là chú của anh.”

“Phi! Anh cũng xứng sao?”

“Được rồi!”

Lục Đình Hách tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, để bát xuống, chống gậy đứng dậy, “Tôi thấy các người không muốn tôi tốt đây mà! Cả ngày đều âm ỉ, không làm tôi bất lo, các người muốn tôi tức chết đúng không?”

Lâm Ngọc nhanh chóng tiến lên, đỡ lấy ông cụ nói, “Cha à, cha đừng tức giận nữa! Cần gì phải chấp nhặt với bọn chúng, có hại cho thân thể mất nhiều hơn được!”

“Con cũng vậy!”

Lục Đình Hách không cần bà ta đỡ, đẩy bà ta ra, chỉ vào mũi bà ta nói, “Nếu con còn làm vẻ mặt đó với Đồng Đồng, cha chắc chắn sẽ chinh con thật tốt!”

Nói xong, ông ta nghiêm mặt, chống gậy rời đi.

Từ đầu đến cuối Mộ Niệm Đồng đều cúi đầu, không để ý tranh chấp, sau khi thấy Lục Đình Hách rời khỏi, cô cũng đứng dậy.

“Tôi ăn no rồi, không còn sớm nữa, tôi còn phải đi làm!”

Lục Tuấn Ngan lập tức giữ chặt tay cô, “Tôi đưa cô đi.”

“Không cần!” Mộ Niệm Đồng miễn cưỡng cười vui, “Tôi tự đi được.”

Nói xong, không quay đầu lại nhìn Lục Tuấn Ngan liền rời đi.

...

Biệt thự nhà họ Lục ở giữa núi, đi thẳng đến nội thành chỉ có duy nhất một con đường núi, trên đường cũng không có bất luận trạm xe buýt nào, càng không nói đến xe điện ngầm.

Con đường giao thông duy nhất, đó chính là xe riêng.

Cũng không biết là cô nghĩ như thế nào, từ chối Lục Tuấn Ngan, nhưng cô tình nguyện đi bộ cũng không muốn ngồi xe của anh ta.

Cô đau đầu xoa xoa mi tâm, sáng sớm đã tranh chấp, làm cô càng mệt mỏi hơn.

Cô không biết nên sống như thế nào trong gia tộc như vậy.

Lúc cô có về đêm chiều, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng còi của chiếc xe có rèm che.

Cô quay đầu lại, thấy một chiếc xe màu đen dừng bên cạnh cô, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra sườn mặt hoàn mỹ của Lục Cảnh Kiều.

Khuôn mặt tuấn tú, khí chất trầm ổn thành thực, cho dù chỉ là sườn mặt, lại không làm tổn hao khí thế kinh người của anh.

Một tay nắm vô lăng, một tay ấn hạ cửa kính xe xuống, xuyên qua cửa xe, dễ dàng nhìn thấy bàn tay trắng nõn thon dài của anh.

“Lên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Hôn Đế Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Em Không Cần Phải Giải Thích!

Mộ Niệm Đồng có chút chột dạ quay đầu lại, nhìn thoáng qua cửa lớn nhà họ Lục, thấy không có người, lúc này mới yên tâm hơn.

“Anh làm gì thế?”

Người đàn ông mỉm cười, “Đưa em đi làm.”

“Tôi không cần anh đưa!”

Mộ Niệm Đồng lại nói, “Anh đi trước đi, tôi tự mình xuống núi gọi xe!”

“Lên xe.” Lục Cảnh Kiều lặp lại lần hai.

Mộ Niệm Đồng cắn môi, “Để người ta nhìn thấy, không được tốt lắm đâu?”

Cuối cùng Lục Cảnh Kiều cũng quay đầu nhìn cô, có chút không tương tượng được hỏi lại, “Làm chú, đưa cháu dâu mình đi làm, có gì không đúng?”

Lời này hỏi khó cô rồi.

Lúc này cô mới giờ tay mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ.

Mới vừa cài dây an toàn xong, hai tay cô để lên đùi, bình tĩnh nói với anh, “Chúng ta nói chuyện đi!”

Lục Cảnh Kiều nhìn cô một cái, buồng lông phanh ra, đạp chân ga, xe có rèm che lao đi!

Brum brum!

Ần chân ga hết cỡ, tiếng động cơ vang lên, giống như tiếng gầm gừ của dã thú, không ngừng vang vọng trên đường núi!

Tốc độ xe quá nhanh, cho nên cô nhanh chóng dùng lực nắm chặt vào ghế, sợ hãi đến mức sắp hít thở không thông!

Trên đường núi có không ít khúc cua.

Nếu thao tác không chuẩn, phương hướng có sai lầm, nếu như xe lao ra khỏi đường núi, tất nhiên là xe hủy người chết!

Cô càng lo lắng đề phòng hơn, vẻ mặt trắng bệch nhìn người đàn ông, thấy tay trái anh chống má, tay phải nhẹ nhàng lái xe, vẻ mặt không chút để ý, tựa như rảnh rỗi dạo chơi, nhưng mà chiếc xe dưới sự điều khiển của anh, với tốc độ 130 chạy nhanh trên con đường núi!

“Em nói muốn nói chuyện với tôi, nói chuyện gì thế?”

“Anh... Anh đi nhanh như vậy, chúng ta nói chuyện thế nào được?”

Cô lo lắng khi nói chuyện với anh, không cẩn thận phân tâm, xe mất đi khống chế, lao xuống sườn núi!

Lục Cảnh Kiều liếc mắt nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt cô trắng bệch, tựa hồ bị kinh sợ vì xe chạy quá nhanh, lúc này mới giảm phanh xe, đi chậm lại.

“Vì sao em kết hôn với anh ta?”

Cô không có mở miệng, anh lại hỏi trước, nhưng mà câu hỏi anh nói làm cô ngẩn người!

“Vì sao anh... Lại hỏi chuyện này?”

“Có chút tò mò.”

Bỗng dưng Lục Cảnh Kiều lại hỏi, “Có ý định về nhà họ Lục không?”

Mộ Niệm Đồng giật mình, nhú mày nói, “Không biết...”

Bỗng nhiên cô nghĩ tới gì đó, hỏi, “Lúc trước Lục Tuấn Ngan nói những lời đó, anh sẽ không tin đấy chứ? Tôi hôm qua tôi không có cùng anh ta...”

“Tôi biết...”

Lục Cảnh Kiều ngắt lời cô, “Nói dối hay nói thật, tôi đều nhìn ra được. Cho nên, em không cần phải giải thích.”

Tim Mộ Niệm Đồng đập nhanh và loạn nhịp, phản ứng kịp thái độ mình nóng lòng giải thích, dường như có vẻ quá ái muội, không khỏi ảo não vỗ trán.

Sẽ dễ dàng bị người ta hiểu lầm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Người Đàn Ông Là Động Vật Có Lãnh Địa

Mộ Niệm Đồng khăn trương nắm chặt tay.

Nhiệt độ bên trong xe rất thấp.

Sáng sớm, nhiệt độ không khí vốn rất thấp, gió sớm đều mang theo cảm giác mát lạnh.

Cô rụt rụt bả vai, ánh mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa kính xe, rơi vào trầm tư.

Cô nhú mày lại, đột nhiên hỏi, “Vì sao anh lại trở về?”

“Hà?”

Mộ Niệm Đồng nhìn thẳng phía trước, lạnh nhạt hỏi, “Tôi nghe ông nội nói, anh vẫn luôn ở nước ngoài, vì sao lần này đột nhiên trở về?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao?”

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng băng quơ nói, “Đương nhiên là trở về tranh giành tài sản nhà họ Lục.”

“...” Cô kinh ngạc quay đầu, trợn mắt nhìn anh khó có thể tin!

Nói chung, người đàn ông kiêu ngạo, người mang dã tâm, cũng ít nói những lời nhẹ nhàng băng quơ ra khỏi miệng.

Không thể tin được chính là, người đàn ông này ở trước mặt cô, lại không che giấu bất cứ chuyện gì, trực tiếp nói ra dã tâm của anh!

Chẳng lẽ, anh không kiêng kỵ một chút sao.

Mộ Niệm Đồng chớp mắt, lập tức lạnh nhạt nói, “Tôi không quan tâm rốt cuộc anh trở về vì mục đích gì. Chỉ là, từ giờ trở đi, chúng ta vẫn nên giữ một khoảng cách cho thỏa đáng...”

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên xe dừng lại, đỗ ở ven đường.

Mộ Niệm Đồng ngẩn ra, thấy anh cởi dây an toàn ra, thân hình cao to tiến lại gần cô!

Trong chớp mắt khi anh tiến sát cô, có mùi thơm mát trên người anh bay đến mặt cô.

Bỗng nhiên cô có chút hít thở không thông, tim đập rộn lên, không khí bên trong xe đều trở nên vô cùng loãng!

Mộ Niệm Đồng nắm chặt lấy dây an toàn, nhắm hai mắt lại.

Lục Cảnh Kiều nhìn thoáng qua cô, bỗng dung cười, lấy một bao thuốc lá bên hộp để đồ ngay bên cạnh tay phải cô, lập tức ngồi thẳng dậy, mở bao thuốc lá ra, đốt một điếu thuốc.

“Tim em đập vô cùng nhanh. Tưởng tôi hôn em sao?”

Mộ Niệm Đồng mở to mắt, hóa ra anh chỉ lấy bao thuốc lá, nhất thời vô cùng lúng túng, mặt lập tức đỏ lên.

Người đàn ông này đúng là xấu xa!

Đây rõ ràng là cô ý đùa giỡn.

Nhìn thấy bộ dạng cô khó chịu như vậy, anh lại cười, nhả khói ra, anh vươn tay, mu bàn tay lạnh lẽo chạm vào má cô.

“Sao mặt lại nóng như vậy?”

Về mặt cô xanh mét xoay mặt đi, liếc nhìn ngoài cửa sổ, lại nghe anh cười như không cười hỏi lại: “Nếu tôi không phải chú của Lục Tuấn Ngạn thì sao?”

Cô mờ mịt, “Cái gì?”

Lục Cảnh Kiều chậm rãi hít một hơi thuốc lá, khoe môi đầy khói thuốc dày, cùng với mùi hương đặc biệt trên người anh, lại dung hợp vừa đủ.

Anh giơ tay nhấc chân, có một loại khí chất không nói rõ.

Lại nhìn về mặt anh, đã chôn vùi trong sương khói, còn giống như sương mù.

“Chẳng lẽ là vì tôi có quan hệ với nhà họ Lục, cho nên em kính sợ trong lòng?”

Cửa sổ, gió sớm tiến vào.

Trái tim hỗn loạn của Mộ Niệm Đồng cuối cùng cũng có chút tĩnh táo.

Cô chậm rãi nâng mắt, lông mi dài nhỏ hơi run rẩy, “Chúng ta như vậy là không tuân thủ luân thường đạo lý.”

“Lúc trước em không có nghĩ như vậy. Em muốn trả thù anh ta như thế nào, tôi bằng lòng phối hợp với em”

“...”

Lục Cảnh Kiều hơi nhíu mày, bỗng nhiên dựa sát vào người cô, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mặt cô, hà hơi như lan, “Không phải là anh ta nói với em những lời đó, cho nên em dao động rồi?”

“...”

“Đề anh nói cho em biết, người đàn ông là động vật có lãnh địa. Tựa như sư tử và hổ vậy, rào đất làm vương, anh ta có thể phản bội em, nhưng em không thể phản bội anh ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Càng Nguy Hiểm, Càng Hưng Phấn

“Một khi em kháng cự, phản nghịch, anh ta sẽ nghĩ tất cả biện pháp để em phục tùng anh ta.”

Dừng một lát, anh cười, “Đây chính là người đàn ông.”

Giọng nói của anh trầm thấp, ngữ điệu thành thực như vậy, cùng với khuôn mặt tuấn tú bất cần đời, thực sự có chút không hòa hợp.

Tiếng Trung của anh vô cùng chuẩn, rất khó tưởng tượng một người đàn ông một mình xa quê hương sống ở nước ngoài hai mươi mấy năm, có thể nói tiếng Trung lưu loát như vậy.

Tiếng nói của anh vẫn luôn vang bên tai, mỗi một chữ mang theo ý tứ riêng biệt, khiến người ta không nhịn được hăm sâu vào trong đó.

Cô cuộn người vào trong góc theo bản năng, giống như làm như vậy có thể duy trì khoảng cách với anh.

Nhưng bộ dạng co quắp như vậy, rơi vào trong mắt anh, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Trốn, cô có năng lực trốn đi đâu.

Anh cố ý bắt nạt tiến gần cô hơn một chút, cô dựa vào cửa kính xe, đã không thể lùi được nữa, nhưng mà anh vẫn không ngừng ép sát tới!

Mộ Niệm Đồng xoay mặt đi, không dám nhìn thẳng, nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của anh gần trong gang tấc.

Ánh mắt của anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, tránh cũng không thể tránh.

Hơi thở của cô càng lúc càng cẩn thận, nhưng mà cô không nhận ra được, cô hít vào trong phổi hơi thở ấm áp của anh...

Lục Cảnh Kiều thấy phản ứng của cô vụng về thú vị, có tâm tư trêu đùa, càng dựa vào gần hơn.

Thế cho nên Mộ Niệm Đồng cảm thấy trong xe rộng như vậy lập tức nhỏ hẹp khiến người ta sắp hít thở không thông!

Cô không dám có bất luận động tác nào, chỉ vì mặt người đàn ông ở ngay trước mắt, chỉ cần cô hơi động một chút, miệng hai người sẽ không có ngăn cản đụng vào nhau.

“Lục Cảnh Kiều, anh đừng dây dưa với tôi nữa... Có được không?”

Cô bày ra tư thế ẩn nói khép nép, định năn nỉ anh.

Người đàn ông cười xấu xa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, ánh mắt nhìn khuôn mặt bối rối của cô đầy lưu luyến.

“Tôi thích dây dưa với em.”

- - Tôi thích dây dưa với em.

Cô bối rối liếm cánh môi, cảm thấy khó hiểu, “Vì sao muốn như vậy?”

Vì sao anh lại cứ dây dưa với cô không rời?

Cô nâng mắt nhìn anh, “Người đàn ông như anh, hẳn là không thiếu phụ nữ? Cần gì phải dây dưa với tôi không rời?” “Bởi vì...”

Lục Cảnh Kiều nhìn kỹ đôi môi mềm mại của cô, ngón tay chạm vào đôi môi cô, cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm chặt cánh môi cô.

Cô không nghĩ tới, anh sẽ hôn cô.

Nụ hôn không có dấu hiệu, cô lập tức hoảng sợ.

Thấy anh kề sát môi cô, gần từng chữ, mê hoặc lòng người, “Ngoại tình mà, rất kích thích đó?”

“...”

Lục Cảnh Kiều nhẹ nhàng véo mặt cô, trong mắt giống như chứa cung chiều, giống như cân nhắc, có thêm một tầng sâu bí hiểm.

“Tôi quên nói cho em, càng là chuyện nguy hiểm, càng làm cho người đàn ông hưng phấn.”

...

- - Càng là chuyện nguy hiểm, càng làm cho người đàn ông hưng phấn.

Đàn ông đều nguy hiểm như vậy sao?

Trên đường đến văn phòng, bên tai Mộ Niệm Đồng đều vang lên những lời kinh thế hãi tục của anh.

Càng nghĩ càng đau đầu.

“Niệm Đồng!”

Phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, thấy Hàn Tĩnh Y - y tá khoa phụ sản, cô ấy làm ở bệnh viện không nhiều lắm, bạn thân thiết của cô.

Cô ấy đuổi theo, tức giận than thở, “Cậu nghĩ cái gì vậy? Vừa rồi mình gọi cậu một lúc lâu như vậy, sao cậu lại không để ý đến mình chứ?”

“Cậu gọi mình sao?”

Hàn Tĩnh Y tức giận nói, “Biết ngay là cậu không nghe thấy mà, nhìn cậu có vẻ thất thần...”

Đang nói dừng một lát, bỗng nhiên tầm mắt Hàn Tĩnh Y nhìn mặt cô.

“Đồng Đồng, cậu trang điểm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Hôn Đệ Nhất Thế Kỳ: Ông Xã Hôn Rất Sâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.